

கவிக்குயில் பாரதியார்

(வரலாறும், வாக்கமுதும்)

யோகி ஸ்ரீ சுத்தானந்த பாரதியார்

அன்பு நிலயம்

இராமச்சந்திரபுரம் :: திருச்சி ஜில்லா

வா
LL
றிட

விகித ரூ. 4

பதிப்புரை

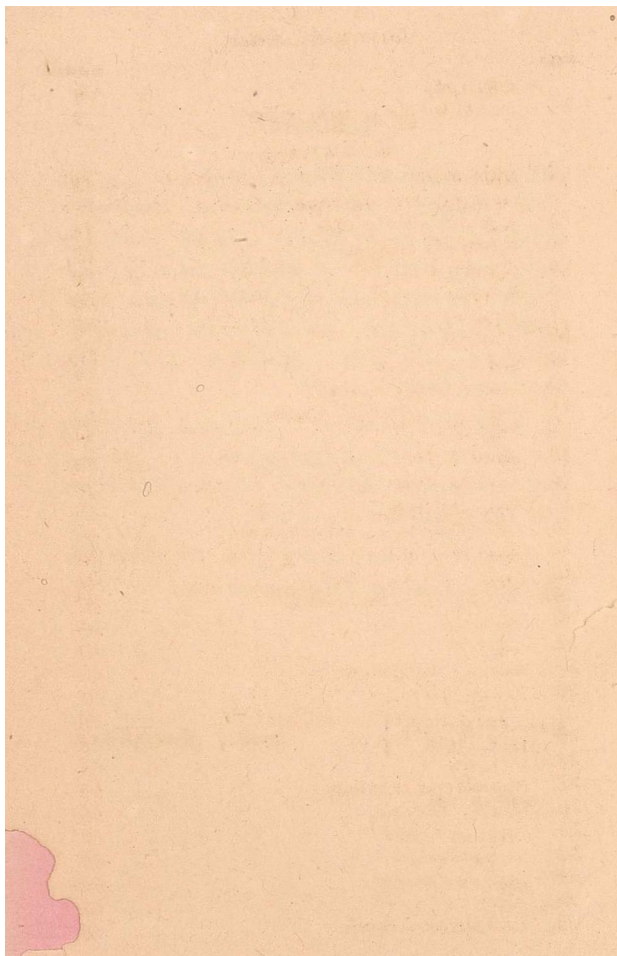
தமிழின் மறுமலர்ச்சியைத் தூண்டிய ஆவேசக் கவிஞர், ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய பாரதியார்; தெளிந்த வாக்கும் இனிய பாட்டுங் கொண்டு தமிழருக்குப் புதிய உணர்ச்சி தந்த சுப்பிரமணிய பாரதியாரைப்பற்றி, யோகி ஸ்ரீ சுத்தானந்த பாரதியார் அவர்கள், இந்நூலில் பல புதிய விஷயங்களைச் சேர்த்து, இதனைத் தமிழருக்கு அளிக்கிறார்கள்.

“கவிக்குயில் பாரதியார்” என்னும் இவ்விலக்கிய நூலில், பாரதியாரின் வரலாறும், அவரது கவிப்புலமையை விளக்கும் கலையாராய்ச்சியும், கவி யமுதமும் சேர்ந்துள்ளன.

இவ்வன்பு மலர், கவிக்குயில் பாரதியாரின் ஆவேச வாணிக்கு நிவேதனமாகுக!

இராமச்சந்திரபுரம், }
21-7-1946.

அன்பு நிலயத்தார்.

பொருளடக்கம்

எண்

பக்கம்

பதிப்புரை	...	5
பாரதி வாழ்த்து (பாடல்கள்)	...	9

க. வரலாறு

1. கவிக்குயில்	...	11
2. தாகூரும் பாரதியாரும்	...	13
3. மறுமலர்ச்சிக் குயில்	...	14
4. உணர்ச்சி புதியது	...	15
5. பிறவிக் கவி	...	19
6. கல்வி	...	20
7. திருமணம்	...	22
8. காசியில் பாரதி	...	23
9. ஜமீன்தாருடன்	...	24
10. "வாராய் கவிதையே"	...	25
11. "சுகேச மித்திரன்" வேலை	...	29
12. "இந்தியா"	...	33
13. சூரத்ரகளை	...	35
14. சுதந்தர நாள்	...	37
15. வழி பிறந்தது	...	38
16. ஸ்ரீ அரவிந்தரும், பாரதியாரும்	...	40
17. ஐயர் உறவு	...	42
18. ஒற்றர் அட்டகாசம்	...	44
19. "சலோ! தெய்வ முண்டு!"	...	47
20. அரவிந்தப் பாம்பு	...	50
21. விடுதலை	...	51
22. கடைய வாழ்க்கை	...	53
23. "நான் கவிராஜ!"	...	54
24. "தமிழ் கொண்டு வந்தேன்!"	...	55
25. பாரதியார் காட்சி	...	56
26. பாடினார்	...	58
27. குருவிக்குத் தோசை	...	59
28. பாரதி கோபம்	...	60
29. "ஓம் பராசக்தி!"	...	61
30. "பக்தியினாலே!"	...	63
31. ஆனந்தந்தானே	...	64
32. கம்பன்	...	65
33. பாரதியின் உள்ளம்	...	66

பொருளடக்கம்

எண்		பக்கம்
34.	தமிழுக்கு நோபல் பரிசு!	... 67
35.	“கலெக்டர்! கலெக்டர்!!	... 70
36.	“விட்டேனா பார்!”	... 73
36(a)	இனி நம்மால் பேசமுடியாது	... 75
37.	நமக்குத் தொழில்	... 77
38.	செட்டி நாட்டில்	... 79
39.	சுதேச மித்திரனில் பாரதி	... 80
40.	காந்திஜீயைக் கண்டார்	... 81
41.	யானை நண்பன்	... 82
42.	மேலே சென்றார்	... 83

உ. பாரதி வாக்கு

1.	தமிழ்க் காதல்	... 86
2.	ஜயபேரிகை	... 95
3.	நாட்டன்புப் பெருக்கு	... 99
4.	வாக்கு	... 101
5.	பாரத நாடு	... 102
6.	பாரதியாரின் மணிவாக்கு	... 103
7.	செல்வபாரதக் காட்சி	... 105
8.	தேவியின் வல்லமை	... 112
9.	பாரத வீரர்	... 117
10.	கால நிலை	... 128
11.	பாரதியாரின் மனோநிலை	... 130
12.	தேசக்கட்சியின் வீரமுரசு	... 136
13.	வந்தேமாதரம்	... 144
14.	சுதந்தர தாகம்	... 150
15.	வெளிநாடுகளின் வீர வுதாரணம்	... 155
16.	அச்சமில்லை	... 160
17.	பெண்ணுரிமை	... 163
18.	உரிமை	... 168
19.	உள் விடுதலை	... 170
20.	பாரத சமுதாய வாழ்த்து	... 172
21.	இயற்கைக் காதல்	... 174
22.	கவிக்குயில்	... 184
23.	அன்பமுது	... 197
24.	கண்ணன் பாட்டு	... 200
25.	பாஞ்சாலி சபதம்	... 222

பாரதி வாழ்த்து

க. பாரதி ஐந்து

வெற்றி முழுக்தங்கள், வெண்சங்கம் இனதுங்கள்,
பெற்றதா யின்புகழைப் பேசுங்கள்—சுற்றிலுமே
பாரதத் தாயின் படாடிவிரித் தாடுங்கள்,
பாரதி பாட்டைப் படித்து.

செத்துக் கிடந்த செழுந்தமிழர் வாழ்விற்தச்
சக்தியின் சாரத் தணலானை ;—புத்தப்
புதுமலர்ச்சி தேரன்றப் பொலிந்தான் ; ஓடுதுள்ளம்
பொது நலத்தை வேண்டப் புரிந்து !

அச்சத்தை யோட்டி, யடிமைத் தனோபோக்கித்
துச்ச நினைவுகளைத் தூறுத்து—மெச்சவே
ஓலத்தி லோங்கநந் நாட்டை யெழுப்பினான்
காலத்தை வென்ற கவி !

“ எல்லாநும் ஓர்தலமே ” யென்று முரசடித்துப்
பொல்லாத வேற்றுமையைப் போக்கினான் ;—சொல்லின்
அநுயியாய் வந்தான் அமரகவி ; வீரத்
திருவில் வெடித்தெழுந்த தீ !

பாடுவோம் பாரதியைப் பாரதியின் பாவெறியில்
ஆடுவோம் ஆண்பெண் அடங்கலுமே—நாடுயரக்
கட்டற்ற தெய்வக் கலைவெற்றி நாட்டிடுவோம்
எட்டெட்டுத் திக்கும் இனிது !

—சுத்தானந்தம்.

உ. பாரதி சொருபம்

மெல்லிய தங்கக் கொடியிலே—பூத்த
வீர விழிக்கனல் கொண்டவன்;
சொல்லின் உணர்ச்சியைத் தூண்டியே—துள்ளித்
துள்ளிக் குதித்திடும் பாடகன்.

அச்சமில்லை யெனப் பேசிடும்—வான்
ஆயுதம் போல்வளர் மீசையான்;
துச்ச அடிமைப் பிழைப்பினை—தூ
தூவெனச் சொல்லிடும் வாயினான்.

சாதிகள் பொய்யெனச் செப்புவான்—ரிங்தும்
சமரசு பேரிகை கொட்டுவான்;
வீதியிலும் கவி பாடியே—அவன்
வீரச் செருக்குடன் செல்லுவான்.

பண்டிதர் கொண்ட தமிழினை—நாட்டில்
பாமர நம்பெறச் செய்தனன்;
பெண்டிர் நிமிர்ந்து நடக்கவே—அ
பேதவா தங்களைப் பேசினான்.

தீரன் அறிவிற் சிறந்தவன்—புதுத்
திர்க்க தரிசு வரகவி;
வீர சுதந்தர சக்தியே—இவன்
வேடம் புனைந்ததென் றேதுவேவாம்.

மங்கிக் கிடந்த தமிழுக்கே—மறு
மலர்ச்சி வேகம் அளித்தனன்;
பொங்குக பாரதி யின்புகழ்—அவன்
போற்றிய செந்தமிழ் வாழ்கவே!

2.
3.
4.
5. பா

—சுந்தரனந்தம்.

கவிக்குயில் பாரதியார்

க. வரலாறு

1. கவிக்குயில்

1924-ஆம் ஆண்டு நாங்கள் தமிழ்க் குருகுலத்தில் முதன் முதலாகப் பாரதி நாள் கொண்டாடினோம்; காலையில் பஜனையுடன் ஊரைச் சுற்றி வந்தோம். மாலை ஆறுமணிக்குப் பொதுக் கூட்டம் நடந்தது. வ. வெ. சு. ஐயர் தலைமை வகித்தார். நான் “மறுமலர்ச்சிக் கவி பாரதியார்” என்னும் பொருள் பற்றி இரண்டு மணி நேரம் பேசினேன். இடையிடையே பாரதி பாடல்கள் இனிமையாக முழங்கின. அப்பேச்சின் விரிவே, பாரதி விளக்கமாக வெளிவந்துள்ளது. இரவில் பஜனை நடந்தது. பாரதி பாடல்களைப் பக்க வாத்தியங்களுடன் நாங்கள் பரவசமாகப் பாடினோம். பாடி முடிந்ததும் ஐயர், தமிழ்நாட்டின் வரகவியான பாரதியாரைப் பற்றிச் சுருக்கமாகப் பேசிவிட்டு அமர்ந்தார். நான், “வரகவி மகாகவி என்ற பட்டங்களெல்லாம் முன்னே எத்தனையோ பேருக்குக் கிடைத்திருக்கிறது; எத்தனையோ பெருங் கவிகள் உலகில் இருந்திருக்கிறார்கள்; பாரதியாருக்கு நாம் சரியான பட்டம் கொடுக்கவேண்டும்” என்று பேசத் தொடங்கினேன். சுற்றி யிருந்தவர்

அனைவரும், பாரதி பாடல்களில் தேர்ச்சி பெற்றவர்கள். ஐயர் எல்லார் அபிப்பிராயங்களையும் கேட்டார். தேசியக் கவி, மகாகவி, வீரசுதந்தரக் கவி, ஆசு கவி, தியாககீர்த்தி, புதுமைக் கவி, மறுமலர்ச்சி மன்னன், புதிய தமிழ்நாட்டுக் கவிச்சக்கரவர்த்தி என்றெல்லாம் நண்பர் சொன்னார்கள். “பாரதியார், மறுமலர்ச்சிக் கவி; தமிழில் புதிய உணர்ச்சியுண்டாக்கியவர்; வறண்டு கிடந்த தமிழகம், அவரால் வசந்தச் சோலையானது! அச்சோலையின் குயிலே அவர். குயிற்பாட்டிலும் மனித உருமாறிக் குயிலுருவம் வேண்டுகிறார் கவி. பாரதியார் கவி கட்டியதுடன் இனிய குரலில் பாடினார். அவர் பாட்டை அவரே பாடிக்கேட்கவேண்டும். “ஐயபேரிகை கொட்டா” என்று அவர் பாடினால் நமது செவியில் ஐயபேரிகை முழங்கும். “எங்கள் முத்து மாரியம்மா” வைப் பாடினால், தேசமுத்து மாரியம்மன் நேரே நின்று நடம்புரிவாள்! “சுற்றி நிலலாதே போ! பகையே, துள்ளிவருகுது வேல்” என்று ஒரு தாவுத் தாவினால், வேலே வருவது போலிருக்கும். “முருகா, முருகா” என்று பாடினால் மயில் மேல் முருகன் வந்து எதிரே நடனமாடுவது போலிருக்கும்! “பாரத சமுதாயம்” பாடினாலோ, பொதுவுடைமைக் கனல் பறக்கும். அவர் கவிஞர் மட்டுமல்லர்; இனிய குரலுடன், ஆழ்ந்த உணர்ச்சியுடன் பாடும் குயில். ஆதலால் அவருக்குக் “கவிக்குயில்” என்பது பொருத்தமான பட்டமே” என்றேன். ஐயர், “பாரதி, அடிக்கடி தம்மைக் ‘குயில்’ என்று பாவிப்பார். புதுச்சேரியில் குயில் கூவும் சோலைகளில் சுற்றித் திரிவது அவருக்குப் பேரின்பமளிக்கும். ஆதலால் அவருடைய பாட்டினிமை குரலினிமை வாக்கினிமை கவியினிமை அவர் தமிழுலகில் புதிய வசந்தத்தை ஆக்கிய பெருமை எல்லாம் பொருந்தும்படி, “கவிக்குயில் பாரதியார்” என்றே அழைக்கலாம் என்றார். அதை ஆமோதித்தே,

“ உன்னை நினைக்கையிலே—என்
உள்ளத்திலே வீர வெள்ளம் பெருகுது!
வன்னக் கவிக் குயிலே!”

என்ற பாட்டை அன்று பாடினேன். ஆதலால் இந்
நூலின் தலைப்பும் “ கவிக் குயிலா ” எனது.

2. தாசூரும், பாரதியாரும்

தாசூர், பாரதியார் ஆகிய இருவரும் இந்திய மறு
மலர்ச்சிக் குயில்கள். இருவரும் இலக்கணக் கட்டுப்
பாடுகளை உடைத்தெறிந்து, குயிலைப் போலவே சுதந்தர
மாகப் பாடியவர்கள். இருவரும் இசைக் கவிகளே. இரு
வரைச் சுற்றிலும் பண்டிதப் புயல் வீசி அடங்கிப்
போனது. இருவர் பாடல்களும் நாட்டிற்குப் புதிய சக்தி
யைத் தந்தன. தாசூர், உபநிஷத்தினின்று ஆவேசம் பெற்ற
வேதாந்தக் கவி. அவருடைய தேசியக் கீதங்கள் கூடத்
தெய்வப் பாடல்களே. ‘ ஜனகணமன அதிநாயக ஜயஹே’
என்ற பாட்டிலும், அவர் எல்லா உயிர்களுக்கும் இறை
வனையே கூவிப் பாரதநாட்டிற்கு நன்மையளிக்க வேண்டு
கிறார். தாசூர் அமைதியாக அமர்ந்து, தமது எண்ணங்
களுக்குச் சொல்வடிவும், புதிய சந்தங்களும் அமைத்
தார். அவர் சுமார் 2000-ம் சந்தங்களில் பாடியிருக்கிறார்.
பாரதியாருக்கு, இருந்து சிந்தித்துப் பாடும் பொறுமை
யேது? அவர் உள்ளம் “ விடுதலை, விடுதலை” என்றே
துடித்தது. “ தேசம், தேசம்” என்றே அவர் மூச்சு
விட்டார். அவருடைய வேதாந்தக் கவிகளெல்லாம்,
ஸ்ரீ அரவிந்தர் உறவில் மலர்ந்தவை. அவர் முதன்மை
யாகத் தேச சுதந்தரத்திற்கே, படபடத்த புயல் வேகத்
துடன், வீரச் சூறாவளிக் கவிகளைப் பொழிந்தார். நாட்
டின் அடிமை நிலையும், மக்களின் மடமையும், பழைய
மாமூல்களின் கொடுங்கோலும் அவரது பொறுமையைத்
தகர்த்தன. பாறைகளை உடைத்துக்கொண்டு வீறிட

டுக் கிளம்பும் நீர் வீழ்ச்சிபோல், அவர் கவி பொழிந்தார். தாகூர் பெரிய செல்வ நிலையில், கலைச்சுவை நிரம்பிய சுற்றத்திலும், சாந்திநிகேதனின் அமைதியிலும் மிருந்து கவிமலர்களை அள்ளிக் கொட்டினார்; சிதாஞ்சலிப் பரிசிலிருந்து அவருக்குப் புகழும் பரிசும் வந்து குவிந்தன. கண்முன் இவ்வளவு சீரும் சிறப்புமாக வாழ்ந்த கவி, உலகில் தாகூர் ஒருவரே. பாரதியார் கவித்திறமை தாகூரின் திறமையைவிடக் குறைந்ததன்று. ஆனால், பாரதியார் வாழ்க்கை, தியாக வேள்வியானது. தமிழர் அவருடைய புலமையைச் சரியாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவில்லை. பாரதியார் தமது கவிவீணையில் தேசபக்தியையே மீட்டினார். அதனால் அக்காலத் தேசபக்தர்களுக்கு வந்த இடர்கள், அவரையும் சூழ்ந்துகொண்டன. “பிச்சை வாங்கி உண்ணும் வாழ்வு பெற்றுவிட்ட போதிலும், அச்சமில்லை” என்ற நெஞ்சுரங்கொண்டே பாரதியார் அடிமைச் சிநிமதியைத் தூவென்றுதறிச் சுதந்தர நாதம் செய்தார். தாகூருக்குக் கிடைத்த சௌகரியங்களும் ஆதரவுகளும் பாரதியாருக்குக் கிடைத்திருந்தால், அவர் உலக மகா கவிகளின் வரிசையில் இடம்பெற்று, நோபல் வெகுமதியும் வாங்கியிருப்பார்!

3. மறுமலர்ச்சிக் குயில் !

ஆனால் நோபல் வெகுமதி பெரிதன்று. அதைவிடப் பெரிய வெகுமதியை இன்று தமிழர் அவருக்குத் தருகிறார்கள். பாரதி நிதிக்கு 5,000-ம் வேண்ட, 50,000-ம் மளமளவென்று சேர்ந்ததே அதற்குச் சாட்சி! பாரதி வாணிதான் இன்று தமிழுலகை ஆளுகிறது! பாரதியார் வெட்டு நடை பேசி, அதே நடையில் பாடினார், எழுதினார். அவர் பேச்சிற்கும் எழுத்திற்கும் வேறுபாடே கிடையாது. அதே இடிபுயல் மின்னல் சூறாவளிதான், நாவிலும் பேனாவிலும் கர்ஜித்தன. பாரதியின் பாட்டு, இன்று பல்லாயிரம்

இளந்தமிழர் உள்ளத்திற் பாடுகிறது. பாரதி பேச்சே இன்று நாம் பேசுகிறோம். தொல்காப்பியத் தமிழ், சிலப் பதிகாரத்துடன் சரி. கம்பன் தமிழ், கச்சியப்பருடன் சரி. சென்ற நூற்றாண்டில் மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளையின் கவிதையும், நாவலர் வசனமும் தமிழுலகை ஆண்டன. வேதநாயகம்பிள்ளை, கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார் ஆகியோர் எளியநடையில் எழுதிய இசைப்பாடல்களும், வள்ளலாரின் தெள்ளிய பழக அருவி போன்ற அருட்பாவும் புதிய வழிகாட்டின. அன்றுமுதலே தமிழில் எளிய இனிய நடை புகுந்தது. அந்த நடைக்கு ஒரு புதிய உருவமளித்தவர் பாரதியார். பாரதியார், கவிமின்சாரம் அந்த மின்சாரம் தமிழர் உள்ளத்தில் இறங்கி, ஜீவசக்கரத்திற்குப் புதிய வேகம் தந்தது. பாரதியார், “நாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழிபோல் இனிதாவ தெங்குங்கானே” என்று பாடிய நாளே, தமிழ் மறுமலர்ச்சி பெற்றது! இன்று மறுமலர்ச்சித் தமிழே, தமிழரை ஆளுகிறது. தமிழ்ப் பத்திரிகைகளை எல்லாம் பாரதிதமிழே எழுதுகின்றன. ஏராளமான புதிய நூல்கள் பாரதி உணர்ச்சியில் வெளிவருகின்றன. பாரதி வழியில் கவி பாடும் இளந்தமிழர் பலர் இன்று பெருகி வருகின்றனர்.

4. உணர்ச்சி புதியது!

டெல்லி (Shelley) தனது “இஸ்லாமியப் புரட்சி” (“The Revolt of Islam”) என்னும் பெருங்காப்பியத்தின் முன்னுரையில் பின்வருமாறு சொல்லுகிறார்:

“நான் தற்காலக் கவிகளுடன் போட்டி போடவில்லை. முற்காலக் கவிகளையும் அபிநயிக்க வில்லை. என் சொந்த எண்ணங்களை வந்த நடையில் நான் கோத்திருக்கிறேன். கவிக்கென்று ஒரு கலைப்பண்புண்டு. நான் இயற்கைக் காத

லன்; இயற்கையாகவே பாடுவேன். இக்காலம் போற்றினாலும் தூற்றினாலும் ஒன்றுதான். என் கவி, எனதே.”

இதே உணர்ச்சியைக்கொண்டு பாரதியார் கவிதைகளையும் ஆராய வேண்டும். ஐயர், கம்பனையும், ஹோமர் மில் தன் ஷேக்ஸ்பியர் ஆகிய கவினையுமே வானளாவக் கொண்டாடுவார். “அந்த, ரஸனையே பாரத சக்திக்கு அமைய வேண்டும்” என்று எனக்கு அடிக்கடி ஊக்கமளித்தார். ஒரு சமயம் ஐயர், புதுச்சேரியில் ஒரு புலவருடன் கம்பராமாயணத்தை ஆராய்ந்துகொண்டிருந்தார். அப்பொழுதே ஐயர் பாலகாண்டம் தொடங்கி நாட்டுப் படலம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். “புதுப்புனல் குடைய” என்ற பாட்டு நடந்துகொண்டிருந்தது. வந்தார் பாரதியார்; “ஐயரே! கம்பனா? இங்கே தாரும்” என்று புத்தகத்தைப் பறித்துக் கொண்டார். “புதுப்புனல் குடைய” என்ற செய்யுளைக் கிணீரென்று படித்தார். ஐயர் “அர்த்தம் சொல்லாமே” என்றார். அருகே யிருந்த புலவரும் “நீர் காளமேகமாயிற்றே, கம்பமேகத்துடன் சிறிது மோதிப் பார்க்கலாமே” என்று கொஞ்சம் கிண்டலாகப் பேசினார். பாரதியார்: “ஐயரே! கவி, படிக்க இனிமையாகத்தானிருக்கிறது. அர்த்தம் சொல்லும்போதுதான் ஏதோ குடைகிறது. அதனாலேதான் கம்பன்கூடப் பழைய புனை விட்டுப் “புதுப்புனல் குடையச்” சொல்லுகிறான் போலும்! “குடைய” ஏன்? ‘புதுப் புனல் ஆட?’ என்றால் பொருள் எளிதாகுமே! கம்பன் ஏன் இப்படி நம்மைக் குடைய வேண்டும்? “கருங்கடற் றரங்கம்” ஏன்? தரங்கம் என்றிருக்கக் கூடாதோ? “கருங்கடல் அலைகள்” என்றிருக்கலாமே.” புலவர்: “கம்பனை விட நீர் மகாக் கண்டிரோ? சரிசரி, சும்மா இரும்” என்றார். “ஐயா, கம்பனை நானும் தினந்தினம் விடிந்தெழுந்தால் அச்சுப் புத்தகத்தில் கண்டுதான் வருகிறேன்! ஆனால், அவன் இந்தக்

காலத்திற்குப் பாடவில்லை; பழைய காலத்திற்குப் பாடியிருக்கிறான். இந்தக் காலம் தமிழ் என்றாலே முகஞ் சுளிக்கின்றனர். அதிலும் முட்டிக் கொண்டால்கூடப் புரியாத கவிகளைச் சொன்னால், தலைவலிதான் மிச்சம். கம்பன் மகாகவிதான். ஆனால் அவன் நமக்காகப் பாடவில்லை; நமக்கு விளங்கவில்லை ஐயா, விளங்கவில்லை.” “விளங்கவில்லை யென்றால் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும்.” “ஓய் புலவரே, ஒரே பேச்சு; அகராதி பார்க்க நமக்கு நேரமில்லை. எடுத்ததும் பளிச்சென்று அர்த்தம் மனதில் படவேண்டும்; உணர்ச்சி தரவேண்டும். அப்படிக்கவியைத்தான் நாம் இப்போது ஏற்போம்.” புலவர்: “இதோ, கம்பன் நாட்டுப் படலத்தை, எவ்வளவுநயமாகப் பாடியிருக்கிறான்; “கதிர்கமழ் வயலிலுள்ள, கடிகமழ் பொழிலிலுள்ள” என்று புலவர் அப்படலச் செய்யுட்களைப் பாடத் தொடங்கினார். “ஓய் ஓய் புலவரே, நாமும் நமது நாட்டைப் பாடியிருக்கிறோம்! கேளும்: “பாருக்குள்ளே நல்ல நாடு—எங்கள் பாரத நாடு” என்று பாரதியார் வீராவேசமாகக் கிளம்பினார்! அகராதிப் புலவர்கூட வியந்து பயந்து போனார்! ஐயர், “பாரதி கவி, உணர்ச்சிக் கவி; கம்பன் கவி, கலைக் கவி” என்றார். பாரதியார் சாதாரண நாடோடி மெட்டுக்களையும், பழைய இசைப் பாடல்களையும் கொண்டு இலக்கணச் சள்ளையே யில்லாமல், புதிய பாணியில் உணர்ச்சி ததும்பப் பாடினார். அவருக்கும் கம்பனுக்கும் வெகுதூரம். அவர் ஷெல்லியைப் போலச் சுயேச்சையாகப் பாடினார். என்றாலும், ஷெல்லியின் இலட்சியம், கலைப்புரட்சி. பாரதியார் குறிப்பு, சமுதாய புரட்சி. எத்தனையோ ஆண்டுகளாகத் “தில்லை வெளியிலே கலந்து விட்டால்” பாடினோம்; பாரதியாரின் “வீர சுதந்தரம் வேண்டி நின்றால்” என்னும் பாட்டிற்கு எதை இணைக்க முடியும்? ஒரு புலவர், பாரதியார் பாடல்களைப் “பழைய பாட்டுகளின் காப்பிதானே” என்று கேலி செய்து வந்

தார். ஐயர், “புலவரே, சிலப்பதிகாரமும் அகவல், மணி
மேகலையும் அகவல் என்றால், அது இதன் காப்பியா? சிந்தா
மணியும் விருத்தம், கம்பராமாயணமும் விருத்தம்; சிந்தா
மணி வாக்குகளைக்கூடக் கம்பன் எடுத்தாண்டிருக்கிறான்;
என்றால், கம்பன் திருத்தக்கரைக் காப்பியடித்ததாகச்
சொல்ல முடியுமா? பாரதியார் பழைய மெட்டுக்களில்
பாடியதனால்தான், ஜனங்களை வசீகரிக்க முடிந்தது.
ஆனால் பாட்டின் உணர்ச்சியும் பொருளும் எழுச்சியும்
பாரதியாருக்கே உரிமை” என்றார் ஐயர். பாரதியார்
சும்மா பாடிச் செல்லவில்லை. அவர் ஒவ்வொரு முச்சையு
மும் பேச்சையும் பாரதமாதாவிிற்கும் தமிழன்னைக்குமே
நிவேதனமாக்கினார். அவர் எப்படிப் பாடினாரோ, அப்
படியே வாழ்ந்து காட்டினார். “சாதிக ளில்லையடி
பாப்பா” என்று பாடியவர், சிறிதும் சாதி வேறுபாடில்
லாமல் எல்லாருடனும் பழகினார். அவரைப் பார்த்தால்,
யாரும் பார்ப்பானென்று சொல்ல முடியாது: முறுக்கு
மீசையும், மொட்டைத் தலைமேல் சுற்றிய கிரிக்கிக் கட
டும், குறுகுறுப்பான விழிகளும் ஒரு க்ஷத்திரிய வீரனைக்
குறிக்கும். உடம்பு மட்டும் சந்தனக் கட்டைபோல் தேச
பக்தியில் தேய்ந்துபோனது. பாரதி தோற்றமே,

“ஒளி படைத்த கண்ணினாய் வா வா வா!

உறுதி கொண்ட நெஞ்சினாய் வா வா வா”

என்று பேசும்! அவர் கவி படைத்த மொழியினர்;
தெளிந்த மதியாளர்; சிறுமையைக் கண்டு பொங்குவார்;
சிங்கம் போல் நடப்பார். அவர் ஒளி யிழந்த தமிழகத்
திற்கு, ஒளி கொணர்ந்தார்; கலை யூட்டினார்; ஒற்று
மையை ஊக்கினார், தேசாவேசத்தைக் கிளப்பினார். பாரதி
யார் பாட்டிற்கு விளக்கம், அவரது தேசிய வாழ்க்கை
தான். ஆதலால் இந்நூலின் முற்பகுதியில் கவிக் குயிலின்
வரலாற்றைச் சொல்லுவோம்: வாருங்கள் எட்டையபுரத்
திற்கு!

5. பிறவிக் கவி

எட்டையபுரம், புலவர் பதி; அந்தக் காலம் அவ்வூர், பாட்டும் கவிதையுமாயிருந்தது. சிறந்த புலவர்களை அரசர் அன்புடன் போற்றினார்; அவருட் பெரியவர், சின்னசாமிய்யர். இவர், சிவலப்பேரி சுப்பையர் குமாரர்; தக்க செல்வர்; தமிழ், கணக்கு இரண்டிலும் புலவர்; பொறி நுணுக்கம் அறிந்தவர். எட்டையபுரத்தில் நெசவுப் பொறி வைத்து, மற்றொரு 'மாஞ்செஸ்டரை' அங்கே உண்டாக்க அவர் கனவு கண்டார்! எட்டப்ப நாயக்கர் இப்புலவரைக் கண் போலப் போற்றினார். 1882 நவம்பரில், கார்த்திகை மூலத்தில், தமிழ்த் தாயின் தவப்பயகை இவருக்குப் பிறந்த கவி மணியே, நமது பாரதியார்; 1887-ல் (ஐந்தாம் ஆண்டில்) பாரதியார் தமது தாய் லக்ஷ்மியை இழந்தார்; இயற்கை யழகியும், கவிவாணியுமே அந்தக் குழந்தையைத் தாயன்புடன் வளர்த்தனர்! தந்தை, கணக்கும் தாமுமாயிருந்தார்; சின்னம்மாள், பையன் சுப்பையாவை (இதுவே பாரதியாரின் செல்லப் பெயர்) பாதுகாத்தாள். "புத்தகமுங் கையுமாயிருக்க வேண்டும்; வினையாடக் கூடாது" என்று தந்தை பையனைக் கண்டித்தார். பையன் காவடிச்சிந்து பாடிக்கொண்டே, ஆறு, சோலைகளில் உலாவித் திரிந்தான்; பிஞ்சுக் கவிகள் புனைந்தான். அக் கவிகளைப் புலவர் கண்டு வியந்தனர்; அரசர் கேட்டு மகிழ்ந்தார்! "ஐயரே! உமது சுப்பையா, வரம் பெற்ற கவி; மகாமேதாவி" என்று தந்தையிடம் அரசர் அடிக்கடி புகழ்ந்தார்!

1893-ல் புலவர், சுப்பையாவுக்குப் "பாரதி" என்ற பட்டம் சூட்டினார். ஆனால் மகன் படித்துப் பட்டம் பெற்றுப் பெரிய இயந்திரப் புலவனாகவேண்டும் என்பதே தந்தையின் விருப்பம். இளங் காளமேகமாகிய பையனே, படிப்பில் கவனமில்லாமல், இயற்கை யழகில் கவிக்காதலி

யின் இன்பத்தில் மூழ்கி யிருந்தான்; புலவர் சபையில் வெட்டு நடையும் ஆசுகவியும் பொழிந்தான்; ஈற்றடி தந்தால், நகை ததும்பப் பாட்டைப் புனைந்து விடுவான். ஒரு நாள் காந்திமதிநாத பிள்ளை என்பவர், “பாரதி, சின்னப் பயல்” என்ற ஈற்றடியைத் தந்ததும், “காந்திமதிநாதனைப் பார்; அதிசின்னப் பயல்” என்று அவரையே சின்னப் பயலாக்கி விட்டான், இளங்கவி!

6. கல்வி

பாரதி பிறவிக்கவி யாயினும் தகப்பனாருக்கு, மகன் கவி பாடித் திரிவதில் விருப்பமில்லை. “போ, பள்ளிக்கூடத் திற்கு” என்று பையனை அனுப்பினார்; அதன் பயனைப் பாரதியாரே அழகாகப் பாடி வைத்திருக்கிறார்: “இளங்குழந்தைக்குப் புல்லை ஊட்டலாமா? பார்ப்பனப் பிள்ளையைக் கசாப்புக்கடை வைக்கச் சொல்லலாமா? கூடாது; அதைப் போலவே அருவருப்பானது, அன்னியக் கல்வி. எனது தந்தை அந்தக் கல்வி கற்க என்னைத் திருநெல்வேலி இந்துக் கல்லூரிக்கு அனுப்பினார்; நரி போன்று பிழைக்கும் சிறு சேவகர், தாதர், நாயெனத் திரியும் ஒற்றர், ஊனுக்கு உயிரை விற்கும் பேடிகள், பிறரை முகமன் செய்வோர் கருதும் இந்த மிருகக் கல்வியில் எனது நெஞ்சு பொருந்துமா? அருமை மிக்க மயிலான எனது நாட்டுக் கல்வியைத் துறந்து, இந்த நாய்—நரி—அடிமைக் கல்வி பயில்வதே? இக்கல்வி கற்றவர் ஒரு மாமாங்கம் கணிதம் கற்றும், ஒரு வான மீனின் நிலையை அறியார்! ஆயிரங்கவிகற்கினும், கவியுள மறியார்! வாணிகமும், பொருள் தூலும் பிதற்றுவார்; ஆயிரஞ் சாத்திரஞ் சொல்லுவார்; ஒன்றும் செயலிற் பயனில்லை! கவியரசன் கம்பன், காளி தாசன், வானதூற் புலவன் பாஸ்கரன், இலக்கணப் பாணினி, உண்மையின் இயல் புணர்த்திய சங்கரன், சிலம் பிசைத்த இளங்கோவடிகள், தெய்வமறை கண்ட திரு

வள்ளுவர், அறம் வளர்த்த சேர சோழ பாண்டியர், அருட்
சுடர் வாள்பிடித்தாண்ட அசோகன், வீர வெற்றி
கொண்ட சிவாஜி முதலியோரையும், பாரத நாட்டின் முற்
பெருமை, இந்நாளில் அஃதுறும் இகழ்ச்சி, இனி அது
பெறும் சீர்மை இவற்றைப் பற்றியும் தேர்கிலாத பேடிக்
கல்வியன்றோ, இப்பித்தரின் கல்வி! இப்பள்ளிப் படிப்பின
ரைக் காண, என் உள்ளம் எரிகிறதே. சூதிலாத உளத்தார்
எந்தை; எனக்கு நலஞ்செய்யவே அன்னியக் கல்விப்
படுகுழிக்கு, வாது பொய்யென்னும் விலங்கினம் வாழும்
வெங்குகைக்கு, என்னை வழங்கினர். அதன் பய
னென்ன?"

“செலவு தந்தைக்கோ ராயிரஞ் சென்றது;
தீதெனக்குப் பல்லாயிரஞ் சேர்ந்தன;
நலமொ ரெட்டுணை யுங்கண்டி லேன்தை,
நாற்ப தாயிரங் கோயிலிற் சொல்லுவேன்!”

(ஸ்வசரிதை)

உலகை உள்ளத்தில் அடக்கிய உண்மைக் கவிக்கு,
இயற்கையே பள்ளி; இதயமே படிப்பு!

பாரதிக்குக் கட்டுப்பட்ட வேலை எதுவும் பிடிக்காது.
பள்ளிப் படிப்பிற்கும் அவரது புலமைக்கும் வெகுதூரம்.
அவர், பாடப் புத்தகங்களைக்கூட வீட்டுத் திண்ணைகளில்
போட்டுவிட்டு மறந்து போவார். ஆசிரியர் கேள்வி
களுக்குக் குயுக்தியாக, நகை ததும்பப் பதிற்கொல்லுவார்.
ஒரு நாள் தமிழ்ப்பாட்டு ஒப்பிக்கவில்லை. தமிழையா,
“மேகம் போலக் கவி பொழிவாயாமே; காளமேகம்
இப்போது பொழியட்டுமே!” என்று நையாண்டி செய்
தார்! “பண்டிதரே, இது தெரியாதா? காளமேகம்,
தனக்குத் தோன்றிய போதே மழை பொழியும்; பிறர்
கட்டாயத்திற்காகப் பொழியாதே!” என்றார் பாரதியார்.
வகுப்பெல்லாம் சிரிப்புத்தான்! ஆற்றங்கரைத் தோப்பு

களில் புட்களுடன் கவிபாடி யுலாவுவதே அவருக்கு இன்பமானது. நாடகம் பார்ப்பதிலும் இளம் பாரதி உற்சாகம் கொண்டார். அக்காலம் கலியாணராமன் நாடகக் கூட்டம் புகழ் பெற்றிருந்தது. பாரதி, தமது நண்பர் சுப்பிரமணிய சர்மாவுடன் சென்று நாடகம் பார்த்து வருவதுண்டு; ஒரு நாள் “ திரௌபதை துகிலூரிதல் ” என்னும் நாடகம் நடந்தது; காந்தியடிகளை அரிச்சந்திர நாடகம் கவர்ந்தது போலவே, பாரதியாரை இந்நாடகம் கவர்ந்தது! பாஞ்சாலி சபதக் காவியத்திற்கு அப்போதே எழுச்சி யுண்டானது; பெண்ணுரிமைக் கவிகளுக்கு ஆவேசம் பிறந்தது; பாஞ்சாலி போன்று பரிதவிக்கும் நமது பாரத தேவியிடம் பரிவு உண்டானது. பெண்மையின் பெருமையை, சமவுரிமையை கலைநாட்ட, அப்போதே பாரதியார் உறுதிக்கொண்டார்.

7. திருமணம்

1897-ஆம் ஆண்டில் பாரதியார், ஏழுவயதுள்ள செல்லம்மானை மணம் புரிந்தார். செல்வரும் ஜமீன்தாரர்களும் பரிசுகள் வழங்கினர்; சதுரம் பாட்டுக் கச்சேரியும் அமளியாக நடந்தன. மாப்பிள்ளையின் கவிதையும் பாடலும், வெட்டு நடையும், காவடிச்சிந்தும் அனைவரையும் பரவசப்படுத்தின. கலியாணம் ஆனவுடனேயே பாரதியார், “ தேடக் கிடைக்காத சொர்ணமே ! ” என்று காதற் பாடல்கள் பாடி, சிறுமனைவியுடன் கூச்சமில்லாது சரி நிகராகப் பழகத் தொடங்கி விட்டார் ! இந்த இன்பத்தில் இடி விழுந்ததுபோல் தந்தை சின்னசாமி ஐயர் 1897-ஆம் வருஷம் சூன் மாதம் இறந்து போனார். இயந்திரத் தொழிலில் ஏராளமான நஷ்டம் வந்து அவர் செல்வமெல்லாம் இழந்தார்; உலகில் பணமன்று, கலையும் பொது நலமுமே பெரியன வென்பதைப் பாரதியார் உணர்ந்தார்.

இந்த உணர்ச்சியால் அவரைத் தாக்கிய வறுமையைப் பொறுத்துக் கொண்டார்.

8. காசியில் பாரதி

ஊரில் ஆதரவற்ற பாரதியை ஓர் அன்பான உத்தமி போற்றினாள்; அவளே பாரதியாரின் அத்தை, குப்பம் மாள்; அவள் மகா உத்தமி; அவளது கணவர் கிருஷ்ண சிவன், பரம சிவபக்தர்; அவர் சிவபக்தி மேலீட்டால், மனைவியுடன் காசிக்குச் சென்று ஒரு சிவமடத்தில் தங்கி, அதற்கே அதிபதியாகிச் சிவபக்தி செய்து வந்தார். அவர் அழைப்பிற் கிணங்க, பாரதியார், 1898-ஆம் ஆண்டில் காசிக்குச் சென்றார். அத்தை பாரதியை மிகவும் செல்லமாக வளர்த்தாள்; அவளே, பாரதியை இந்துக்கல்வாரியிற் சேர்த்தாள். இரண்டாண்டுகளில் பாரதியார், ஹிந்தியும் வடமொழியும் கற்றுப் பரீட்சை கொடுத்துத் தேறினார். காசி வாசத்தால் பாரதியாருக்கு ஆங்கிலம் ஹிந்தியுடன் ஹிந்துஸ்தான் சங்கீர்த்தனமும், சட்டை தலைப்பாகைப் பழக்கமும் ஏற்பட்டன. அழகான சட்டை போட்டு, தலையில் கிரிக்கிக் கட்டுக் கட்டி, சடாய் மாட்டி, வாஸிப பாரதி எடுப்பாக நடந்து கங்கைக் கரையில் உலாவினார்; கவி புனைந்தார்; சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார். பாரதியின் கிராப்பும் மீசையும் வைதீகச் சைவரான கிருஷ்ண சிவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை; என்றாலும், அவருடைய தூயவுள்ளமும், பரவசப் பாட்டும், அவர் மனதைக் கவர்ந்தன!

பாரதியார் நடையுடை பாவனைகள் முற்றிலுமே மாறின; அக்காலம் திலகரின் தேசாவேசம் நாடெங்கும் பரவியது; பாரதியுள்ளத்திலும் அதன் எதிரொலி அதிர்ந்தது. பாரதியார் பத்திரிகைகளால் தேச நிலையை அறிந்து கொண்டார்; சுதேச சேவையே, தமது வாழ்வெனக் கொண்டார். மாமா சிவசிந்தனை செய்வார்; மருமான் தேச சிந்தனை செய்வான்! எல்லாரிடமும் தேச சுதந்

தரத்தை ஆவேசமாகப் பேசுவார், பாரதியார். இதைக் கேட்ட உறவினர், “ஐயையோ! இப்படிப் பேசினால் போலீஸ்காரன் பிடித்துச் சிறையிடுவானே” என்றனர்; ஒருவர், கடையத்திற்கே வந்து செல்லம்மாளிடம், “உன் கணவன் போக்கு விபரீதமா யிருக்கிறது” என்று தூபம் போட்டார். மனைவி பயந்துபோய்க் கடிதம் எழுதினாள், “இந்த மாதிரிக் கவலைப்படுவதை விட்டு, நேரத்தைத் தமிழிற் செலவழி” என்று அனுமந்தக் கட்டத்திலிருந்து பாரதி பதில் எழுதினார்.

9. ஜமீன்தாருடன்

இச்சமயம் எட்டையபுரம் அரசர்; தில்லி தர்பாருக்குச் சென்று காசிக் குவந்து, சிவமடத்தில் தங்கியிருந்து வரும் போது, பாரதியாரையும் தம்முடன் ஊருக்கு அழைத்து வந்தார். “விருப்பம்போல் இரும்” என்ற உறுதி தந்த பிறகே, பாரதியார் வர இசைந்தார். வந்ததும் சாந்தி முகூர்த்தம் நடந்தது; பாரதி குடும்பியானார்; சமஸ்தானத்தில் சுப்பையாவுக்கு பன்னிரண்டு ரூபாய் சம்பளத்தில் ஒரு வேலை கிடைத்தது; அதாவது, அரசருக்குப் பத்திரிகை படிப்பது; தமிழ் ஆங்கில நூல்களைப் படித்து விளக்குவது; புலவர் சபைகளை நடத்துவது; இவையே அவர் வேலை. இக்காலம் அவர் ஷெல்லியின் கவிதையில் மோகங் கொண்டு, ஷெல்லி தாசன் ஆனார். அரிய நூல்களை அரசருடன் அவர் ஏராளமாகப் படித்தார்; சிறந்த தமிழ் ஆங்கில நூல்களை ஆவலாக வாங்கினார். ஒருதரம் அரசருடன் சென்னை சென்றார்; ரூபாய் 500 கிடைத்தது; வரும்போது பெரிய மூட்டை கொணர்ந்தார். பாத்திரம், புடவையா யிருக்குமென்று மனைவி ஆவலாக அவிழ்த்துப் பார்த்தாள். எல்லாம் உயர்ந்த தமிழ்-ஆங்கில நூல்களே! “இவையே அழியாச் செல்வம்” என்றார் கணவர். அரசருடன் படிப்பதும் சுற்றுவதும் சுகமாகவே யிருந்தன.

ஆனால், “இதுவா என் வேலை? அடிமைத் தொழிலோ நமக்கு? நமது நாடு அப்படி வருந்தும்போது, நாம் இப்படியா கூண்டுக்கிளி போலிருப்பது?” என்ற உணர்ச்சி அவருட் குமுறி யெழுந்தது. அடிமைநிலையை வெறுத்து, அவர் ஒரு கவிபுனைந்தார். ஒரு குண்டுணி, “மகாராசா, சுப்பையா உம்மைத் தாக்கி அரம் பாடுகிறார்” என்று அரசரிடம் கோள்மூட்டினான். பெரிய இடத்துச் சலுகையில் உள்ள சங்கடத்தைக் கவியுள்ளம் அறிந்தது; உள்ளம் சுதந்தர வானிற் சிறகடித் தெழுந்தது. பாரதியார் மதுரைக்குச் சென்று, பண்டித கோபாலகிருஷ்ணையரைக் கண்டார். பாரதியின் மேதையை அவர் அறிந்துதவினார். சேதுபதி கலாசாலையில் தமிழாசிரியர் வேலை கிடைத்தது. அந்த வேலையிலும் பாரதி மூன்று மாதமே இருந்தார். அதற்குள் அவருள்ளத்தைக் கவிதாதேவி வேறொரு திசையில் திருப்பிவிட்டாள். பாரதி மாதாவின் அழைப்பும் வந்துவிட்டது. இக்கால நிகழ்ச்சியைப் பாரதியார், “கவிதா தேவி” என்னும் பாட்டில் அழகாகச் சித்திரித்திருப்பதைக் கேளுங்கள் :

10. “வாராய் கவிதையே!”

“கவிதையே! என் உண்மைக் காதலியே! நெடுநாளாக உன்முகம் காணாமல் வாடினேன். வா, என் கண்ணே! முன்னால் என்னை நீ வசப்படுத்தினே. இருவரும் மனிதர் குழாத்தினின்று தனித்திருந்து எண்ணில்லா தின்பக் கடலாடினோம்; சோலையிடையே இருவரும் கூடிக் களித்தோம். அப்போது குயிலைப்போன்ற தீங்குரலுடைய பட்சியொன்றிருப்பதை நான் தெரிந்துகொள்ளவில்லை; அதாவது என்னுளே அத்தகைய தீங்குரலிருப்பதை நான் அறியவில்லை. மலரினங்களி லெல்லாம் உன் வாள்விழிபோன்ற நிலவு மிளிர்வதைக் கண்டிலேன். குளிர்ந்து தெளிந்த சுனைகளில் உனது மணிச் சொற்களைப்போன்ற தெள்ளிய

நீர் உள்ளதென்று அறிகிலேன். நின்னுடனேயே தனியகை, நீயே உயிரென, தெய்வமும் நீ யென, நின்னையே பேணி நெடுநாள் போக்கினேன். நீ எனக்கு வானத்தமுது போன்றனை!”

“வானத் தமுதை யருந்தும்போது அதனிடை, ஒரு வஞ்சக் கொடுமுள் வீழ்ந்து தொண்டையிற் சிக்கி வேதனை செய்வதுபோல், நின்னொடு களித்திருந்த என்னை வருத்த, வறுமை வந்தது; கொடிய வறுமை! அவ்வறுமை முள்ளினைச் சிறிது களைந்தொழித்துப் பின்னே வந்து காணும்போது, அந்தோ! மறைந்தது அமுதப் பொற்சூடம்! மிடிநோய் தீர்க்க ஒரு புன்தொழில் போற்ற நினைத்தேன். தெற்கே ஒரு சிற்றூர் அரசன்; திமிங்கில வுடலோன்; சிற்றறி வுடையோன்; அவனை அடைந்தேன். நீ என்னைப் பிரிந்தாய்; நான் உன் இன்பத்தை இழந்தேன். சின்னூட்கழிந்ததும் நின்னொடு வாழ்ந்த நினைப்புந்தேய்ந்தது!”

“கவிதைத் தேவி! நின் காதலை மறந்தேன். அதன்பின் இவ்வலகில் சில ஆண்டுகளில் பல நாடுகள் திரிந்து, பல ரோடும் வசித்து, பலப்பல செய்து, பலப்பல கண்டு, பற்பல துன்பந் துய்த்து, வாணனைக் கழித்தேன்; கடலிடை மீகா னிழந்த கப்பல்போன்று, இக் காலக்கடலிடை கடுந்துயரத் திரைகளால் எற்றுண்டு திகைத்தேன்; உலகின் இன்ப துன்ப மெல்லாம் உணர்ந்தேன்; உயர்வு, தாழ்வு, இசை வசை யெல்லாம் பொறுத்தேன். கவிதையே! இத்தனை நாளும் உனது புன்னகை பொலியும் திருமுகத்தை என் கனவிலும் காணவில்லை. நீயின்றி என் வாழ்வு எப்படியிருக்கும்? ஒளியிலா வான், மகிழ்விலா முகம், சுதந்தர மில்லா அடிமைநாடு, சத்திய மற்றதோர் சாத்திரக் குப்பை போன்றே, என் வாழ்வு இருள்முண்டது. என் வாழ்வில் எனக்கே வெறுப்புண்டானது. உலகைத் துறக்கவே

எண்ணினேன். ஆனால் இன்ப துன்பம் இரண்டையும் ஒன்றாகக் காண்பார்க்கன்றோ துறவு நிலைக்கும்? பித்தக் கசப்பால் உணவை வெறுப்பவன் துறவியாவா? நன்மை கெட்டவன் உலகை வெறுத்தால் துறவியாவா?”

“ஆறேழு மாதம் ஆனபின், எனக்கும் துறவிற்கும் வெகுதூரம் என்று தேர்ந்தேன். பின்னே, உலகில் யான் என்ன செய்வது? தீரார்க்குரிய துறவினுக்கேற்ற பரிசுத்தம் என்னிடம் இல்லை; மற்ற மனிதரைப் போன்று பொறி வழியே உண்டுறங்கிச் சிற்றின்ப வாழ்வு வாழ்வதிலும் எனக்கு விருப்பில்லை. அல்லது, காயக்கிலேசங்களால் என் உயிரையும் உடலையும் ஒடுக்குவதும் நலமில்லை. மானிடர் காணும் இன்ப வகைகளில் விலங்குத்தன மில்லாத தொன்று கிட்டினால், அதில் ஊக்கமுடன் கிளர்ச்சி கொள்ளலா மெனவே எண்ணி யிருந்தேன்.”

“அப்போதே, ஏ கவிதைத் தேவியே! நினது காதலை நினைத்தேன். பல சூற்றாண்டுகள் கல்லாகச் சபிக்கப்பட்டவன், கல்லுரு மாறி மனிதனானதுபோல் இன்புற்றேன்! நீண்ட நாள் சிறையில் அடைக்கப்பட்ட வீரன் விடுதலை யாகி, அவனுக்கு ஓர் அறப்போரும் கிடைத்தால் எப்படி மகிழ்வானே, அப்படி மகிழ்ந்தேன்! கவிக் குயிலே! நின் முக நகையும், நின் விழியாழ்மையும், நின்னுதற் றெளிவும், நின் சொல்லினிமையும், நின் பரிசுத்தால் பிறக்கும் புளகமும் பெற்று, மீண்டும் உன்னைச் சரணடைந்தேன். என்னை இனிக் காப்பாயாக!

“நின்னருள் இல்லையேல் நிலமிசை வேறோர்
பற்றுமில் லாதிப் பாடியேன் மடிவனே!”

சாகுந்தலத்தை வடமொழியிற் செய்த காளிதாசன், சிலப்பதிகாரஞ் செய்த இளங்கோவடிகள், இராம காதை செய்த கம்பன் போன்ற பெரியோருக்கு உனது முழு

மனத்தையுந் தந்தனை! அத்தனை உயர்வு எனக்கு அளித்திட
 ஓவ்வாதெனில், அதிற் பேராசை கொள்ளவில்லை; உன்
 கனிச்சொல் ஒன்றருள், போதும்! உன்னைத் தொழுகின்
 றேன். உனது குளிர்மலர் விரலால் என் சிரத்தைத் தைவரல்
 செய்தாற் போதும்; பெருமை யடைவேன்! முந்தைநாள்
 என்னை முழுப்பே ரன்போடு கலந்தனை! அந்நாளிலிருந்த
 இளமையும் | தெளிவும் இப்போதில்லை. வான்விழியாய்!
 யான் உனக்கு எளியேன். உனக்கு ஆட்பட்டேன்; மனங்
 குழைந்தேன்!”

“வாராய் கவிதையாம் மணிப்பெயர்க் காதலி,
 வந்தெனக் கருளுதல் வாழிநின் கடனே!”

கவிதைத் தேவி அன்றுடன் அவர் மனத்தில் விளையாடி,
 அவர் நாடிகளில் வினை மீட்டி, அவர் நாவில் பேசத்
 தொடங்கினான்: “ஐயமுண்டு பயமில்லை,” “ஐயபேரிகை
 கொட்டடா,” “அச்சமில்லை,” “வந்தே மாதரம்,” “வீர
 சுதந்தரம்,” “ஓம் சக்தி” என்று பாரதி பாடத் தொடங்கி
 னார்!

“யானெதற்கும் அஞ்சுகிலேன், மானுடரே நீவிர்
 என் மதத்தைக் கைக்கொண் டின்!”

என்று கூவினார். அன்று முதல் பாரதியார் தொழில்
 என்ன?

“நமக்குத் தொழில் கவிதை, நாட்டிற் குழைத்தல்;
 இமைப் பொழுதுஞ் சோரா திருத்தல்”

இம்முன்றுமே! “மண்மீதுள்ள மக்கள், பறவைகள்,
 விலங்குகள், பூச்சிகள், புற்பூண்டு மரங்கள் யாவும் என்
 வினையால் இடும்பை தீர்த்தே, இன்பமுற்று அன்புடன்
 இணங்கி வாழ்ந்திட வேண்டும்.”

“நீண்ட புகழ், நீளாயுள், நிறைசெல்வம், பேரழகு
 இவற்றை வேண்டுமட்டும் விரைந்தீவாய். வீழ்க கவி

யின் வலியெல்லாம்; கிருதயுகம் மேவுக” என்று சக்தியை வேண்டிப் பாடிச் சிந்தித்து உலகிற்காகவே வரங்கேட்டல், கவியின் தொழிலாயிற்று!

11. “சுதேசமித்திரன்” வேலை

மதுரையில் தமிழ்ச் சங்கம் உள்ளது. பாரதியார் அங்கே அடிக்கடி சென்று புலவர்களுடன் அளவளாவினார். அகராதி-இலக்கணப் புலவர் எப்படி நினைத்தாலும், அவரை மதித்துப் போற்றிய ஒரு புலவர்மணியிருந்தார். அவரே, நேடிவ் காலேஜ் தமிழ்ப்புலவர், கோபால கிருஷ்ணையர். இவர் அரியகவி, பெரிய அறிவாளி; ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் ஒப்பற்ற புலவர். இவர் மணிக்கணக்கில் புதிய புதிய கருத்துக்கள் பொலிய இனிமையாகப் பேசுவார். தமிழுக்கு இவர் அரிய தொண்டு செய்திருக்கிறார். என்னை உற்சாகப்படுத்திய புலவருள் இவரும் ஒருவர். இவருடன் அளவளாவும்போது, பாரதியைப் பற்றி மெச்சுவார். மதுரையில் இவரே பாரதிக்கு எல்லா உதவியும் செய்த அரிய நண்பர். இவர் வஞ்சமற்ற குழந்தை யுள்ளம் படைத்த மகா மேதாவி. இவரைப் போன்ற சரளமான உள்ளம் படைத்த புலவரைக் காண்பதரிது. இவர் எழுத்திற்கு அக்காலத்தில் பெருமதிப் பிருந்தது. இவரைப் போற்றாத புலவர் இல்லை. மதுரைக் கல்லூரியிலும், சங்கத்திலும், திருச்சிக் கல்லூரியிலும் இருந்து இவர் தமிழுக்கு அரிய பணி செய்தார். தமிழ்நாட்டுப் பத்திரிகைத் தந்தையான ‘சுதேச மித்திரன்’ மணி என்னும் ஜி. சுப்பிரமணிய ஐயர், இவருடைய நண்பர். இவர் உதவியை, அவர் அடிக்கடி நாடி வருவது உண்டு. ஒரு தரம் ஜி. சு. ஐயர் மதுரைக்கு வந்து புலவர்மணியுடன் அளவளாவினபோது, “நல்ல தமிழ் எழுதக்கூடிய உணர்ச்சி பெற்ற வாலிபர் வேண்டும். சுதேசமித்திரனில் எனக்குத் துணை செய்ய ஒருவர் தேவை” என்றார்.

‘இதோ! தங்கமான உணர்ச்சிக் கனல்’ என்று பாரதியாரை அழைத்துவந்து புலவர் அறிமுகப்படுத்தினார். பாரதியார் ஒரு பாட்டுப் பாடினார். பாரதியாரின் விழிக் கனலையும், மொழிக் கனலையும், கவிச் சுடரையும், நீர்வீழ்ச்சி போன்ற தமிழ் நடையையும் கண்டதுமே, “பாரதி, நீ மகா மேதாவி; வா, தேசசேவை செய்; தமிழர் உணர்ச்சி பெறட்டும்!” என்று சென்னைக்கு அழைத்துச் சென்றார், ஜி. சு. ஐயர்.

பாரதியார் 1904-ஆம் ஆண்டு முதல் சுதேசமித்திரனில் பேனாப் பிடித்துத் தேசசேவை செய்தார். அன்று பிடித்த பேனா அள்ளிச் சொரிந்த தமிழமுதைத்தான், இன்று பருகுகிறோம்! சுதேசமித்திரன் மணி, தமிழ் மணியாகிய பாரதியாரைக் கண்மணிபோல அன்புடன் போற்றினார்! அக்காலம் தினசரி நடத்துவது என்றால் ஒரு வீரச்செயலாகும். அச்சுச்சட்டம் மிகக் கடுமையாயிருந்தது; ஒருவரி தவறினால், பத்திரிகையின் உயிருக்கே கேடு வரும். ஆதலால் ஐயர், தலையங்கம், செய்தி விமர்சனம் முதலியவற்றைத் தாமே எழுதினார். ஆங்கிலச் செய்தி, தந்தி, பேச்சு, கட்டுரை மொழிபெயர்ப்புகளைப் பாரதியாருக்கு அளித்தார்.

அக்காலம் சுதேசமித்திரனில் அரிய தொண்டு செய்த மற்றொரு பாரதியாரைத் தமிழர் மறக்க முடியாது. அவரே, வரகவி திரு. அ. சுப்பிரமணிய பாரதியார் ஆவர். இவரும் பாரதியாரைப்போல் இயற்கையான புலவர்; முருகனன்பர், தேச பக்தர், சிறந்த எழுத்தாளர்; கதை நாடகம் எழுதுவதில் இணையற்றவர்; வஞ்சமற்ற நண்பர். இவரும் கவிபாடுவார். ஆனால், இவரது உரைநடை, கவிதையைவிட அழகானது. இராஜமையருக்குப் பிறகு தமிழில் நல்ல நாவல் எழுதியவர் இவரே. இவரது ஜடாவல்லவரைப் படித்து மெச்சாதவர் இல்லை. இருவரும் சுப்பிர

மணிய பாரதிகளே—ஒருவர் பாவலர், ஒருவர் நாவலர். இருவரும் அரிய நண்பரானார்கள். கவி பாரதியாரின் திலகர் பக்தியும், தேச பக்தியும், நாவலரையும் பற்றியது.

இருவர் தலைவரும் சுப்பிரமணியமே! அவரைச் ‘சுதேசமித்திரன் மணி’ என்றும், ‘ஜி. சு. ஐயர்’ என்றும் அழைப்பர். ஐயர் அன்புமயம், அறிவுச் சுரங்கம், சலியா உழைப்பாளி; அவருக்குத் தீரா நோய் ஒன்று உண்டு; அதையும் மதிக்காமல், அவர் நாவாலும், பேனாவாலும், உடலாலும் ஓயாமல் தேச சேவை செய்தார். அவரால் தமிழ் நாட்டின் புகழ் எங்கும் பரவியது. சுதேசமித்திரன் ஐயருக்கு நாடெங்கும் மதிப்புண்டு. காங்கிரசின் ஆதிபுருஷரில் அவர் ஒருவர். ஐயர், தொழிலாளர் முன்னேற்றம் சுதேசத் தொழில் சம்பந்தமாக மணிக்கணக்கில் பேசுவார். இவர் பேச்சைத் திலகர், மேத்தா போன்ற மேதாவிடும் மெச்சினார்கள். ஆனால் ஐயர், காலத்தையும் சட்ட திட்டங்களையும் அனுசரித்தே பேனாவை ஓட்டினார். அவர் உணர்ச்சிக் கனலான கவி பாரதியாரை அரசியல் விமர்சனங்கள் எழுதவிடாததன் காரணம் அதுவே. ஐயர் மிக்க நயமாகப் பேசிப் புகழ்ந்து பாரதிகளிடம் சக்கை வேலை வாங்கினார். பல மேதாவிடங்களின் அரிய ஆங்கிலமும் உலகறிவும் பாரதியாருக்கு மிக்க நன்மை யளித்தன. பாரதியாரின் கவிதைகள் தமிழர் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தன. அவரது சமுதாயக் கட்டுரைகளையும் கவிதைகளையும் அள்ளிப்பருகி மகிழ்ந்தவர் பலர்.

வீரச் சிதம்பரம் பிள்ளை

அவருள் முதல்வர், தூத்துக்குடி வ. உ. சிதம்பரம் பிள்ளையாவார். அவர், பாரதியாரைப் பற்றிப் பேசக் கேட்டிருக்கிறேன் : “என் உள்ளம், பாரதி நாவில் துடித்தது!” என்பார் வீரர். பாரதியாரை வீரர் தூண்டிப் புதிய புதிய எண்ணங்களைத் தந்து கவிபாடச் சொன்னார்.

பாரதியாரின் கவியாவேசத்திற்குக் காலதேவி, தக்க சந்தர்ப்பத்தை அளித்தாள். உண்மைக் கவி, காலத்தை மறக்க முடியாது; அவள் வாக்கு காலசக்தியின் உள்ளத்துடிப்பாகும். பாரதியாரின் புலமை உலகிற்கு விளங்க நல்ல வாய்ப்பும் இயக்கமும் வந்தது—சுதேசி இயக்கம்! அதைத் தூண்டும் சுதேச கீதங்களையே பாரதியார் பாடினார். ஜனங்களுக்கெல்லாம் தெரிந்து எளிதாகப் பாடக் கூடிய சிந்து, சும்மி, நந்தன் கீர்த்தனை மெட்டுக்களிலேயே அவர் பாடல்கள் அமைந்தன. அப்பாடல்களில் உள்ள புதிய உணர்ச்சி வேகம், காட்டுத்தீ போலப் பரவியது.

அப்போது சீட்டத் தலைவராயிருந்த மகா மேதாவி யான டி. வி. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயரே, பாரதியார் பாடலை வியந்து ஏராளமாக அச்சிட்டு நாடெங்கும் பரப்பினார் என்றால் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்! டாக்டர் நஞ்சுண்ட ராவ், போலீஸ் அதிகாரி கிருஷ்ணசாமி ஐயர், எஸ். துரை சாமி ஐயர், சுரேந்திரநாத ஆரியா, வி. சர்க்கரைச் செட்டியார், எஸ். என். திருமலாச் சாரியார், எம். பி. திருமலாச் சாரியார், மண்டயம் ஸ்ரீநிவாசாச்சாரியார் முதலிய சிறந்த அறிஞர், செல்வர், ரசிகர் ஏனையோர் பாரதியாரை அன்புடன் நேசித்தனர்.

நிவேதிதா தேவி

இக்காலமே வங்கப் பிரிவினை நடந்தது; கர்சான் பிரபு எந்த வேளையில் அதைச் செய்தாரோ தெரியவில்லை; அந்த வேளை நமக்கு நல்ல வேளையாக முடிந்தது! சாம்பல் பூத்த சுதந்தர உள்ளம், காட்டுத்தீபோல வீறிட்டு, ஒளி வீசி எழுந்தது! மராடியச் சிங்கமான பாலகங்காதர திலகர் நாடெங்கும் தேசாவேசப் புயலைக் கிளப்பிவிட்டார். வங்காளத்தில் விபினசந்திர பால், சிங்கம்போல் எழுந்து கர்ஜித்தார்; பாஞ்சாலத்தில் லாலா லஜபதிராய் எழுந்தார்;

தமிழகத்தில் சிதம்பரம் பிள்ளை, சிங்கம்போல் எழுந்து வீர முழக்கம் செய்தார்! இச்சமயம், 1906-ஆம் ஆண்டு, கல்கத்தாவில் தாதாபாய் நௌரோஜி தலைமையில் பாரத சபை (Congress) நடந்தது; அதற்கு நமது பாரதியாரும் சென்றார். தாதாபாய் முழக்கிய சுயராஜ்யச் சங்கு, இவர் உள்ளத்தை ஊடுருவி வீரநாதம் புரிந்தது. சுயராஜ்ய சேவைக்குத் தன்னைப் பலிதானமாக்க உறுதிக்கொண்டு திரும்பும்போது பாரதியார், சகோதரி நிவேதிதாதேவியைச் சந்தித்தார். நிவேதிதை, ஆங்கிலப் பெண்மணி; விவேகானந்தரின் சிறந்த மாணவி; இந்தியாவிடம் தீவிரமான அன்பு கொண்டவள். அவள் பல வாஸிபரைத் தீவிரமான தேச சேவைக்குத் ஊக்கிவிட்டாள். பாரதியாருக்கு நிவேதிதை, “தேச பக்தி செய், சாதிமத பேதமில்லாமல் சமரசங் கொள், ஆண் பெண் நிகரெனப் போற்று” என்ற மூன்று கொள்கைகளை உபதேசித்து ஆசி கூறி, ஓர் இலையும் தந்தனுப்பினாள்! பாரதியார் நிவேதிதையைக் குருவாகக் கொண்டார்.

சென்னைக்கு வந்ததும், பாரதியார் தமது தேசா வேசத்தைக் கொட்டித் தீர்க்க, ஒரு தனிப் பத்திரிகை வேண்டி நின்றார்.

12. “இந்தியா”

விவேகானந்தர் சித்தப்படி சென்னையில் “பிரம்மவாதி” என்ற வேதாந்தப் பத்திரிகை நடந்தது. அதன் உரிமையாளர் அழகிய சிங்கர். இவரே சென்னை யன்பர் காணிக் கையை விவேகானந்தருக்கு அளித்து, அவரை அமெரிக்காவுக்குக் கப்பலேற்றியவர். இவரது உறவினரான ந. திருமலாச்சாரியார், பிரம்மவாதிக்கு ஆசிரியராயிருந்து, ஆங்கிலக் கட்டுரைகள் எழுதினார். சுற்றிலும் வீறிடும் வந்தேமாதர இயக்கம், அவர் காதில் விழுந்தது; உடனே தமிழரைத்

தட்டி யெழுப்ப ஒரு பத்திரிகை நடத்தத் தயாரானார்; அதற்கு ஆசிரியராக வந்தார், நமது வீரக் கவிமணி !

1907 ஏப்ரலில், “இந்தியா” என்னும் வாரப் பத்திரிகை எழுந்தது. பத்திரிகை உள்ளும் புறமும் பாரதி மயந்தான். அவருடைய கவிவாணிக்கும் தெளிந்த உரை நடைக்கும் சுதேச பக்திக்கும் சரியான சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது: காலத்திற்கேற்ற விஷயம், விஷயத்திற்கேற்ற உணர்ச்சி, உணர்ச்சிக் கேற்ற நடை, நடைக்கேற்ற தெளிவு, தெளிவுக்கேற்ற திண்மையுடன் அஞ்சா நெஞ்சரம் படைத்த பாரதிவாணி, “இந்தியா” மூலம் தமிழருக்குப் பேசியது! தொடங்கிய ஒரு மாதத்தில் அதற்கு நாலாயிரம் சந்தாதார்கள் சேர்ந்தனர். இந்தியா இதழைப் படிப்பது, அக்காலத் தமிழருக்கு நித்தியக் கடமையானது. பாரதியார், பேரொலுடன் நிற்கவில்லை; திருவல்லிக்கேணிக் கடற்கரையில் தமது தேசாவேசத்தை ஆர்கலித்தார்; போர் முரசுபோலத் தேசிய கீதங்கள் முழக்கினார்.

சென்னையில் எழுந்த சுதேச வேள்விக் கனலைத் துண்டிவிட வந்தார், விபினசந்திர பாலர். பாரதியாரே அவரை அழைத்து வந்தார்; ஜி. சுப்பிரமணிய ஐயர் தலைமையில் பாலர் செய்த சொற்பொழிவுகள், அரசியல் உலகிற்கே சிறந்த மணிவாசகங்களாகும். அவற்றைப் பாரதியார் இனிய தமிழில் மொழி பெயர்த்து வெளியிட்டார். பால் கல்கத்தா சென்ற பிறகு, சென்னை தேசபக்தருடன் பாரதியார் கடற்கரையில் அடிக்கடி கூட்டங் கூட்டி சுதந்தர உணர்ச்சியைப் பரப்பினார். சிதம்பரம் பிள்ளையின் இயக்கத்திற்குப் பாரதி பாடலே ஜயபேரிகையாக முழங்கியது. அக்காலத்தில் எழுந்து விசிய தேசாவேசம் இக்காலத்திற்கூட இல்லை என்னலாம். அப்போதுதான் வீரச் சிதம்பரம் பிள்ளை சுதேசக் கப்பல்

கம்பெனி தொடங்கி, இரண்டு கப்பல்களை வாங்கித் தைரியமாக நடத்தினார். தமது கப்பல் தொழிலுக்குப் பங்கு சேர்க்கச் சென்னைக்கு அவர் வந்தார். பாரதியார் அவருடன் இருந்து இயன்றமட்டும் பங்கு சேர்த்துக்கொடுத்தார். இந்தியா முழுதும் சிதம்பரம் பிள்ளையின் முயற்சியைப் போற்றியது. சுதேசிக் கப்பலைப் போற்றும்படி பாரதியார் பிரசாரம் செய்தார்.

13. சூரத் ரகளை

இக்காலமே ஸ்ரீ அரவிந்தர் தமது கல்லூரி ஆசிரியர் வேலையை விட்டு, “ வந்தே மாதரம் ” ஆசிரியராகி, திலகரின் வலது கையாயிருந்து சுதேசபக்தியைத் தூண்டினார். திலகர் கட்சியே நாட்டில் தீவிரமான ஆக்கம் பெற்றிருந்தது. அவராலேதான் சர்க்கார் ஒற்றருக்கு வேலை அதிகம். அவரை எதிர்த்து ஒரு நிதானக் கட்சி கிளம்பியது. கோகலே, மேதா, சுரேந்திரநாதர், ராஸவிகாரி கோஷ், சென்னை டி. வி. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயர் முதலியோர் நிதானக் கட்சித் தலைவர். டிசம்பர் மாதம் வந்தது; காங்கிரஸ் சபை நடக்கவேண்டும். திலகர், அரவிந்தர், சிதம்பரம் கட்சியினர், பாஞ்சாலச் சிங்கமான லஜபதி ராயைத் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுத்தனர்; நாகபுரியில் கூட்டம் நடத்த ஏற்பாடு செய்தனர். நிதானவாதிகள் பேச்சுமூகரான ராஸவிகாரி கோஷைத் தேர்ந்து, மந்தம் பிடித்த சூரத்தில் காங்கிரஸை ஜோடித்தனர். திலகர் கட்சி, தன் உரிமையை நிலைநாட்டக் கிளம்பியது. சென்னையிலிருந்து சூரத்தனமே உருவான சிதம்பரம், பாரதி, ஆரியர், துரைசாமி ஐயர் முதலிய தேசபக்தர்கள் திலகரை ஆதரிக்கவே சூரத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தனர். பாண்டு வாத்யமும் அரச வாழ்த்தும் முழங்கச் சுரேந்திரநாதர் புகழ், தலைமை நாற்காலியில் கொலுவிருந்து ராஸவிகாரி தமது இலக்கியத்தைப் படிக்க வாயெடுத்தார். ஏக ரகளை :

புயல், இடி, ஸ், ஸ் ஸ் ஸ்—டட்டடடேறோ ; No, no, sit down ! வேளை பார்த்து ராஸவிகாரி “ Brother delegates — My first duty is...” (சகோதரப் பிரதிநிதிகாள்! எனது முதற் கடமை)—என்று தொடங்கினார். ஹிஸ்ஸ்ஸ்ஸ்! புயல், இடி! “முதற்கடமையோடு காங்கிரஸ் சரி! திலகர், சிம்மம் போல் எழுந்து நின்றார்; “தலைவரை ஒப்புக் கொள்ள மாட்டோம்” என்றார். “I declare you out of order” என்று உறுமினர், தலைவர் பானர்ஜி, கோகலே, மேதாக் கூட்டங்கள்! “உமக்கு இங்கு வாயில்லை; இத்தலைவரை நாங்கள் ஒப்பவில்லை. நான் தேசப் பிரதிநிதிகளுக்குப் பேசுகிறேன்” என்று கர்ஜித்தது மராடியச் சிம்மம்! மிதவாதிகளுக்கு ஆத்திரம். தேசபக்தர்களும் விடாமுண்டர்; ஏக ரகளை; இதனிடையே அதோ ஒரு மராடியச் செருப்பு விர்ரென்று பறந்துவந்து, சுரேந் திரநாதர் கன்னத்தைக் கொஞ்சியது! உடனே யுத்தம், ஸ், புஸ், பட்! தடியடி, நாற்காலிப் பூசை, வசவு, திட்டு, லடாய், ஹல்சல்! போலீஸ் புகுந்து, சமாதானமாக ஆட்களை வெளியேற்ற வேண்டியிருந்தது. இவ்வளவு வரிசையுடன் சூரத் காங்கிரஸ் குலைந்து கலைந்தது! திலகர் கட்சி அரவிந்தர் தலைமையில் தனியாகக் கூடி, சுதேச-விரதத்தையும் அன்னிய ஆடை விலக்கையும் வற்புறுத்தியது. சூரத் ரகளையில் பாரதியார் பாட்டும் நகைச் சுவையுமே தமிழன்பருக்கு இன்பமளித்தன! சூரத்தில் பாரதியார் திலகரைத் தரிசித்து ஆவேசம் பெற்றார்; “வாழ்க திலகர் நாமம்” பாடினார்.

சூரத்திலிருந்து வந்ததும் சென்னையில் பாரத பந்தர் ஏற்பட்டது. “சுதேசச் சாமான்களையே நம்மவர் வாங்க வேண்டும்; அன்னிய ஆடைகளை விலக்கவேண்டும்” என்று பாரதியாரும் சிதம்பரம் பிள்ளையும் பிரசாரம் செய்தனர்.

14. சுதந்தர நாள்

நாடெங்கும் வந்தேமாதர கோஷத்துடன் சுதந்தரநாட் கொண்டாட்டம் தொடங்கியது. சென்னையில் பாரதியார் மேளதாளங்களுடன் பெரிய ஊர்வலமும் கூட்டமும் நடத்தினார். தூத்துக்குடியில் தீவிரமான கிளர்ச்சியெழுந்தது. திருநெல்வேலி ஜில்லாவே அதலகுதலப்பட்டது. அதன்பயகைச்சிதம்பரம் பிள்ளையும் சிவாவும் கடுஞ்சிறை காக்க நேர்ந்தது. பாரதியாரும் சாட்சிக் கூடேறத் திருநெல்வேலி சென்று, அக்கால அநீதியையும் சிறைக் கொடுமையையும் பார்த்துவந்தார். நாடெங்கும் பெரிய அமளி; அடக்குமுறைகள் சண்டதாண்டவ மாடின. லாலாஜி, நாடு கடத்தப் பட்டார். அவருக்காகச் சென்னை வீரர், கூட்டம் கூடினர்; அக்கூட்டத்தில் பாரதியார் அன்று பாடிய பாட்டைக் கேட்டவர் உள்ளம் உருகியது. அடக்குமுறை அம்பு “இந்தியா”மேல் பாய்ந்தது. அதன் சொந்தக்காரர் கைதியானார். பாரதியாரையும் அம்பு குறிவைத்தது. இதோ! வாரண்டு வருகிறது; அகப்பட்டால் கடுஞ்சிறை, அந்தமான்—இன்னும் என்ன நடக்குமோ! பூப்போன்ற பாரதியார், கடுஞ்சிறை தாங்கமாட்டார்; கட்டுப்பட்டிருக்க மாட்டார். நண்பர், “பேசாமல் போம் புதுச்சேரிக்கு” என்று துண்டி வழியனுப்பினார். பாரதியார் சைதாப்பேட்டையிலிருந்து சீட்டு வாங்கி, இரவு வண்டியில் புறப்பட்டார். எங்கே ஒற்றர் வந்து பிடித்துக்கொள்வார்களோ என்று பாரதியாருக்கு ஐயமும் துடித்தது; அப்படி நடக்கவில்லை. விடிய நான்கு நாழிகைக்குப் புகைவண்டி புதுச்சேரிக்கு வந்தது. பாரதியார், வண்டி நிலயத்தில் தங்கியிருந்து சூரியோதய மானபிறகு ஊருக்குள் வந்தார்.

15. வழி பிறந்தது!

புதுச்சேரிக்குப் போய்விட்டான் என்றால், 'அடே, கடன் காரா' என்பது வழக்கம். புதுவை, தீராக் கடன்காரர் களுக்கே புகலிடமாயிருந்தது; அதைத் தேசபக்தர்களுக்குப் புகலிடமாக்கிய முதல் தேசபக்தர், பாரதியாரே! ஒற்றர் தொல்லைகளை யெல்லாம் பொறுத்து, அவரே வழி காட்டினார். அவருக்கு வந்த ஒற்றர் கூட்டம், இன்னும் உளவு நடத்திக் கொண்டிருக்கிறது.

புதுவை புதிது; 'சுதேசிகள்' என்றால், இங்கே பாரதேசிகளே! பாரதியாருக்கு ஆதாரம் திருவல்லிக்கேணி நண்பர் அளித்த ஒரு கடிதமே; அக் கடிதம், சிட்டி குப்புசாமி ஐயங்காருக்கு; அவரைக் கண்டுபிடித்துப் பாரதியார் கடிதம் கொடுத்தார். ஐயங்கார் வைதீகர்; செல்வராயிருந்து கை யினைத்தவர்; வியாபாரி; தமிழறிஞர்; அவருக்குப் பாடவரும். "பாரதியார் கவி பாடுவார்" என்று கடிதத்திற் படித்ததும், "சரி, இரும்" என்று இடம் கொடுத்தார், ஐயங்கார்!

இதற்குள் பாரதியார் புதுவை புகுந்த செய்தி நாடெங்கும் பரவியது. போலீசார் அதை அழுக்கப் பார்த்தும் முடியவில்லை. பாரதியார் காட்டிய வழியை மற்ற தேசபக்தரும் பின்பற்றித் தப்பித்துவிட்டால் என்ன செய்வது என்று அவர்கள் அஞ்சினார்கள். பாரதியாரை மிரட்டித் தொல்லை செய்ய ஒற்றர் படை வந்தது.

ஒற்றர், குப்புசாமி ஐயங்காரை மிரட்டி, "பாரதி, சர்க்கார் விரோதி; அவருக்கு இடந்தந்தால் உமக்கும் ஆபத்து வரும்" என்றனர். ஐயங்கார் பயந்துபோய், "ஐயா பாரதியாரே! நான் ஏழை; போலீஸ் என்றால் பயமா யிருக்கிறது; தாங்கள் வேறிடம் பார்த்துச் செல்லுங்கள்" என்றார். பாரதியார், இரண்டு நாள் பொறுக்கச்

சொன்னார். இரண்டு நாட்களும் பறந்து சென்றன; ஐயங்கார் கடுகடுத்தார். பாரதியார் தெருத் திண்ணையில் அமர்ந்து கவலைப்பட்டார்; ஒரு வழியுந் தோன்றவில்லை.

அச் சமயம் திடீரென்று குவளைக் கிருஷ்ணமாச்சாரியார் என்ற அன்பர் தோன்றினார்; கவலை விட்டது. அவர் பாரதியாரை ஸ்ரீ சுந்தரேசையர் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றார். சுந்தரேசையரே பாரதியாருக்குத் தகுந்த வீடமர்த்தி, எல்லா உதவியும் செய்து ஆதரித்தார். அதன் பிறகு, நண்பர் மண்டயம் ஸ்ரீநிவாசாசாரியாரும், வந்து சேர்ந்தார். ஒரு மாதத்திற்கெல்லாம் புதுச்சேரியிலிருந்தே காரியங்கள் நடக்க ஏற்பாடானது. சிந்தனைக்கும் பேனாவுக்கும் வேலை வந்துவிட்டது. நண்பரும் சேர்ந்தனர். இனிக் கவலை யில்லை. இச் சமயமே பாரதியாருக்குச் சகுந்தலை என்ற பெண் பிறந்தது; மனைவியும் புதுச்சேரிக்கு வந்தாள்; குடித்தனம் நடந்தது. மனைவி செல்லம்மாளின் தமையனார் அப்பாதுரை, சிறந்த தேசாபிமானி; தமது போஸ்டு மாஸ்டர் வேலையைக்கூட விட்டு, பாரதியாருக்குத் துணை செய்தார். பாரதியார் குடும்பத்திற்கு அவர் செய்த உதவி மிகப் பெரிது. பாரதியாரைப் பல அன்பர் நேசித்தனர். அவருள் ஹரிஹர சர்மா, சங்கர கிருஷ்ணன், குவளைக் கண்ணன், தோத்தாத்திரி, சுப்பிரமணிய ஐயர், பிரமராயர் ஸ்ரீநிவாசாசாரியார், பொன் முருகேசம் பிள்ளை, ஆறுமுகம் செட்டியார், நெல்லையப்பர், வ. ரா., வேணுகோபால், தேவசிகாமணி, சுப்புரத்தனம், கோவிந்தன் முதலிய பலர், பாரதியார் அன்பிற்கு உரியவர்களாயிருந்தனர். எல்லோரும் சுதேச பக்தர்கள், தேசத் தொண்டர்கள்.

வறுமை, அனாதரவு, காவல், கட்டுப்பாடுகள் எவ்வளவோ கடுமையாகச் சோதித்தன. எதற்கும் கலங்காமல், பாரதியார் தமது சுதேச விரதத்தைக் காத்தார்.

பாரதியார் பேஷுக்கு, மறுபடியும் வேகம் பிறந்தது. மண்டயம் ஸ்ரீநிவாசாசாரியார், அச்சகத்தையும் புதுவைக்கு எடுத்துவந்து, இந்தியாப் பத்திரிகையைத் தொடங்கினார். புதுவையிலிருந்து “இந்தியா” செய்த சேவை மகத்தானது. தூப்ளே தெருவில் இந்தியா நிலையம் ஊன்றி வேலை தொடங்கியது. அக்காலமே வங்காளத்தில் ஸ்ரீ அரவிந்தரின் அலிபூர் சிறைவாசம் நடந்தது; சிறை நீத்ததும், அவர் “கர்ம யோகி” என்னும் பத்திரிகையைத் தொடங்கினார். அதன் உள்ளமே, இந்தியா. ஸ்ரீ அரவிந்தரின் சிறை வாழ்வு, உத்தர்பாராப் பிரசங்கம், பகிரங்கக் கடிதம் முதல் பல கட்டுரைகளும் செய்திகளும் இந்தியாவை நிரப்பின. திலகர் அரவிந்தர் இருவரே அந்தக் காலத்தலைவர். இந்தியா, இருவர் உள்ளத்தின் தமிழ்மூர சானது; அத்துடன், லண்டன் இந்தியா விடுதிச் சம்பவங்களையும் ஸ்ரீ. வ. வே. சு. ஐயர் அதில் எழுதி வந்தார். இந்தியாவைப் பற்றித் தனியாக ஆராய்வோம்.

இந்தியா தமிழகத்தில் சுதந்தர தாகத்தைத் தூண்டியது. அடக்குமுறை ஆட்சி, அந்தப் பத்திரிகையைப் பிரிட்டிஷ் எல்லைக்குள் வராமல் தடுத்தது; எனினும், இந்தியா மூட்டிய சுதந்தர தாகம் எல்லா அடக்குமுறைகளையும் மீறி மேன்மேலும் வளர்ந்து வருகிறது.

16. ஸ்ரீ அரவிந்தரும், பாரதியாரும்

இச் சமயமே ஸ்ரீ அரவிந்தர் வங்க மொழியில் “தர்மா”, ஆங்கிலத்தில் “கர்ம யோகி” என்ற இரண்டு வாரப் பத்திரிகைகளை நடத்தி, கீதாவேசங்கொண்ட சுதந்தர வேகத்தை நாடெங்கும் பரப்பினார். ஸ்ரீ அரவிந்த குருவிடம் பக்தி மிகுந்த பாரதியார்; கர்மயோகியைத் தமிழில் மொழி பெயர்க்கத் தொடங்கினார். அப்படியே “தர்மா” என்ற இதழும் நடத்தினார். வங்காளத்தில் அடக்குமுறை, சண்ட தாண்டவ மாடியது; ஸ்ரீ அரவிந்த

தரும் பேனாவைக் கீழே வைத்து, யோக சாதனத்தில் தீவிரப்பட்டார். இங்கும் தமிழில் தொடங்கிய தர்மாவும் கர்மயோகியும் நின்றன.

ஸ்ரீ அரவிந்தரை, பாரதி நண்பர் ஒருவர் கல்கத்தாவில் முன்பே சந்தித்துப் புதுச்சேரிக்கு அழைத்திருந்தார்.

ஸ்ரீ அரவிந்தர் 4-4-1910-ல் புதுச்சேரிக்கு ரகசிய யாத்திரை செய்தார். இங்கிருந்த தேசபக்தர் அவருக்கு வீடமர்த்தி வேண்டிய செளகரியங்களைச் செய்தார்கள். பாரதியார் முதலிய தமிழ் தேசபக்தர்கள் ஈஸ்வரன் கோயில் தெருவில் இருந்தனர். ஸ்ரீ அரவிந்தர் கலவைச் சங்கரன் செட்டியார் வீட்டு மூன்றாம் மாடியில் இரண்டு வங்கச் சீடருடன் தங்கினார்; பிறகு வெள்ளைக்காரத் தெருவில் பெரிய வீடு ஒன்றை வாடகைக்குப் பேசிக் குடியேறினார்.

ஸ்ரீ அரவிந்தர் வந்தது முதல், பாரதியார் வாழ்வும் நினைப்பும் புதுமை பெற்றன. ஸ்ரீ அரவிந்தர் வேதச் சுவை நிரம்பிய மஹா கவி; கீதை உபநிஷத்து இரண்டையும் அனுபவித்துச் சாதனம் செய்த மகான். புதுச்சேரியில் அவர் ருக் வேதத்தை ஆராய்ந்தார். அவர் உறவினால் பாரதியாரின் உள்ளம் வேத ரிஷிகளின் வாக்குகளிற் பாய்ந்தது. பாரதியார் கீதையை ஆராய்ந்து அழகாக மொழி பெயர்த்தார்; வேதப் பாசுரங்களில் காதல் கொண்டு சிலவற்றை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்தார்; சில பாசுரங்களைப் பின்பற்றித் தமிழில் அமுதகானம் பாடினார். பதஞ்சலி யோக சூத்திரத்தை ஆராய்ந்தார்; ஆண்டாள், நம்மாழ்வார் பாசுரங்களில் சிலவற்றை ஆங்கிலமாக்கினார்; கண்ணனிடம் காதல் கொண்டு 'கண்ணன் பாட்டுப்' பாடினார்; வியாசரின் சபா பருவத்தைப் படித்து எளிய இனிய நடையில் 'பாஞ்சாலி சபதம்' எழுதினார். ஸ்ரீ அரவிந்தர், பாரதியார் கவிதைகளைப் போற்றினார்.

புதிய புதிய எண்ணங்களை அள்ளிக் கொட்டுவதில் ஸ்ரீ அரவிந்தருக்கு நிகரில்லை. அவர் கருத்துக்கள், பாரதி வாக்கில் உருக்கொண்டன. புது யுகம், புது வாழ்வு, புதிய மாறுதல், சத்திய யுகம், தேவ சங்கம் முதலிய கருத்துக்களை பாரதியார் பாடல்களில் காணலாம்; ஸ்ரீ அரவிந்த சக்தியான அன்னைக்கும், பாரதியார் பாமாலை சூட்டி யிருக்கிறார். ஸ்ரீ அரவிந்தரின் உறவு பாரதியாருக்குப் பெரும் பயனும் ஆறுதலும் அளித்தது. வந்தே மாதரம், கர்ம யோகி, ஆரியா ஆகிய மூன்று பத்திரிகைகளும், பாரதி வாணிக்கு ஆவேசமளித்தன!

17. ஐயர் உறவு

லண்டன், பாரிஸ் *ஒற்றர்களைத் தப்பி, வ. வெ. ச. ஐயர் பக்கிரி வேஷத்தில் புதுச்சேரிக்கு வந்து சேர்ந்தார்! ஐயருடைய வரலாற்றை விரிவாகவே தமிழ், ஆங்கிலம் இரண்டிலும் நான் எழுதி வைத்திருக்கிறேன்; அதிலிருந்து இங்கே பாரதியார் சம்பந்தமான சில குறிப்புகளை மட்டுமே தருகிறேன் : ஐயர் ரோமிலிருந்து தாந்தேயின் காஷியத்தை வாங்கிப் புதுச்சேரி, மண்டயம் ஸ்ரீநிவாசாசாரியாருக்கு அனுப்பி யிருந்தார். ஒரு நாள் ஒரு முஸ்லிமான் அவர் வீட்டிற்கு வந்து, “தாந்தே நூல் வந்ததா?” என்று கேட்டார்! ஆச்சாரியார் குறிப்பறிந்து ஆனை உள்ளே அழைத்துச் சென்று மகிழ்ந்தார்! ஐயரும் புதுச்சேரியில் ஊன்றிக்கொண்டு தமது வீரக் கலையை வளர்த்தார்.

ஐயர் ஆசார சீலர்; அவர் உண்மையான ஹிந்து; ஹிந்துத்துவத்திற் குரிய அனுஷ்டானங்களை எல்லாம் அவர் போற்றினார். ஐயர் உடலை உறுதி செய்யக் கடுமையான தேகப்பயிற்சி செய்தார்; அவர் பீமசேனன் போல் கர்லாக் கட்டை சுழற்றுவார். கடலில் நீந்துவார். வாள்வீச்சில் ஐயர் சூரர்; துப்பாக்கி சுடுவதில் நிகரற்றவர். சாதாரண வில்லில் மூங்கில் அம்பைப் பூட்டிவிட்டாலும், அவர்

குறிவைத்த பொருள் தப்பாது. பாரிலில் அவர் போர்ப் பயிற்சி பெற்றிருந்தார். ஐயரின் வீரவேலைகளைப் பாரதியார் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டே வியப்பார்; தாமும் தண்டால் கசரத் முதலிய வீரவேலைகளைச் செய்யவும் கடலில் நீந்தவும் ஆசைப்படுவார்; வாள் வீச்சுட ஆசைகொண்டு ஒருநாள் சுழற்றிப் பார்த்தார். ஆனால் பாரதியாரின் ஆசை, நினைப்புடன் சரி!

ஐயர், அரிய புத்தகங்களைப் படிப்பார்; கம்பன் வள்ளுவன் முதலிய தமிழ்ச் செல்வங்களை உலகிற்குத் தர ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்தார். ஐயர் புலவர்களுடன் கம்பனைப் படித்து ஆராயும்போது, பாரதியாரும் உடனிருந்து கேட்பதுண்டு; ஆனால் இடையே பாடத் தொடங்குவார். கம்பனை நிறுத்தி ஐயர், இவர் பாட்டையே கேட்டு உருகுவார். ஐயர், காளி பூஜை செய்தார். அதில் பாரதியாரும் கலந்து கொண்டார். மகாகாளி சக்தியால் வீறு பெற்றுத் தேசசேவை செய்ய இருவரும் கருதினர். பாரதியாரின் சக்திப் பாடல்கள் பெரும்பாலும் அந்த உபாசனைக்காகவே பாடப் பெற்றன. விவேகானந்த ஐயந்தி யன்று “விண்ணும் மண்ணும் தனியாளும்” என்ற அற்புதப் பாடல் எழுந்தது! ஸ்ரீ அரவிந்தர் உறவு, அத்யாத்ம ஞானத்தையும், ஐயர் உறவு வீரக் கலைஞானத்தையும் தந்தன. இக் கலைவீரர்களுக்குப் பலமான சோதனைகள் வந்தன. பாரதியார் இயற்கைக் காதலர்; புதுச்சேரிக் கடற்கரை, கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார் தோட்டம் முதலிய சில வனப்புள்ள இடங்களில் அவர் தனித்தும் நண்பர்களுடனும் இருப்பது வழக்கம். ரெட்டியாரின் தோட்டமே அவருக்குச் சுவர்க்கலோகம் போல் உதவியது. அதன் குளிர் நிழலில் பாரதியார் கலைமோகம் கொண்டு உலாவினர். பாரதியாரின் புகழ்பெற்ற “சூயிற் பாட்டு” இத்தோட்டத்திலே தான் எழுந்தது. பாரதியார் தமது பாடல்களையும் வேறு இனிய பாடல்களையும் பாடிக்க

கொண்டே இயற்கை வனப்பில் நடைபோட்டுத் திரிவார்! பிரெஞ்சு சுதந்தர கீதமான “லா மார் சேய் யேஸ்” பாடிக் கொண்டு அதன் கதிக் கேற்றபடி ஜதிமிதித்து நடப்பதில் பாரதியார் உற்சாகம் கொள்வார்.

18. ஒற்றர் அட்டகாசம்

ஐயர் புதுவைக்கு வந்த பிறகு, ஒற்றர் தொல்லை எல்லையற் ரோங்கியது. ஆள்தூக்கிச் சட்டம் கெடுபிடி செய்து நமது தலைவர்களை நலித்த அந்தக் காலத்தில், புதுவையிற் புகலடைந்த தேசபக்தர் பட்ட பாட்டை நினைத்தால், கல்லும் உருகும். ஒற்றர் புதுவையை முற்றுகையிட்டு எப்படியாவது ஐயர் முதலியோரை பிரிட்டிஷ் எல்லைக்குக் கொண்டு சென்று தண்டிக்க ஆனமட்டும் முயன்றனர்; துரோகிகள் பணம் வாங்கிக் கொண்டு சுதேசிகளை எப்படியாவது மடக்கி ஒற்றரிடம் காட்டிக் கொடுக்கத் தங்கள் கைவரிசைகளை யெல்லாம் வரிசையாகக் காட்டினர்; காலிகளை விட்டு மிரட்டினர்; நாகரிக நண்பர் போலும், கலைவாணர் போலும், துறவிகள் போலும் வந்து நயமாக உளவு பார்த்தனர்; தேசபக்தருக்கு வெளியிலிருந்து பணம் வருவதைத் தடை செய்தனர்; அவர்களைப் பார்க்க வருவோரையும் மிரட்டினர்; ஒன்றும் பலிக்கவில்லை; தேசபக்திக் கனலும் அணைய வில்லை. புயலுக்கிடையே சுதந்தரப் படகு கலங்காது சென்றுகொண்டே யிருந்தது! அதைக் கவிழ்க்க ஒரு பயங்கரச்சுழல் எழுந்தது:

மணியாச்சி வண்டி நிறுத்தத்தில் ஒரு குண்டுச் சத்தம் கேட்டது! வாஞ்சினாதன் துப்பாக்கி வெடித்தது; கலெக்டர் “ஆஷ்” இறந்தார். இச்சம்பவத்தால் திருநெல்வேலி ஜில்லாவே அதலகுதலப்பட்டது. வங்காளத்தில் மாணிக் டோலா வெடிகுண்டுக்குப் பிறகு நடந்த ரகளைகள், இங்கே மணியாச்சி குண்டுக்குப் பிறகு நடந்தன.

வந்தேமாதரம், சுதேச விரதம், திலகர், சுயராஜ்யம் என்று மூச்சுவிட்டவர்களை யெல்லாம் அடக்குமுறை தூர்த்தி வந்தது. தேச பக்தர்களுக்குச் சிறை; அவர்களைச் சேர்ந்த உற்றார் உறவினர்களுக்கெல்லாம் கட்டுங்காவலும் கடுமையுந்தான். 'ஆஷ் கொலையின் சதிக்கூடம், ஐயர் இருக்கும் புதுச்சேரி' என்பது போலீஸ் சந்தேகம்; அவரே துப்பாக்கிப் பயிற்சி யளித்துத் தூண்டிவிட்டுப் புரட்சி ஜோடித்ததாகச் சந்தேகம். இச் சந்தேகம் விபரீதமாக முடிந்தது. ஐயருக்கு அதனால் வந்த இடர்கள், பயங்கரமானவை; அவர் உயிருக்கே அபாயமானவை. ஐயர் வரலாற்றில் அவற்றை விரிவாகக் காணலாம். ஆனால் சுதந்தர இந்நியாவே இத்தகைய வீரர் வீரத்தை உலகிற்கு விளக்க முடியும்.

ஐயருக்கு வந்த இடர்களிற் சில, பாரதியாரையும் வேட்டையாடின. பாரதியாருக்கும் ஆஷ் கொலைக்கும் எவ்விதமான சம்பந்தமும் கிடையாது. பாரதியார் வெடிகுண்டு முறையை ஆதரிக்கவில்லை. அவர் பாலபாரதத்தில் பலாத்கார குண்டைக் கண்டித்துக் கட்டுரை எழுதியிருக்கிறார். "மாணிக் டோலாவில் பெண் சக்தி வெடிகுண்டிற்குப் பலியானாள். தெற்கே ஒரு ஐரோப்பியர் பலியானார். இந்த வெடிக்காய் வியாபாரம் நமது நாட்டிற்கேற்றதன்று; இது சுத்த அபசகுன வேலை" என்று பாரதியார் நன்றாக உணர்த்தி யிருக்கிறார். அவர் துப்பாக்கி பிடித்ததில்லை; பேனாப் பிடிக்கவே அவருக்குத் தெரியும். இருந்தாலும் போலீஸ்காரர் இவர் பெயரையும் புரட்சியில் பிணைத்துவிட முயன்றனர். பாரதியாரைச் சேர்ந்த நண்பர்களுக்கெல்லாம் கட்டுங்காவலும் வந்தன; பாரதியார் உறவினரில் சிலர் சிறைசெல்ல நேர்ந்தது; மனைவி செல்லம்மாளின் தமயனார், தங்கை கணவர் எல்லாரும் சிறையிடப் பெற்றனர். உற்றார் உறவினர் எல்லாரும் பாரதியார் குடும்பத்துடன் பழகவே பயந்து விலகி

னர்; குத்திப் பேசினர்; புண்பட அவமதித்தனர். சுதேசிகளின் வாழ்வு, சோக வனமானது. வீட்டு வாசலில் எதிரே பார்த்தால் ஒற்றர்; வெளியே சென்றால் பின்னாலேயே ஒற்றர். எந்த வீட்டிற் புகுந்தாலும் வெளிவருமட்டும், ஒற்றர் காவல் காத்துப் பழிபோடுவார்கள்.

ஒற்றர், பாரதியார் வீட்டை வட்டமிட்டனர்; ஒரு நாள் அவர் வீட்டிலில்லாத சமயம் ஏறிக் குதித்து பாரதியாரின் கையெழுத்துப் பிரதிகளை அள்ளிச் சென்றனர். அவற்றுள் “சின்னச் சங்கரன்” என்ற அரிய நாவல் இருந்தது. அது பாரதியாரின் சுய சரித்திரம் போன்றது. அந்த நூல் ஒற்றர் கையிற் சிக்கி மறைந்தது. ஒரு சமயம் காஷாய வேஷத்தில் கலையளந்துகொண்டு ஒரு ஒற்றன் வந்தான். பாரதியார் மறவன் பாட்டுப்பாடி “போ, அர்ஜுன சர்யாசி!” என்று திருப்பி அனுப்பினார். மற்றொரு நாள் நாகரிக கனவானாக ஒற்றன் வந்தான்; பாரதியாரின் கனல் விழியைக் கண்டு பேசாமற் சென்றான். முடிவில் பிரிட்டிஷ் போலீஸ், பிரெஞ்சு சட்டசபையைத் தூண்டி, “ஐந்து கௌரவ அதிகாரிகளின் கையெழுத்துடன் வந்தாலே புதுவையில் அன்னியர் குடியிருக்கலாம்” என்று சட்டம் செய்வித்தது. இதற்கும், பாரதியார், ஐயர் முதலியோர் கலங்கவில்லை. சங்கரச் செட்டியார், இவர்களுக்கு வேண்டிய கையெழுத்துக்களை வாங்கித் தந்தார். போலீஸ் சூழ்ச்சி பலிக்கவில்லை. புதுச்சேரியை பிரிட்டிஷார் எடுத்துக்கொண்டு வேறு பதிலிடம் தருவதென ஒரு முயற்சி நடந்தது; அதுவும் தக்கார் எதிர்ப்பால் பலிக்கவில்லை. கெய்சர் போர் தொடங்கி, எம்டன் வந்து அட்டகாசம் செய்தபோது, புதுவை தேசபக்தரை பிரெஞ்சு சர்க்கார் அல்ஜீரியாவுக்கு அனுப்பிவிடத் தீர்மானித்தது; ஐயர் தக்க சூழ்ச்சியால் அத் தீர்மானத்தை முறியடித்தார். இவ்வாறு எவ்வளவோ தொல்லைகளைப் பொறுத்து வென்றனர் நமது தேச வீரர்!

19. “சலோ! தெய்வ முண்டு!”

பாரதியார், அமுதத் தமிழாற்று; தேசாவேசப் புயல்; மனித சமூகத்தின் காதலன். ஆ! கோபுரம்போல கிமிர்ந்த அந்தக் கம்பீரமான முகமே, “அச்சமில்லை” என்று பேசும்! அந்த முறுக்கிவிட்ட ‘கெய்சர்’ மீசையே “தலை குனியாதே, தமிழா!” என்று துணிவுறுத்தும். கவிக்கனலில் ஆழ்ந்துமிளிரும் கரிய விழிகளே, “ஐயமுண்டு பயமில்லை” என்று பேசும்! அவர் சட்டையின் மார்பில் மலர்கள் அழகு செய்யும்; கையில் தைரியத் தடி யிருக்கும்; வெற்றிலைக்காவியேறிய உதடுகளில் ஒரு நுட்பமான புன்னகை தவழும். கழுத்துக்குமேல் கம்பீரந்தான்; ஆனால் உடம்பு வறுமையைக் காட்டும்.

அவருடைய தினசரிக் குறிப்பில் சில வரிகளைக் காண்போம்: “காலை கண் விழிக்கும்போதே புணம் என்ற ஞாபகம்; எழுந்து பூர்குவான் வீட்டுக்குப் போதல்; போகையில் மனக்கிளர்ச்சி; மரண பயம்; அதன் மடமையுணர்ச்சி. கடற்கரையில் தனியே யிருத்தல். அங்கு சாரல்; மனவெறுப்பு; உதாஸீனம். சலோ! தெய்வ முண்டு! அது அறிவுமயம்; அந்த அறிவுக்கடலில் நான் ஒரு திவலை.

புகையிலைச் சாற்றினால் தலை கிறுகிறுக்கிறது. இருபது லட்சந்தரம் புகையிலையை நிறுத்திவிடுவதாகப் பிரதிக்கினை செய்திருக்கிறேன்; இதுவரை கைகூடவில்லை. சமஸ்காரம் எத்தனை பெரிய விலங்கு பார்த்தாயா? உடல் படுத்துக் கொண்டது. உடலை வைரம்போல் உறுதி யுடையதாகவும், பட்சிகளைப்போல லாவகமுடையதாகவும், சிங்கத் தைப்போல வலிவுடையதாகவும் செய்யவேண்டும். வயிறு வேதனை செய்கிறது—உஷ்ணம் மிகுதியால்—மனம்போல உடல்—வியாதி பயம், சோம்பல். இன்று காலைப்பொழுதையும், இவை வீணாக்கிவிட்டன.

செ.....வழக்கம்போல் வந்தான் ! பரமேஸ்வரி, மஹா சக்தி ! உன்னிடத்தில் அமரத்தன்மை கேட்கிறேன். என்னை மனக்கவலையினின்று விடுவிக்க வேண்டும். உன்னை எப்போதும் சிந்தனை செய்துகொண்டு, உனது மகா அற்புதமான உலகத்தை எப்போதும் கண்டு தீராமகிழ்ச்சியடைந்துகொண்டும், தருமங்களை இடைவிடாமல் நடத்திக் கொண்டும் வருந்திறமை எனக்கு அருள்செய்ய வேண்டும். பத்திரிகைகளுக்கு வியாசங்கள் எழுத வேண்டும் ; கடிதங்கள் எழுத வேண்டும். சோம்பல் உதவாது ; வெற்றிலை போடுவதைக் குறைக்க வேண்டும்.

பணமில்லாதது பற்றியே கவலைப்படலாமா ? மூடா, மூடா, மூடா ! நாம் சுத்த அறிவில்லவா ? உலக வியவகாரங்களை நாம் வேடிக்கையாகப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும். இயற்கைநெறி தவறாமல் மூடக்கவலைகளில்லாமலிருந்தால், நூறு வயது அவசியம் வாழலாம். மகனே ! அச்சத்தைப் போக்கு. பராசக்தி, இந்த உலகத்தின் ஆத்மா நீ ! உனக்கு அறிவில்லையா ? உனக்குக் காது கேட்காதா ? நாள்தோறும் உன்மீது பாடுகிறேன். நான்கேட்கும் வரங்களையெல்லாம் கொடுத்துவிடக்கூடாதா ? முதலாவது என்மீது வெற்றிதர வேண்டும். குழந்தைக்கு ஜ்வரம் வந்துவிட்டது ; நின் திருவருளால் குணமாய்விட்டது ; இரண்டு மாத காலம் இரவும் பகலுமாக, நானும் செல்லம்மாளும் புழுத் துடிப்பதுபோலத் துடித்தோம் ; ஊண் நேரே செல்லவில்லை ; இருவருக்கும் உறக்கம் நேரே வரவில்லை, இருவருக்கும் எப்போதும் சஞ்சலம் ; பயம், பயம், பயம் !

சக்தி, உன்னை நம்பித்தா னிருக்கிறோம். கடன்காரர் தொல்லையும் அத்துடன் வந்து கலந்தது. வைத்தியனுக்குக் கொடுக்கப் பணமில்லை ; குழப்பம், குழப்பம்—தீராத குழப்பம் ; எத்தனை நாட்கள், எத்தனை மாதங்கள், எத்

தனை வருடங்கள்! பராசக்தி, ஓயாமல் கவிதை யெழுதி கொண்டிருக்கும்படி செய்யமாட்டாயா? கடன்களெல்லாம் தீர்ந்து, தொல்லையில்லாதபடி என் குடும்பத்தாரும் என்னைச் சார்ந்த பிறரும் வாழ்ந்திருக்க, நான் எப்போதும் உன் புகழை, ஆயிரம் விதமான புதிய புதிய பாட்டுகளில் அமைக்க விரும்புகிறேன்! தாயே, என்னைக் கடன்காரர் ஓயாமல் வேதனைப்படுத்திக்கொண்டிருந்தால், நான் அரிசிக்கும் உப்புக்கும் யோசனை செய்துகொண்டிருந்தால், உன்னை எப்படிப் பாடுவேன்?

மனைவியைப் பிரிந்து செல்லும்படி சொல்வதில் பயனில்லை. அவளும் உனது சரணையே நம்பி, என்னுடன் எப்போதும் வாழ்ந்துகொண்டு, உனது தொழும்பிலேயே கிடக்கும் புகழில் பங்கு பெற்று மேன்மையுற விரும்புகிறாள்; இயன்றவரை உண்மையோடுதான் இருக்கிறாள். அவளையும் நீ சம்ரட்சனை செய்ய வேண்டும்; அவளுக்கு நோயின்மை, கல்வி, கவலையின்மை, பக்தி, ஞானம், முதலிய சோபனங்களெல்லாம் ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும்; குழந்தையை உனது குழந்தையாகக் கருதி, இவ்வுலகத்தில் நீடித்த புகழுடன் வாழும்படி திருவருள் செய்ய வேண்டும். காசியிலிருக்கும் குழந்தையையும் நீதான் காப்பாற்ற வேண்டும். எனது குடும்ப பாரமெல்லாம் உன்னைச் சேர்ந்தது. தாயே! சம்மதந்தானை...? ஓயாமல் வியாதி! பயங்கொண்டு உழைக்கின்ற நெஞ்சமே! தூதூதூ கோழை! செட்டி பணத்துக்கு எத்தனைநாள் பொய் சொல்லுகிறது? பொய் — வாயிதா — தினம் இந்தக் கொடுமைதானா? சிச்சி, பராசக்தி! உன்னை நம்புவதை முற்றிலும் விட்டு, நிச்சயமாக நாஸ்திகனாய் விடுவேன், நீ என்னை அற்பத் தொல்லைகட்கெல்லாம் உட்படுத்திக் கொண்டே யிருந்தால். இந்த உலகம்—சரி சரி—இப்போது உன்னை வையமாட்டேன்; என்னைக் காப்பாற்று; உன்னைப் போற்றுகிறேன்!”

சித்தக் கடல்—1915

இதுவே அவருடைய உடலின் சரிதை! பாரத தேவிக்கே ஒவ்வொரு மூச்சையும் அர்ச்சனை செய்த பாரதியார், கொடிய வறுமையைப் பொறுத்துத் தமது பணியைச் செய்தார்; வறுமையை உரம்போட்டுக் கவிதைப் பயிரை வளர்த்தார். அவர் வருந்திய வறுமை, தமிழருக்காகச் செய்யப்பட்ட கடுந்தவமாகும். அந்தத் தவத்திற் பொரிந்தெழுந்த கவிதை, தமிழர் உள்ளத்தை ஆளுகிறது. அக்கவிதை, மனித சமுதாயத்திற்கு ஆத்ம சுதந்தரத்தையும் அமரத்தன்மையையும் வேண்டுகிறது.

“விருத்திராதி தானவர்க்கு மெலிவ தின்றியே
விண்ணு மண்ணும் வந்து பணிய மேன்மை துன்றியே
பொருத்த முறநல் வேத மோர்ந்து
பொய்மை தீர, மெய்மை நேர,
வருத்த மழிய, வறுமை யொழிய,
வையமுழுதும் வண்மை பொழிய
வேண்டுமடி எப்போதும் விடுதலை, அம்மா!”
(வேதாந்தப் பாடல்கள்)

20. அரவிந்தப் பாம்பு

பாரதியார் பத்தாண்டுகள் புதுச்சேரியில் இருந்தது, தமிழுக்குப் பெரிய லாபமானது; இக்காலத்திலேதான் பாரதியார் நூல்களெல்லாம் உருக்கொண்டு எழுந்தன; புதுச்சேரியையும் ஸ்ரீ அரவிந்தர் உறவையும் நீத்த பிறகு பாரதியார், சுதேசமித்திரனில் எழுதி வந்த கட்டுரைகளைத் தவிர வேறு விசேஷமாக ஒன்றும் எழுதவில்லை என்னலாம்.

“உண்மைநிலை கண்டு நங்கும் யோகப் பாம்பே!
உலகத்தைச் சமன் செய்ய எண்ணு பாம்பே!
திண்மைநிலை கொண்டிருக்கும் தெய்வப் பாம்பே,
தெய்விகத்தைக் காட்டுதற்குத் தீவிரக் கொள்வாய்!

ஆதிசிவன் மேலிருக்கும் நாகப் பாம்பே—எங்கள்
அரவிந்தப் பேர்புனைந்த அன்புப் பாம்பே !
சோதிப் படந் தூக்கிநட மாடிவருவாய்—அந்தச்
சோலைநிழ லாலெமது தன்பமொழி வோம் !”

என்று அரவிந்தரைப் பாடுகிறார் கவி!

21. விடுதலை!

பாரதியாருக்கு ஒரே இடத்தில் இருக்கப் பிடிக்காது ;
துறுதுறுப்பு அதிகம். புதுச்சேரியை விட்டுக் கிளம்ப
அவர் உள்ளம் துடித்துக்கொண்டே யிருந்தது. இதை
யறிந்த ஓர் ஒற்றர் ஒரு தடவை, “ உங்கள் தடையுத்தரவை
நீக்கியாயிற்று ” என்று பொய் சொல்லி, அவரை
மோட்டாரில் அழைத்துச் சென்றார்.—பிரெஞ்சு எல்லை
தாண்டியதும் சிறையிடத்தான். ஒரு நண்பர் திருப்பா
திரிப்புலியூருக்கு அருகே பார்த்துப் பாரதியாரை மீண்டும்
அழைத்து வந்தார். பாரதியார், “ பகைவனுக் கருளாய் ”
என்ற பாட்டைப் பாடினார். மோசக்காரர் வணங்கி வருந்
தினார். மற்றொரு தடவை பாரதியாரே மீசையை எடுத்து
விட்டு மாறுவேடத்துடன் ரயிலேறி நாகை சென்று
கொடியாலம் அரங்கசாமி ஐயங்காரைப் பார்த்து வந்த
தாகக் கேள்வி.

புதுச்சேரி வாழ்க்கை புளித்தது ; வறுமையுடன்
நோயும் பாரதியாரைப் பீடித்தது ; ஆள் மிகவும் மெலிந்து
போனார். பாரதியார் சித்தம் தேசபக்தியுடன் தெய்வ
பக்தியில் தீவிரப்பட்டது. உலக விவகாரங்களில் வரும்
சுகதுக்கங்களைக்கூட அவர் பாராட்டவில்லை. ; பணம்
வரும் ; மறுநாளே செலவாய் விடும். ஒருநாள் வந்த
பணத்திற்குத் துணி வாங்கி நல்ல சட்டை குல்லா தைக்கக்
கொடுத்தார். தையற்காரன் தொந்திச் சட்டையும்
துருக்கக் குல்லாவுமாக தைத்து வந்தான் ; அதையும்
' சபாஷ் ' என்று ஏற்று, மூன்று மடங்கு கூலி கொடுத்த

தார்! புதிய சட்டை குல்லாப் போட்டுக் கொண்டு கடற்கரை வரையில் நடந்து வந்தார். உடனே, “இந்த ஜென்மத்தில் எனக்குத் தொந்தி போடப் போவது இல்லை” என்று சட்டையைக் கழற்றி ஒரு பிச்சைக்காரரிடம் கொடுத்து விட்டார்! பாரதியார் அழகான உடைகளை அணிய விரும்புவார். ‘தான், பிறர்’ என்ற வேறுபாடே அவரிட மில்லை; பிறர் சட்டைகளையும் எடுத்தணிந்து அழகு பார்ப்பார். அவருக்கு அன்பர் நல்ல வஸ்திரங்கள் தருவதுண்டு; பாரதியார் எல்லாவற்றையும் தானம் செய்து விடுவார். அவரைக் கண்டால் ரிக்ஷாக் காரர்களுக்குப் பெரு மகிழ்ச்சி! சரிகை வேட்டி கிடைக்குமல்லவா!°

புதுவையில் குள்ளச்சாமி, கோவிந்தசாமி, யாழ்ப்பாணச்சாமி முதலிய ஞானிகள், பாரதியாரை மிகவும் நேசித்து ஞானோபதேசம் செய்தனர். அவர்களைப் பற்றிப் பாரதியார் பாடியிருக்கிறார்.

இவ்வாறு மனம் பழுத்த பாரதியார், சிறைக்கும் அஞ்சவில்லை. 1919-ஆம் ஆண்டு “அச்சமில்லை, அச்சமில்லை” என்று புதுச்சேரி எல்லையைத் தாண்டிக் கடலூருக்கு ஓடினார். கடலூரில் போலீசார் கைது செய்தனர். பாரதியார், “என் குற்றம் என்ன? சொல்லி விட்டுக் கைது செய்ய வேண்டும்” என்றார். “அதிகாரிகள் உத்தரவு” என்று போலீசார் பாரதியாரைச் சிறை விட்டனர். அச்சமயம் பாரதியார் குடும்பம், சென்னை அட்வகேட் துரைசாமி ஐயர் வீட்டில் இருந்தது. அவர் சுதேசமித்திரன் ஆசிரியர் ஏ. அரங்கசாமி ஐயங்காரைத் துண்டினார். அரங்கசாமி ஐயங்கார் 1914-ஆம் ஆண்டு முதலே பாரதியாருக்கு மாதம் முப்பது ரூபாய் அளித்துக் கட்டுரை எழுதச் செய்தார். அவர் செய்த உதவி என்றும் மறக்க முடியாதது. ஐயங்கார் உடனே மாகாணப் போலீஸ் தலைவரைக் கண்டு பேசிக்கொண்டானம் சொல்லி,

“பாரதியார் குறிப்பிட்ட இடத்தில் இருக்கலாம்; இடம் மாறினால் போலீஸ் கண்காணிப்புண்டு. தீவிரமான அரசியலில் கலப்பதில்லை” என்ற நிபந்தனைக்கு இணங்கிப் பாரதியாரை விடுவிக்கச் செய்தார். அதற்குள் அரசாங்கமே தடைச் சட்டத்தை எடுத்து விட்டது. ஐயரும் சென்னை சேர்ந்தார். பாரதியார் கடையத்திற் சில மாதங்கள் வசித்தார்.

22. கடைய வாழ்க்கை

கடையம் இயற்கை அமைப்பிற் சிறந்த ஊர்; சுற்றிலும் கம்பீரமான மலைகளும் சலசலத்தோடும் அருவிகளும், குயிலும் கிளியும் கொஞ்சும் சோலைகளும், கண்ணெட்டியமட்டும் பசுவயல்களும் காணும். ஆற்றருகே தட்டப் பாறை உள்ளது. அதில் பாடிக்கொண்டே உலாவினர் பாரதியார். இந்த இடத்திலேதான் நான் பாரதியாரைச் சந்தித்தேன். கலியாணியம்மன் கோயில், மலைக்காட்சிகளும் சுணைக்காட்சிகளும் நிரம்பிய இயற்கைக் கோயில். இங்கே பாரதியார் அடிக்கடி வந்து அமைதி காண்பார்; பாரதியாரின் கடைய வாழ்க்கையைப்பற்றி நண்பர் விசுவநாத பாரதியார் அடிக்கடி எனக்கு எழுதி வந்தார். அவர் பாரதியாரின் குடும்பத்துடன் நெருங்கிப் பழகியவர். ‘மனிதன் தன் மனசாட்சியைப் பின்பற்றிச் சுதந்தரமாக நடக்க உரிமையுண்டு; மனிதனுக்கு மனிதன் சாதி வேறுபாடில்லை; பாராமை, தீண்டாமை இவற்றை யெல்லாம் உடைத்தெறிய வேண்டும்; சமய பேதமின்றி எல்லாருடனும் ஒரு குல உணர்ச்சியுடன் பழக வேண்டும்; ஆணும் பெண்ணும் சரிநிகராகக் கைகோத்து நடக்க வேண்டும்; இயற்கை யின்பத்தை அனுபவிக்க வேண்டும்; மனிதன் அமரத்தன்மை பெறவேண்டும்; தமிழருக்குக் கலை மாளிகை கட்டவேண்டும்’—இவையே பாரதியாரின் கனவுகள்! இவற்றை அவர் தைரியமாகத் தமது நடையுடை

பாவனைகளில் ஊரெல்லாம் காணக் காட்டினார். ஊரார் அவரைப் பித்தனென்று பரிகசித்தனர் ; தாழ்வாகப் பேசினர் ; விலக்கி வைத்தனர். பாரதியார் எதற்கும் அஞ்சவில்லை. அவர் கையை நீட்டி நடப்பார் : மடக்கி நடப்பார் ; விறைத்து நடப்பார் ; நிமிர்ந்து நடப்பார் ! யாருக்கும் குனிந்து நடவார். அவர் எல்லாச் சாதியாருடனும் சாப்பிடுவார் ; எவர் வீட்டிலும் உண்பார் ; ஹரிஜனச் சிறுவருடன் சமமாகப் பழகுவார். அவரை யார் கேட்பது ? கேட்டால் 'பட் பட்' என்று பதில் வரும் ! "இழிவுகொண்ட மனிதரென்போர் இந்தியாவில் இல்லையே" என்று பாடுவார். அவர் மனைவியுடன் கைகோத்து நடப்பார். அறியாதவர் கேவி செய்தால், "ஆண் பெண் சரிநிகர் ; அறியாதவன் பதர் !" என்று போடுவார். நடுத் தெருவி ஶிருந்து அவர் அமரத்தன்மையைப் பற்றிப் பேசித் தீர்ப்பார். கூட்டத்தைப் பற்றிக் கவலையில்லை. பாரதியார் பெரிய பெரிய வித்துவான்கள் முன்பும், "ஐயபேரிகை கொட்டடா !" என்ற இசை முழக்கம் செய்வார் ; சிறு குழந்தைகளிடமும் "ஓடி விளையாடு பாப்பா !" என்று கொஞ்சி விளையாடுவார் !

23. "நான் கவிராஜ் !"

அழைத்தாலும் அழைக்காவிட்டாலும் எல்லார் வீட்டுக் கலியாணங்களுக்கும் பாரதியார் சென்று வாழ்த்துக் கூறுவார் ! ஒருசமயம் திருவனந்தபுரத்தில் ஒரு பணக்கார உறவினர் வீட்டில் கலியாணம் நடந்தது. அவர், செல்வர் ; சர்க்கார் ஊழியர் ; பாரதியாரைக் கண்டும் அழைக்கவில்லை. அதனலென்ன ? பாரதியார் தாமே அவ்வீட்டில் நுழைந்து, வீட்டு அம்மாளிடம் கலியாணம் விசாரித்து, தம்பதிகளை ஆசீர்வதித்து வந்தார் ! அன்று எல்லாரும் மிருகக் காட்சியைப் பார்க்கச் சென்றனர். பாரதியாருக்கு எல்லா உயிர்களும் ஒன்றே ; அவர் சிங்கத்தைக்கூடத்

தொட்டுத் தடவிக் கொஞ்சத் தொடங்கிவிட்டார் ! மனைவி அஞ்சினாள் ; பிறர் தடுத்தனர் : “ மிருகராஜ் ! நான் பாரதி ; கவிராஜ் வந்திருக்கிறேன் ; உன் வீரத்தை எனக்குக் கொடு ; நாம் இருவரும் நண்பர் என்று கர்ஜி ! ” என்று பாரதியார் சிங்கத்தைத் தடவிக் கொடுத்தார். சிங்கம் “ ஆஹா, நண்பா ! ” என்பதுபோல் கர்ஜிக்கத் தொடங்கியது. இந்தச் சம்பவத்தை, நான் குருகுல மாணவர்களுடன் சென்று அதே காட்சி சாலையைப் பார்த்தபோது, ஒரு நண்பர் நேரே பார்த்ததாகச் சொன்னார் ! திருவாங்கூர் அறிஞர் சிலர் பாரதியாருக்கு மரியாதை செய்தனர். குழந்தையுள்ளம் படைத்த பாரதியார், கே. ஜி. சேஷையர், வையாபுரிப் பிள்ளை முதலிய அறிஞர்களை அச்சமயம் பார்த்தார். அவர் பாட்டு, அறிவாளர்களை மகிழ்வித்தது. ஊரெல்லாம் பாரதியாரை மரியாதை செய்யக்கண்ட கவியாணவீட்டுக்காரர், பிழை வருந்தித் தாமும் பாரதியாருக்கு மாலை சூட்டி மரியாதை செய்தனர்.

24. “ தமிழ் கொண்டுவந்தேன் ! ”

பாரதியார் தாம் பிறந்த எட்டையபுரத்தில் இருந்தார். அப்போது தமது வறுமை தீரச் சன்மானம் செய்ய வேண்டும் என்று ஜமீன்தாருக்கு சீட்டுக்கவி ஒன்று பாடியனுப்பினார் ; அக்கவியில் பழைய பரிசுற் புலவரின் முகத்துதியோ, கெஞ்சலோ கிடையாது. புவியரசனுக்கு மேலான கவியரசன் கப்பம் கேட்பதுபோல் நடை கம்பீரமாகச் செல்லுகிறது : “ மகாராஜ ராஜேந்திர ஸ்ரீ வேங்கடசு ரெட்டப்ப பூபதிக்குக் கவிராஜ ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய பாரதி எழுதிய ஓலைத் தூக்கு ; கற்கண்டைச் சுவைக்கும் குழந்தைபோல் நீ கவிச்சுவையை அறிந்தவன். நான் உன்பால் எனது புகழ்மிக்க தமிழைக் கொண்டுவந்தேன் ! நான் கவியரசன் ; எனது கவி, தமிழைப் புகழ் முடியில் ஏற்றும். சுவை, பொருள் ; வளம், சொல் எல்லாம் புதிது

தான் ; என்றும் அழியாத புதுக்கவி என்று எனது வாக்கைப் பிரெஞ்சுக்காரரும் ஆங்கிலேயருங்கூடப் போற்றிப் புகழ்கின்றனர். வேங்கடேசு ரெட்டா ! நீ என் கவியைக் கேட்டு நன்கு போற்றி ஜயபேரிகையுடன் சால்வை, பொற்பை, ஜதி, பல்லக்கு, குதிரை, பரிவாரங்கள் எல்லாம் பரிசளித்து, நீ நீடு வாழ்வாயாக !”

தன்னிடம் பன்னிரண்டு ரூபாய்க்குச் சேவகம்பார்த்த பழைய சுப்பையா, புதிய பாரதியாராகி இப்படிப் பாடுவது, அரசருக்கு உள்ளே பெருமைதான் ! ஆனால் வெளிப்படையாக ஆதரவு காட்ட முடியவில்லை ; சர்க்கார் பயம் ; பாரதியார் மீண்டும் வறுமையைப் பொறுமையுடன் சகித்துக்கொண்டுதான் இருந்தார்.

25. பாரதியார் காட்சி !

இங்கே எனது நண்பர், சாத்தூர் வித்துவான் விசுவநாத பாரதியார், எனக்கு எழுதிவந்த பாரதி அனுபவங்களைப் பற்றிய கடிதக் குறிப்பைத் தருகிறேன். அவர் எழுதியதை “சமரசு போதினி” பத்திரிகையில் வெளியிட்டேன் ; விசுவநாதர், அரிய புலவர் ; பாரதி வேகத்திலேயே பாடும் கவிமணி ; அவர் பெயர், பாரதியார் வாலாற்றில் அவசியம் விளங்கவேண்டும் ; அதனால் பின்வரும் பகுதியைச் சேர்க்கிறேன் :

“ உனக்குக் கவி வரும் ! ”

“நான் முதன் முறையாக எட்டையபுரத்தில் பாரதியாரைக் காண ஒரு சைவ நண்பருடன் சென்றேன் ; பாரதியார் சுமார் ஐந்தரையடி உயரம் ; வழுக்கைத் தலை ; தாடி வளர்த்த களையான முகம் ; தலையில் பஞ்சாபி முண்டாசு, ஷெல்லி போன்ற கறுப்புக்கோட்டு, நிமிர்ந்தநடை, உதட்டில் வெற்றிலைக் காவியூடு விளங்கும் முத்துநகை

யுடன் விளங்கினார்! அவர் எங்களை வரவேற்று சமபந்தியுண்டார். அவர் சட்டையைக் கழற்றியபோது பார்த்தேன்; பூணூல் இல்லை; உடம்பு எலும்புதான்; முகமே பாரதி! என் கடிதங்களைப் பாரதியார் மெச்சினார். நான், “தாங்கள் என் குரு; தங்களிடம் கல்வி பெற வந்தேன்” என்றேன். பாரதியார், “குருவாவது, சிஷ்யனாவது. ஒருவன் இன்னொருவனுக்கு உபதேசம் செய்யவாவது; யாருக்கு உண்டு அவ்வுரிமை? நான் செய்வதைச் செய்; நான் பாடுவது போலப் பாடு; என்னைப்போல் எழுது; அது தான் முறை” என்றார். “சரி” என்றேன். இரவெல்லாம் பாரதியார் கனவுதான்!

காலை நான்குமணிக்கு பாரதியார் என்னை எழுப்பி, ஓரிடம் அமர்த்தி, “மாதா வருகை” என்ற விஷயமாய்ப் பாடச் சொல்லித் தாம் கட்டிலிற் படுக்கச் சென்றார். நான் வெண்செந்துறையில் ஏழுபாடல்கள் பாடி முடித்தேன்; பாரதியார் மீண்டும் வந்து என்னை வெளிவாசலுக்குச் சென்றுவரச் சொன்னார். நான் காலைக்கடனை முடித்துக் காப்பிக்கடையில் உணவு கொண்டு வந்தேன். அதற்குள் அவர் என் கவியைப் பார்த்து, “தேஜஸ்” என்ற பதத்தை மட்டும் “தேசு” என்று திருத்தி, “அப்பா! உனக்குக் கவி வரும்; பழகு!” என்று கூறி ஆசீர்வதித்தார்! “சிறிது உபதேசம் செய்யவேண்டும்” என்றேன். “அப்பா, கல்லாடமும், தாயுமானவரும் படிக்கவேண்டும்; சிறிய சொற்களாகக் கல்லாடத்திற் பெறலாம்; கவிச்சுவையே தேவை. பலசுவைச் சொற்கள் வேண்டாம்; தாயுமானவரிடம் கம்பீர ஓசை மிக்க மொழிகள் (வட மொழிகள்) உண்டு. அவற்றைப் பெறு; வேறு நூல்கள் தேவையில்லை. உனக்குக் கவி வரும்; பழக்கம் விடாதே!” என்றார். குரு உபதேசித்து விட்டார். முதல் வெற்றி!”

26. பாடினார்!

“மறுசமயம் பாரதியார், அவர் மனைவி, பாப்பா, பரலி சு. நெல்லையப்பர், நான் எல்லோரும் வண்டியேறிக் கடையத்திற்குச் சென்றோம். பாரதியாரின் மைத்துனர் அப்பாத்துரை, 15 வயதுள்ள சுந்தரபுருஷர்; சுறுசுறுப் பானவர்; நல்ல ஆங்கில அறிவும் தமிழறிவுங் கொண்டவர். போஸ்ட்மாஸ்டரா யிருந்து, “அரசியல் பாரதியா ரின் உறவினர்” என்று வேலையிலிருந்து தள்ளப்பட்டவர். அவர் ஆண்டிபட்டி ஜமீந்தாரான பெத்தாச்சி செட்டியா ரிடம் சில காலம் வேலை பார்த்தார்; பிறகு காரைக்குடி ‘வைசியமித்திரன்’ பத்திராதிபராயிருந்தார். அவர் எங்களை வரவேற்று உபசரித்தார்.

நான், பாரதி, நெல்லையப்பர் மூவரும் வெளியே ஒரு பெஞ்சில் உட்கார்ந்தோம். அப்போது பாரதியார் பெண் 15 வயதுடைய தங்கம்மாள் வந்து நாணப்புன்னகையுடன் நின்றாள். பாரதியார், “தங்கம்! இவர் யார் தெரியுமா? சாத்தாரிலிருந்து அடிக்கடி கடிதம் எழுதுவாரே, அவர் தான்!” என்றார். தங்கம்மாள், “விசுவநாத பாரதியா?” என்றாள். “ஆம்; நீ அவருடன் பேசு” என்றார் பாரதி யார். தங்கம்மாள் புன்னகையுடன் “மாமா வாருங்கோ” என்று தொடங்கினாள். “ஆமாம்” என்று பதிலளிக்கக் கூட எனக்கு நாவெழவில்லை. நான் பிரம்மசாரி; கூச்சம் என் பேச்சை அடைத்தது. ‘காணாமல் வேண்டுவதெல் லாம் கத்துவேன்; கண்டால் வாய்திறக்கமாட்டேன்’ என்ற ஆசாமி நான். தங்கம்மாள் துணிவுள்ள பெண்; பாரதியார் பெண் என்னுடன் தாராளமாகப் பேசினாள். பாப்பா, அடக்கமான பெண். அப்பாத்துரை எங்களுக்கு ஒரு தனி வீட்டை ஏற்பாடு செய்து அழைத்துச் சென் றார். அங்கே நாங்கள் ஜமக்காளம் விரித்து அமர்ந்தோம். அங்கே பாரதியாரின் கைப்பெட்டி, காசிதம், மைக்கூடு,

எழுதுகோல், சுதேசமித்திரன் பத்திரிகை, கம்ப ராமாயணம், ஹார்மோனியம் முதலிய பரிவாரங்கள் வந்து சேர்ந்தன. அவர் சுதேசமித்திரனுக்கு ஒரு கட்டுரை வெகு விரைவாக எழுதினார். அவர் கையெழுத்து, குண்டு குண்டா யிருந்தது; அடிப்புக் கிடையாது; எழுத்துக்கள் மிகச் சிறியன; சொற்கள் பிரித்துப் பிரித்து இருக்கும்; ஒரு மொழிக்கும் இன்னொரு மொழிக்கும் இடையே தாராளமாக இடம் விட்டிருக்கும். கட்டுரையைத் தபாலுக்கு அனுப்பியதும் இரண்டு கால்களையும் மண்டியிட்டமர்ந்து ஹார்மோனியத்தைச் சுருதிகூட்டி, பாரதியார் “முருகா! முருகா!” என்ற பாட்டைக் கணீரென்று பாடினார். அவர் தனிமையில் பாடும்போது ஆட்டமில்லாமல் நிமிர்ந்த பார்வையுடன் பாடினார். நாலு பேருக்கு முன்னே பாடும்போது, ஓடியாடிக் கால்வீசிக் குதித்து, உள்ளங்கைகளை மடித்துக் குத்தி, பயங்கரமான அபிநயங்களுடன் வீரந்துள்ளப் பாடினார்! அவர் சங்கீதம் வெகு இனிமையானது! அவர் “ஜெயபேரிகை கொட்டா!” என்ற பாட்டைப் பாடியபோது, அசல் மிலிடரி பாண்டு போலவே இருந்தது!”

27. குருவிக்குத் தோசை!

“பாடிய பிறகு, பாரதியார் குளித்து, உடனே சட்டையணிந்துகொண்டார். அப்போது மணி ஒன்பது; அப்பாதுரை வீட்டிலிருந்து சிற்றுண்டி வந்தது—தோசை, காப்பி, ஏழெட்டு வகை ஊறுகாய்கள். அவர் மனைவி பரிமாறினாள்; எல்லாரும் சமபந்தி சாப்பிட்டோம். பாரதியார் மண்டியிட்டே உட்கார்ந்தார்—முகம்மதியர் தொழ உட்காருவதைப் போல. அச்சமயம் காக்கையும் குருவியும் வந்தன. “காக்கை குருவி எங்கள் ஜாதி!” என்று பாடிக்கொண்டே பாரதியார் தோசையை விண்டு விண்டு முன்னே போட்டார்! குருவியும் காக்கையும் அவற்றைத்

தின்றுகொண்டே பாரதியார் பக்கத்தில் வந்து இலை யிலிருப்பதைக் கொத்தித் தின்றன; ஆறு தோசை காலி! பறவைகள் உண்பதைக் கண்டு மகிழ்ந்து கொண்டே பாரதியார் சிறிது உண்டார். பறவைகள் பறந்தோடின; பிறகு இரண்டு தோசைகள் இலைமீ தேறின; அவற்றை மொச்சு மொச்சென்று தின்றார் பாரதியார்! அவர் தின்பது சிறிதளவே; ஊறுகாய் அதிகம் தின்பார்; ஆனால், 'மொச்சு, மொச்சு' என்பது பலமாயிருக்கும்; ஆறுபேர் சாப்பிடும் ஊறுகாயை அவர் ஒருவரே சாப்பிடுவார்; ஊறுகாய் பலதினுசாயிருக்க வேண்டும்."

28. பாரதி கோபம் !

"சாப்பாடான பிறகு ஒரு பிராமணர் வந்தார். அவர் மாப்பிள்ளை, சுதேசிக் கிளர்ச்சியிலே சேர்ந்து புதுச்சேரிக் கோ, எங்கோ ஓடிப்போனார்; பத்தாண்டுகள் ஆயின; அவர் பெண் தாலியை எடுத்துவிட வேண்டும் என்று ஊரார் கெடுபிடி செய்தனர். பிராமணர் பாரதியாரை வணங்கி, "அப்பா! அவனைப் பார்த்தாயா? என் பெண் சோற்றுக் கில்லாது கஷ்டப்படுகிறாளே" என்று வருந்தினார். "அவன் பாரதமாதாவுக்கு அர்ப்பணமாய்விட்டான்" என்றார் பாரதியார்! "அவன் இருக்குமிடத்தைச் சொல்லப்பா" என்றார் கிழவர். "சீநாயே! போ, பெண்ணை வேறொரு வனுக்குக் கட்டிக்கொடு; இங்கே வந்து கழுத்தறுக்காதே; போ" என்றார். "அப்படிச் சொல்லலாமா? சாஸ்திரம் இடந்தருமா? ஊரார் சம்மதிப்பரா? யார் கட்டிக் கொள்வர்; மூன்று பிள்ளைக்குத் தாயை?" என்று பிராமணர் அழுதார். பாரதியார் கோபம் எரிமலையானது. "அட மூடா! உன் சாஸ்திரத்தைக் குப்பையிலே தள்ளு; ஒருவனை அவள் இஷ்டத்திற்கு மாறாகக் கட்டாயப்படுத்தி உன் பெண் காலிலே கட்டிவைக்க சாஸ்திரத்தில் இட

யிருக்கோ? (என்னைக் காட்டி) “இதோ இருக்கான், மாப் பிள்ளை! பெண்ணைக் கொண்டுவா; நான் கட்டிவைக்கிறேன்; போ போ, இங்கே இரா தே; சி, நாயே! வெளியேறு” என்று ரொளத்ராகாரமாக இரைந்தார். நான் திகைத்தேன். மூன்று பிள்ளைப் பெற்றவனையா நான் கட்டிக்கொள்வது; “ராம ராம” என்று மனத்தில் வருந்தினேன்; குருபக்தியால் ஒன்றும் பேசவில்லை! “என்ன மனுஷன், என்ன கோபம், படிச்சவனும்” என்று அந்தப் பிராமணர் எழுந்தார். அதற்குள் பாரதியார், “போடா நாயே, பேயே” என்று அவரைத் துரத்திவிட்டார்; உடனே கண்ணை மூடிக்கொண்டு சுவற்றண்டை குத்தவைத்து உட்கார்ந்தார், பாரதியார்! நானும் பரலிசு. நெல்லையப்பரும் நடுநடுங்கிப் போனோம்; எதற்காக வந்தோம் என்று கூட எண்ணினேன். பாரதியார் சிலவேளை குழந்தை; பலவேளை அசாத்தியக் கோபிஷ்டர். அவர் சித்தம் நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம் பேதித்தது.”

29. “ஓம் பராசக்தி!”

“மதியம் சாப்பிடச் சென்றோம். அண்ணாதுரை வீட்டில் சமபந்தி நடக்கவில்லை; நெல்லையப்பர் வெளியில் உட்கார்ந்தார். அண்ணாதுரை மாமியார் வைதீகம்; அவரைக் கண்டால் பாரதியார் அடங்கிப் போவார். நாங்கள் சாப்பிட்ட பிறகே பரலிக்கு இலைபோட்டார்கள். பாரதியார் வெற்றிலைப் பெட்டியைக் காலி பண்ணினார். நான் முதலில் ஜாகைக்குச் சென்றேன். அங்கே தங்கம் என்னை வரவேற்றோள்; ஹார்மோனியம் சுருதிகூட்டிப் பாடினாள். அதற்குள் பாரதியார் வந்துவிட்டார். “உடனே அது கொண்டா” என்றார். மனைவி, மக்கள், “வேண்டாம்” என்று தடுத்தனர். தங்கம் அவர் முன் நகர்ந்து சென்று,

“கஞ்சா அபிநியுடன் கள்ளுண்டு வாடாமல்
பஞ்சா வமிர்தம் பருகுவது எக்காலம்!”

என்று வக்கீல் செக்ஷன் போலப் பாடி, “ அப்பா! அது வேண்டாம் என்கிறார் சித்தர் ” என்றான்.

பாரதி : அவன் சந்தியாசி சொன்னான் ; நான் துறவியா ? எனக்கு வேண்டும்.

தங்கம் : கிரகஸ்தர் வாழ்விலிருந்தும் அந்நிலையும் போகவேண்டாமோ?

பாரதி : எனக்கு வேண்டாம்!

தங்கம் : அன்று துறவு வேண்டும் என்றாயே!

செல்லம்மாள் : அப்படிக்கேளம்மா!

[பாரதி அவளை அடிக்க எழுந்தார்.]

தங்கம் : இதுதானே பெண் விடுதலை? இதுவா சுதந்தரம் அப்பா?

உடனே பாரதியார் திகைத்து நின்றார்! சட்டென்று தங்கத்தின் காலைப் பிடித்துக்கொண்டு, “ நீ சொல்வதே சரி; வால்தவம்; என்னை மன்னிக்கவேண்டும். “ தேவீ, ஓம் பராசக்தி, ஓம் பராசக்தி!” என்று ஏழுட்டுத்தரம் சொல்லி மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டார்!

தங்கம் : “ எழுந்திரு அப்பா! மன்னித்தேன்.”
பிறகே பாரதியார் அமைதியுடன் அமர்ந்தார்.

நான் : “ நாடகம், ப்லேபேஷ்!” என்றேன்.

மறுநாள் எழுத்துப் பணம் நாற்பது ரூபாய் வந்தது; கோப்புயலும் வந்தது; பணத்தைத்தெருவில் வீசி எறிந்து கூச்சலிட்டார்; மீண்டும் பொருக்கினார்—தம்பி நெல்லை யப்பருடன் குற்றலம் சென்றார். அங்கே உருண்டை போட்டார்; ஒரு தனிவீட்டில் உறங்கிப் போனார்.”

30. “ பக்தியினுலே ! ”

“ காலையிலும் மாலையிலும் நமது கவி, வீட்டில் இருப்பதே யில்லை,” ஊரின் புறத்தே அழகான இடங்களில் உலாவு வார். சூரியோதயமும் சூரியாஸ்தமனமும் அவர் உள்ளத் தைக் கொள்ளை கொண்டவை. அவற்றைத் தினமுங் கண்டு மனம் மகிழாதிருப்பது, அவருக்கு மரணமே போலும்! அவ்விரு காலங்களிலும் ஸ்தம்பம்போல நின்று கொண்டு மெய்ம்மறந்திருப்பார்; யானை வந்து எதிர்ப் பினும் அறியார். பலவாறு காணுங் காட்சிகளைக் குறித் துப் புதிது புதிதாக அந்நிலையிற் பாடுவதும் உண்டு. அப் போது வெறி, ஆவேசம், அன்பு, பக்தி, ஆட்டங்கள், அழுகை, ஆனந்தம், சல்லாபம்—இவை யாவும் காணலாம். கடையத்தின் புறத்தே சுமார் ஒருமைல் தூரமுள்ள இடத்தில் சிறிய குன்று உண்டு; அதன் அருகே வெகு வேகமாகக் கூழாங்கற்களின் இடையே குதித்தோடும் சிற்றூறும் உண்டு. அங்கே மனிதர் நடமாட்டம் அதிக யில்லை. பக்கங்களிற் பல மரங்களும் அழகிய தோட்டங் களும் காணலாம். ஒருநாள் காலை ஆறுமணி யிருக்கும். நானும் அவரும் அங்கே பல் விளக்கினோம். அப்போது நீரோட்டம், விளையாட்டில் இருந்தது! சூரிய கிரணங்கள் அதன்மீது புன்னகை புரிந்தன! பாரதியார் அதில் ஈடு பட்டு, வழக்கம்போல் ஆடவும் பாடவுமாயிற்று. எனது கினைவே அவருக்கு இல்லை; தன்னுணர்வும் கிடையாது. இடையில் வேஷ்டி இல்லை; அரைஞாண்கூடக் காணோம்; கௌபீனம் கட்டும் வழக்கமும் கிடையாது போலும்! ஆகவே சுத்த நிர்வாண நிலையில் இருந்தார். பாரதியார் பாடிக்கொண்டே நீரில் வீழ்ந்து மோகத்தால் புரளுவார்; முங்கி முங்கி எழுவார்; ஏழு அல்லது எட்டடி தூரம், முன் னும் பின்னும் பித்தனேபோலச் செல்வார்; “ பக்தியி னுலே—தெய்வ பக்தியினுலே ” என்று ஆனந்தகரமான தொனியில் அவர் அப்பொழுதுதான் பாடினார்! அப்பாடல்

பிறந்த நிலைமை அறிக: ஆழ்வார் ஒருவர் மலரழகைக் கண்டு மயங்கி மோகித்து, அங்கே ஈஸ்வரனைக் காண்பாராம்! பிளேட்டோ என்ற கிரேக்கன், பெண்டிர் அழகைப் பார்த்து மோகம் அடைந்து, ஆண்டவன் சாயலையே அவளிடம் கண்டு பக்தி பெருகுவானாம்! இயற்கை யழகில் ஸ்ரீ வ. வே. சு. ஐயர் ஈடுபட்டு, நல்ல காதலன்போல் இன்பம் அனுபவித்து, உயர்ந்த தெய்வபக்தி என்ற படியில் ஏறிவிடுவார். கவி பாரதியோ, அழகைக் கண்டு மதி மயங்கிச் சிலவேளை அறிவேயிழந்து, “பித்தனே, காமனே, ஞானியே, ரதியே, குடியனே!” என்று பிறர் சொல்லத்தரும் வகையில் ஆடிப்பாடுவார். அப்பொழுது கவி ஷெல்லிக்கு ஆவதுபோல், அவர் தேகமெல்லாம் நடுநடுக்கமும், கவிதைச் சூடும் ஏறும்! இந்நிலைமாரியபின் அவரிடம் முன் பாடிய பாடலைக் கேட்டால், ஞாபகமே இராது- அப்பொழுதும் முயற்சி செய்தே ஆரம்பம்போலப் பாடியாகவேண்டும். வாலாஜியை முதன்முறை தீவாந்திர சிணைக்கு அனுப்பிய செய்திகேட்டுத் துக்கத்தால் சுதேச மித்திரன் காரியாலயத்தில் ஒருநாள் அழுதாராம் பாரதி! அதை மறைவாக நின்று கேட்ட ஸ்ரீ ஜி. சுப்பிரமணிய ஐயர், மறுநாள் பத்திரிகையில் வெளியிட நாடிக் கேட்கையில், கவிக்குச் சிறிதும் அப்பாடல் ஞாபகமில்லையாம்; புதிதாகப் பாடியளித்தாராம்!”

31. ஆனந்தந்தானே!

“ஆற்றில் ஆடிப்பாடிய கவி, பின் அறிவு பெற்றுத் தம் ஆடையைப் புனைந்து, என்னுடன் வீடுநோக்கி நடந்தார்; சிறிது தூரம் பாதை அகலமின்றி யிருந்தது- இரு பக்கங்களிலும் நல்ல ரோஜா மலர் உள்ள தோட்டங்களைக் கண்டோம்! அம்மலர்கள் மிகப் பெரியன- உடனே, “அப்பா! உள்ளே சென்று சில மலர்களைக் கொண்டு வா” என்றார். நான், “தோட்டக்காரன்

இல்லையே” என்று சொன்னேன். அவர், “பாதகமில்லை” என்றார். “திருட்டல்லவா?” என்றேன். அவர், “அல்ல, ஆனந்தந்தானே! அனுபவிப்போம்! விற்கவா போகிறோம்? இல்லையே. நாலைந்துதானே வேண்டும், பாதகமில்லை” என்றார். தோட்டக்காரன் விற்பவனாயிருந்தால், அவனுக்கு இது நஷ்டமுண்டாக் காதோ என்றேன். “அப்படியில்லை; நல்ல புஷ்பம்! நல்ல புஷ்பம்! மிகப் பெரியவை” என்றார். நான் சற்று தயங்கி நின்றேன். அவரே நொடியிற் பந்துபோற் கிளம்பி, சுவர் ஏறிக் குதித்து உட்சென்று, இரண்டு மலர் கொணர்ந்து என்னிடந்தந்தார்; பின் வீடுற்றோம். அங்கே தங்கம் அம்மலரைக் கேட்டாள்; உடனே மறுமொழி யின்றிக்கொடுத்து மகிழ்ந்தேன். பிறகு சிற்றுணவு வந்தது; புசித்தோம்.”

32. கம்பன்

“பிறகு கம்பராமாயணம் வாசித்தார் பாரதியார்; பரலி, பொருள் சொல்ல வேண்டினார்; பாரதி அங்குமிங்கும் சிற்சில இடங்களிற் கூறிக்கொண்டு போனார். ஆனால் பல கவிகளை எழுதுகோல் கொண்டு ஒங்கி அடித்து ஆபாசமாக் கினார். நாங்கள் ஏன் என்றோம். “கம்பன், இங்கே நமக்குப் பாடவில்லை; அவன் பூலோகத்தில் இல்லை; ஏழாவது படி கடந்து நின்று பாடுகிறான். அவனறிவு பெரிது; ஒன்றுமே நமக்குப் புலனாகவில்லை” என்றார்!

பின் கம்பராமாயணம் முடிந்தது. என்னைப் பாப்பா வந்தழைத்தாள். நான் போனேன்; அப்பாதுரையா ருடன் நானும் பாரதியாரைப் பற்றிப் பலவாறு பேசிக்கொண்டே சாப்பிட்டேன். அவ்வூர் சென்றது முதல் கடைசிவரை, பெரும்பாலும் நான் பாரதியை விட்டுப் பிரிந்து சாப்பிடுவதே வழக்கம்; அவர் பெரிதும் எங்கள் ஜாகையில் பரலியுடன் புசிப்பார். ஆகவே

பாரதியைப் பற்றிப்பன்முறை பலவாறு குற்றங்கூற அப்பா துரைக்குச் சந்தர்ப்பங்கள் கிடைத்தன. அவர் கூற்றுகள் பெரிதும் உண்மையே; என் அபிமானமெல்லாம் ஒடி விட்டது. மனைவியைத் தினமும் கோபித்து அடியாதிரார் கவி; ஆனால், நல்ல காதலை அவளிடம் அடிக்கடி அவர் காட்டுவது முண்டு! அவர் என்ன செய்தாலும், அவள் பொறுப்பாள்; அவரை அறவே வெறுக்கமாட்டாள்; அவள், நல்ல காதலி, பத்தினி, சீதா தேவ்யே!”

33. பாரதியின் உள்ளம்

“ஒரு நாள் பாரதியாருக்குக் கொஞ்சம் பணம் வந்தது.

“இந்தப்பணத்தை நாம் தூறு, ஐந்தூறு, ஆயிரமாக்கப் போகிறோம், பார்!” என்று கவி திருநெல்வேலிக்குச் சென்றார். அங்கே என்னை (விசுவநாத பாரதியை) அழைத்துக்கொண்டு பாலத்தில் அங்குமிங்கும் சுற்றிக் கொண்டே “ஓய்! இன்று ஒரு பெரிய காரியம் செய்யவேண்டும்; ஒரு திட்டம் போடவேண்டும். நம்மிடம் ஒரு தொகையுள்ளது. அதைக் கொண்டு ‘அமுதம்’ என்ற பத்திரிகை அச்சிட வேண்டும். அல்லது.....” என்று சற்றே தயங்கியபோது, ஒரு பழக்காரி, “தெய்வமே! இன்று எப்படிப் பிழைப்பேன்? ஒன்றும் விற்கவில்லையே” என்று புலம்பிச் சென்றது இவர் காதில் விழுந்தது. பழக்காரி இருபதடி சென்று விட்டாள். “ஓம் சக்தி! அம்மா, பழக்காரி! பழக்காரி!” என்று பாரதியார் அவளைத் தூர்த்திச் சென்றார். அவளைக் குறுக்கே மறித்து நிறுத்தி, “அம்மா! இறக்கு, கூடையை. அதென்ன, நாம் இருக்கையில் அப்படிச் சொன்னாய்? உன் பசி நமது பசி யில்லையா? கூடையில் எத்தனை பழம் வைத்திருக்கிறாய்?” என்று கேட்டார்.

“சாமி, நல்ல மகராசன்!” என்று அவள் கூடையைத் திறக்கு முன்பே, பாரதியார் அதை மூடி யிருந்த

துணியைத் தாமே நீக்கி, “ அம்மா! நமக்கும் நல்ல பசி உன் கையாலேயே கொடு ” என்று முப்பது பழங்களை அங்கேயே வாங்கி உறுஞ்சி உறுஞ்சித் தள்ளினார். “ ஓய், நீரும் சாப்பிடும் ” என்று விசுவநாதருக்கு முப்பது பழங்களை வாங்கித் தந்தார். அவர் மூட்டை கட்டினார். கூடையில் இருபது பழமே மிச்ச மிருந்தது. “ அம்மா! பாரதி தந்தானென்று மிச்ச முள்ளதை உன் குழந்தைகளுக்குத் தந்து நீயும் சாப்பிடு. தெரியுமா? ” என்று சட்டைப்பையிலிருந்து ஆறு ரூபாய்களை எடுத்துப் பழக்காரியிடம் கொடுத்தார். “ சாமி! கூட இரண்டு ரூபாய் தந்திருக்கிறீர்களே ” என்று பழக்காரி ரூபாயைத் திருப்பிக் கொடுத்தாள்.

“ உனக்கு எத்தனை குழந்தைகள்? ” என்றார் பாரதியார்.

“ இரண்டு பெண்கள். ”

“ நமக்கும் அப்படியே! இந்தா, ஆளுக்கு ஒரு ரூபாய் கொடு! இன்னும் இரண்டு ரூபாயை வைத்துக் கொண்டு நன்றாகப் பிழை ” என்று சொல்லி விட்டு,

“ மனிதர் நோக மனிதர் பார்க்கும்
வாழ்க்கை யினியுண்டோ? ”

என்று பாரதியார் உல்லாசமாகப் பாடிக் கொண்டே சென்றார்! ”

34. தமிழுக்கு நோபல் பரிசு!

“ பணம் வந்தால் உடனே கண்டபடி வாரி யிறைத்து விடுவார் பாரதியார். கையில் இல்லாமற் போனால் அவருக்கு விநோதமான எண்ணங்கள் தோன்றும். அவர்கனவு, லட்சம், பத்து லட்சத்திலேதான் நிற்கும்! ”

ஒரு நாள் அவர் விசுவநாத பாரதியை, உபாத்தியாயர் வகுப்பில் புகுந்து, இழுத்துக் கொண்டு போனார். சிஷ்யர், “வகுப்பிற்குப் போகவேண்டும்; செய்தியை உடனே சொல்லும்” என்றார்.

“ஓய் ஓய், உமது வகுப்போ, புளியங்காய்த் தோப்போ! பெரிய காரியங்கள் நடக்கப் போகின்றன, வாருங்காணும்!” என்று இழுத்துச் சென்றார் பாரதியார். சிந்து பூந்துறை ஆற்று மண்டபத்தில் இருவரும் அமர்ந்தனர். சிஷ்யர், “குருவே, என்ன செய்தி? சொல்லலாமே!” என்று பணிவாகக் கேட்டார்! “நம்மிடம் சொல்லிச் செய்யும் வழக்கம் கிடையாதையா; செய்து விட்டுத்தான் சொல்வோம்” என்றார் பாரதியார்! பிறகு, மார்பைத் துருத்திக்கொண்டு தலை நிமிர்ந்து எழுந்தார். முன்னால் வலது காலை வைத்து ஒரு தாவு தாவினார்.

“எடுத்த காரியம் யாவினும் வெற்றி”

என்ற பாட்டைக் கணீரென்று பாடினார். சிஷ்யர் திகைப்பு மீறியபுமாக உடல் சிலிர்க்க நின்றார்; பாட்டு நின்றது.

பாரதி: அப்பா! இப்போது ரவீந்திரநாத டாகூர் எங்கிருக்கிறான்?

சிஷ்யன்: மதுரையில்.

பாரதி: உடனே புறப்படு. சலோ, மதுரை! அவனை ஒரு கை பார்க்கிறேன்.

சிஷ்யன்: நாம் போவதற்குள் டாகூர் சென்று விட்டால்...?

பாரதி: அட அபசகுனமே! நமது தமிழ் நாட்டுக்கு டாகூர் வந்து நம்மைக் காணாமல் செல்லுவதா? உடனே தந்தி கொடு!

சிஷ்யன்: விலாசம் தெரியாதே!

பாரதி: அட, சீ! 'டாக்டர், மதுரை' என்றால் தந்தி பறக்கும் ஐயா!

சிஷ்யன்: சரி, என்ன செய்தி அறிவிக்க?

பாரதி: 'தமிழ் நாட்டுக் கவியரசர் பாரதி, உம்மைக் கண்டு பேச வருகிறார்' என்று உடனே தந்தி அடியும்.

சிஷ்யன்: அங்கே போய் என்ன செய்யப் போகிறீர்?

பாரதி: ஓய் ஓய், நாம் டாக்டருக்கு ஒன்று சொல்லுவோம். நீர் வங்கக் கவி; நாம் தமிழ்க் கவி. விக்டோரியா ஹாலில் கூட்டம் கூட்டுவோம். உமது நோபல் பரிசைச் சபை முன் வையும். நாமும் பாடுவோம், நீரும் பாடும். சபையோர் யார் பாட்டுக்கு 'அப்ளாஸ்' கொடுக்கிறார்கள் என்று பார்ப்போம். நமது பாட்டே நயம் என்று சபையோர் மெச்சுவார்கள். உடனே 'உமது ஷகயால் எமக்கு நோபல் வெகுமதியைத் தந்து செல்லவேண்டியது' என்போம்!

சிஷ்யன்: அதெப்படி? அவர் வங்காளத்தில் பாடுவார்; நீர் தமிழில் பாடுவீர். வங்காளத்திற்குக் கிடைத்த நோபல் பரிசு; உமது தமிழுக்கு எப்படி கிடைக்கும்?

பாரதி: அட அபஜெயமே! சர்வேசுவரன் தமிழனுக்கு எல்லாம் வைத்தான்; புத்திமட்டும் வைக்கவில்லை. நேற்றுப் பிறந்த வங்காளத்தான் நோபல் பரிசு வாங்க வேண்டும்; கற்பகோடி காலம் வாழ்ந்த தமிழ், அந்தப் பரிசுக்கு லாயக்கில்லையோ?

“வானம் அளந்த தனைத்தும் அளந்திடும்
வண்மொழி வாழியவே!”

என்ற பாட்டை வீராவேசமாகப் பாடி, “யாமறிந்த மொழிகளிலே” என்று ஒரு பிரக்கா வாங்கினார்!

சிஷ்யன் : மன்னிக்க வேண்டும். தமிழ் வங்கத்திற்குத் தாழ்ந்ததில்லை. ஆனாலும், அவர் உலக மகா கவி; உலகப் புகழ் பெற்றவர்.

பாரதி : நாம் உலகப் புகழ் பெற முடியாதோ? அட தரித்திர மனிதா! அந்த இழவுக்குத்தான் நோபல் வெகு மதியை டாகூரிடமிருந்து வெல்ல வேண்டும் என்கிறோம்!

இந்த மாதிரியே பேசிக் கொண்டு பாரதியார் இரவில் எட்டையபுரம் பங்களாவுக்கு வந்தார். அங்கே சிறு வயதில் பாரதியாருடன் திரௌபதி நாடகம் பார்த்த நண்பர் வரவேற்றார். பாரதியார், “நண்பா! நமது பாஞ்சாலியைப் பார்!” என்று பாஞ்சாலி சபதத்தைப் பொழிந்து ஆடித்தீர்த்தார்; பிறகு நன்றாகச் சாப்பிட்டுத் தலையைச் சாய்த்தார்; மறுநாட் காலைலேதான் எழுந்தார். நோபல் வெகுமதி விஷயம் மறந்தே போயிற்று!

அப்போது பழனியப்ப பிள்ளை என்பவர், பாரதி அரசியல் பேசக்கூடாது; மதப் பிரசங்கம் செய்யலாமே என்று துண்டிவிட்டார்.”

35. “கலெக்டர்! கலெக்டர்!”

“பாரதியார் சர்க்கார் உத்தரவில்லாமல் பேசக்கூடாது; அரசியல் மூச்சு விடக்கூடாது. வேறிடம் சென்றாலும் உத்தரவு வேண்டும். பாரதியார் ஆற்றங் கரையில் சூரியாஸ்தமனத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றார். சிஷ்யர் பயபக்தியுடன் அருகே நின்றார். திடீரென்று “கிடக்கிறது, நோபல் பரிசு; நமக்கு வேறொரு யோசனை தோன்றி விட்டது” என்று துள்ளிக் குதித்தார்!

சீடர் : என்ன யோசனை?

பாரதி : சபாஷ் பழனியப்பா! நாம் விவேகானந்தர் போல் பிரசங்கம் செய்யப் போகிறோம். நாடகக் கொட்டகை, அதிரப்போகிறது, பாறும்.

கீடர் : நடக்கிற காரியமாகப் பேசுமே!

பாரதி : ஓய் ஓய், நமக்கு நடக்காத காரியம் உண்டா? நெஞ்சில் உரமில்லாத கோழைபோலப் பேசாதேயும். உடனே நாம் சொன்னபடி செய்யும்.

கீடர் : உத்தரவாகட்டும்.

பாரதி : அப்படிச் சொல் பாண்டியா.....! சபாஷ்! நாம் திருநெல்வேலியில் சர்வ மதப் பிரசங்கங்கள் செய்யப் போகிறோம். ஒரு வாரம் ஊர் கோலாகலமா யிருக்கப் போகிறது. அதற்கு விளம்பரம் அச்சிட உடனே கிளம்பும்.

கீடர் : என்னவென்று அச்சிடுவது?

பாரதி : எதற்கெடுத்தாலும் கேள்விதானா? ‘தமிழ் நாட்டுக்கவி பாரதி, திருநெல்வேலியில் பெரிய சபை கூட்டி உண்மையான வேத தர்மம், இஸ்லாம், கிறிஸ்துவம், பௌத்தம் முதலிய சகல மதங்களையும் பற்றி ரஸமாகப் பேசுவார். பெருவாரியாக மகாஜனங்கள் வந்து கேட்க வேண்டும். அரிய சந்தர்ப்பம்!’ என்று பதினாயிரம் நோட்டீஸ் அச்சிட்டு, பாண்டு வாத்யத்துடன் ஊரெல்லாம் கொடும். டிக்கெட் முதல் வகுப்பு 15 ரூபாய். இரண்டாம் வகுப்பு 10 ரூபாய், மூன்றாம் வகுப்பு 5 ரூபாய்; இந்த ஊரில் ஒரு லக்ஷ ரூபாய் சேரும். பிறகு மதுரை, திருச்சி, சேலம், கோவை, காஞ்சி, சென்னை என்று புறப்பட்டுப் போவோம். ஏராளமான பணம் சேர்த்துவிடுவோம். அப்புறம் நாம் ராஜா!

கீடர் : அது சரி. ஆனால் தாங்கள் பேசக் கலெக்டர் உத்தரவு வேண்டுமே!

பாரதி : அட இழுவே! அது ஒன்றிருக்கிறதா? வாரும்.

பாரதியார் ஒரே ஓட்டமாக எட்டையபுரம் தோட்டத்திலிருந்த கலெக்டர் பங்களாவுக்குச் சென்றார். தர்வான் முஸல்மான். அவனுடன் இந்துஸ்தானியில் பேசு ஒரு சிட்டனுப்பினார். தர்வான் வந்து, பாரதியை அழைத்துச் சென்றான். பாரதி, “நாம் சமயப் பிரசங்கம் செய்ய வேண்டும். அனுமதி தாரும்” என்றார். “நானே யோசித்துச் சொல்லுகிறேன்” என்றார் கலெக்டர்.

பாரதியார் : “வந்துவிட்டது அனுமதி; நானே வரும்; அடி நோடஸ், கொட்டு முரசு, செய் விளம்பரம்” என்று குதித்தார். அனுமதி வராவிட்டால்? பரவாயில்லை, பயமில்லை, பேசுவோம்; நாம் பேசுவோம். விளம்பரத்திற்குப் பணம், வசூலானதும் தருவோம்; பழனியப்பன் தருவான்!

மறுநாள் கலெக்டர் பங்களாவுக்குப் போனார், பாரதியார்; மேலே பாய்ந்தார்.

தர்வான் : ஐஸா ரை சல்னா, பாஹர் ஜாவ்: (அப்படிப் போசக்கூடாது; போம் வெளியே.)

பாரதி : கடோ. ஹம் சலேங்கே ஊபர்! (நில், நாம் மேலே செல்வோம்.)

தர்வான் : ஆஜ் முலாகாத் ரை மிலேகா! (இன்று சந்திக்க முடியாது.)

பாரதி : ஆப் ஸர்க்கார் ரை; கடோ பிசே. (நீ சர்க்காரில்லை, நில் பின்னே.)

தர்வான் பாரதியாரைப் பிடித்து நிறுத்தினான். பாரதியார் திமிறிக்கொண்டு “கலெக்டர்! கலெக்டர்!” என்று பெரிய சத்தமிட்டுக் கொண்டே மளமள வென்று படியேறிச் சென்றார். கலெக்டர் சத்தம் கேட்டு வந்தார்.

பாரதி : இன்று பிரசங்கம் ஆரம்பிக்கப் போகிறேன்.

கலெக்டர் : கூடாது. இன்னும் ஒருவாரங் கழித்துச் சொல்லுகிறேன்.

பாரதியார் ஒரு வீரப் பார்வை பார்த்துக்கொண்டே கீழே வந்து, “இந்த இழவு உத்தரவும் கட்டுப்பாடும் இருக்குமட்டும் மனித ஜாதி உருப்படாது! கட்டென்பதனை வெட்டென்போம்!” என்று பேசிக்கொண்டே எட்டையபுரம் பங்களாவுக்குப் போனார். அங்கே பலமான உபசாரம் நடந்தது. நிலாவில் ஆனந்தமாகப் பாடிவிட்டுப் படுத்தவர் மறுநாட் காலை எழுந்தார்.”

36. “விட்டேனா பார்!”

“திருநெல்வேலியில் பிரசங்கம் செய்ய, பாரதியாருக்குக் கலெக்டர் உத்தரவு தரவில்லை. பாரதி வெகு கோபத்துடன், “அவன் கிடக்கிறான் தம்பி! அடி நோட்டீஸ். நாம் பேசுவோம்; யாருக்கும் அஞ்சோம்” என்றார். சிஷ்யன் “சர்க்கார் உத்தரவில்லாமல் எப்படி அடிப்பது? பணம் வேண்டாமா?” என்றார். பணம் டிக்கெட் வசூலிலிருந்து தருவோம்; அடி நோட்டீஸ்” என்றார். சீடர் சம்மதிக்கவில்லை. பாரதி, “போபோ என்னுடன் வராதே” என்று திருநெல்வேலி பாலத்தின் அருகே படுத்துப் பத்து மணி வரையில் அப்படியே மயங்கிக் கிடந்தார். சிஷ்யர் பயபக்தியுடன் அருகே உட்கார்ந்திருந்தார். திடீரென்று எழுந்தார் பாரதியார். வண்ணாரப்பேட்டைக்குச் சென்று, ஒரு வீட்டைத் தட்டினார். “ஆவுடையப்பா! ஆவுடையப்பா!” என்று கூவினார். கதவு திறந்தது; பாரதியார் மாடிக்குப் பாய்ந்தார். அங்கே ஆவுடையப்பர், “அப்பா பாரதி! வா வா, எப்போது வந்தாய்? நடுராத்திரியானதே; சாப்பிட்டாயா?” என்று உபசரித்தார்.

பாரதி: வந்து ஒருவாரமானது. இங்கே ஒரு காரியம் இருக்கிறது.

ஆவுடை: என்ன காரியம்?

பாரதி: நாம் இங்கே தொடர்ச்சியாக சர்வமதப் பிரசங்கம் செய்யப் போகிறோம். அதற்குக் கலெக்டர் உத்தரவை எதிர்பார்க்கிறோம்.

ஆவுடை: அப்பா! சர்க்கார் உன்னைப் பேசவிடாதே; உத்தரவு கிடைக்காவிட்டால்...?

பாரதி: விட்டேனா பார்!.....நான் என்ன, குற்றவாளியா? நான் சுதந்தரன், சுதந்தரன், சர்வ சுதந்தரன்!

இதற்குள் ஆவுடையப்பரின் மனைவி இலை போட்டுப் பரிமாறினாள். பொரித்த அப்பளாம் இரண்டு இலையில் வந்தது. “தாயே! கொண்டா இன்னும் ஏழு அப்பளாம்” என்றார் கவி...ஏழையும் மொச் மொச்சென்று தின்று தீர்த்தார்; “ஓம் சக்தி! போதும்” என்றெழுந்தார்.

வக்கீல் ஆவுடையப்பருக்குப் பாரதி என்றால் உயிர். எச்சாமத்திற் போனாலும் அவர் பாரதிக்கு விருந்தளிப்பார். வயிறு நிரம்பியதும் தமது நண்பர்களையெல்லாம் அழைத்துச் செவி விருந்துண்பார். பிள்ளை, எதிர்வீட்டு வக்கீலையும் அழைத்துவந்தார். அந்த வக்கீல் தமிழ்பிமானி. பாரதியாரின் கண்ணன் பாட்டைப் புகழ்ந்து பேசி, “அதில் சேவகன், குரு, சீடன், காதலி என்பதெல்லாம் என்ன? பாகவதத்தில் இப்படியெல்லாம் இல்லையே?.....கண்ணன் கடவுள்; அவரை ‘அடாபுடா, வாடி ஏட’ என்று பாடி வைத்திருக்கிறீர்! உமது பாட்டில் தமாஷ் இருக்கிறதே யொழிய, பக்திரச மில்லையே. தில்லித்துருக்கர் செய்த வழக்கமட என்று பாடுகிறீர்...கண்ணன் காலத்தில் தில்லித் துருக்கர் ஏது?” என்றிவ்வாரெல்லாம் கேள்விபோட்டார்.

பாரதியார் : இந்தக் கேள்விகளுக்கெல்லாம் பதிற் சொல்லமாட்டோம் ஐயா! இனிப்பான பணியாரம் தந்தால் தின்னுமே! வெல்லம் எங்கே விளைந்தது? மாவு எப்படி வந்தது...என்ற கேள்வியேன்? ஐந்து நிமிஷம் பாரதி, விறைத்துக் கொண்டிருந்தார். பிறகு அடித் தொண்டையைக் கிளப்பி, கண்ணன்பாட்டை முழுதும் பாடித் தீர்த்தார். கேள்வி கேட்டவர் வாயும் அடைத்தது.

ஆவுடையப்பர் : பாரதி, உன்பாட்டைக் கேட்டால் கலெக்டர் மயங்கிப்போய் உத்தரவு தந்துவிடுவான்.

பாரதி : நமக்கு அவன் உத்தரவு, அனாவசியம்..... திருநெல்வேலி அவசியமில்லை. நாம் சென்னை செல்கிறோம். அங்கே, ஸர். சுப்பிரமணிய ஐயர் தலைமையில் பத்துப் பிரசங்கம் செய்வோம்...பெருவாரியான பணம் சேரும். நமது பிரசங்கம் படத்துடன் ஹிந்துவில் வரும். பாருங்க ளேன்! பிறகு பெரிய பெரிய சிந்தனைகளுடன் பாரதியார் பள்ளிகொண்டு காலையில் எழுந்து கடையம் சென்றார்!

36. இனி நம்மால் பேசமுடியாது!

பாரதியார் எட்டையபுரத்தில் குடும்பத்துடன் இருந்தார். அங்கே சிறு வயதில் பாரதியாருக்குத் தமிழ் சொல்லித் தந்த பழம் பண்டிதர் பாரதியைக் கண்டார்.

பண்டிதர் : அப்பா! நீ சிலப்பதிகாரம் படித்திருக்கிறாயோ?

பாரதி : படிக்க வேண்டியதில்லை.

பண்டிதர் : சிலப்பதிகாரம், கம்பன், வள்ளுவர் எல்லாம் பாடம்பண்ண வேண்டும். இல்லாவிட்டால் கவி புலவன் என்பதெல்லாம் ஆடம்பரப் பேச்சே.

பாரதி : ஐயா! நமக்கு வேண்டியது புதுமை. பழைய

தேங்காய்நடைப் புத்தகங்களுக் கெல்லாம் ஒரு கோட்டைக் கிழித்துவிட்டோமையா...

பண்டிதர் : இருந்தாலும் நீ பெரிய கவியே என்று திருக்குறளைப் பற்றிப் பேசச் சொன்னால்...?

பாரதி : பேசுவோமையா; எதற்கும் பின் வாங்கோம்; பேசுவோம்.

இச்சமயமே தலைமை ஆசிரியர் வந்து அன்று மாலை பள்ளிக்கூடத்தில் திருவள்ளுவர் சம்பந்தமாகச் சபை நடப்பதாகவும் அதற்கு பாரதி தலைமை வகித்துப் பேசவேண்டுமென்றும் வேண்டினார். அதே சமயம் விசுவநாதபாரதியும் பிரசங்ககம் செய்ய ஒப்புக்கொண்டு வந்தார்.

பாரதியார் : ஆஹா! தலைமை வகிப்போம், பேசுவோம்.

இதற்குள் தலைமை உபாத்தியாயர் அரசியல் பேச்சே கூடாது என்று எச்சரித்தார்.

மாலை ஆறுமணிக்குப் பள்ளிக்கூடத்தில் கூட்டம் நிரம்பியது. பாரதியார் வந்தார்; தலைமை நாற்காலியில் ஏறினார். ஐந்து நிமிஷம் விறைப்பாக நின்றார். தலைமையுரை வரப்போகிறது என்று எல்லாரும் அவர் முகத்தையே பார்த்தார்கள்.

“உலகத்து நாயகியே! எங்கள் முத்துமாரியம்மா! எங்கள் முத்துமாரி...தேச முத்துமாரி” என்று இருபது நிமிஷம் கால்பெயர்த்து ஆடிக் கைகளை வீசி அபிநயம் பிடித்து, முத்துமாரி பொழிந்து தீர்த்தார். அதுதான் தலைமையுரை! பிறகு தலைவர், பேசப்பா திருக்குறளைப் பற்றி என்றார். விசுவநாத பாரதி ஒரு மணி நேரம் பல குறளடிகளைக் கொண்டு சொல்மாரி பொழிந்தார். பாரதியார் மீசையைத் திருகிவிட்டுக் கொண்டே ஏதோ கனவில் ஆழ்ந்திருந்தார். அது முடிந்ததும் பாரதியார், ‘சபாஷ் தம்பி’ என்று பிரசங்கியைத் தட்டிக்கொடுத்துவிட்டுத் தமது முடிவுரை

யைத் தொடங்கினார். “நான் குறள்படித்து வெகு காலம் ஆய்விட்டது. வெகுநல்ல நூல். இரண்டொரு அடி நினைப்பிருக்கிறது. பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லையாம்! ஆஹா, என்ன உண்மை! கியாயந்தானே? வேஷ்டி வாங்கப் பணம் வேண்டும். வீடுகட்ட பணம் வேண்டும். மனைவி நகை வாங்கப் பணம் வேண்டுகிறார். குழந்தை பல காரம் வாங்கப் பணம் கேட்கிறது. தோட்டி முதல் தொண்டமான் வரையில் எல்லாருக்கும் பணம் வேண்டும்...பணம் பணம் பணம் பணம் பணம், எல்லாம் பணம், எதற்கும் பணம். எனக்கும் பணம் தேவைதான் பணமில்லாவிட்டால் வாழ்வில்லை. ஆனால் நமது நாட்டில்...ஹா... ஏழைமக்கள் பணமில்லாமல் பட்டினி கிடக்கிறார்கள். சோறின்றி வருஷா வருஷம் பஞ்சத்தில் அடிபட்டு இறப்பவர் ஆயிரக்கணக்கில்; ஆனால் கெவண்மென்டார் பச்சைக்கணக்கில் வெட்கமில்லாமல் எண்ணிக்கை வெளியிடுகிறார்கள். இச்சமயம் தலைமையாசிரியர் பாரதியாரை ஒரு பார்வை பார்த்தார்; “கெவண்மென்டைப் பற்றிப் பேசக்கூடாது” என்றொருவர் காதில் ஒதினார்.

பாரதியார் ஒரு நொடி திகைத்தார்! “இனி நம்மால் பேச முடியாது. கட்டுப்பாட்டில் பேசமாட்டோம். இத்துடன் சபை கலைகிறது; சலோ” என்று இராணுவ நடைபோட்டு பாரதி மின்போல் எங்கோ விரைந்து மறைந்தார். “நல்ல மேதாவி; என்ன செய்வது?” என்று எல்லாரும் வருந்தினர். பாரதியார் இரவு எட்டரை மணிக்கே “பாயுமொளி நீ யெனக்கு” என்ற பாட்டைப் பாடிக்கொண்டு வந்து சேர்ந்தார்.

37. நமக்குத் தொழில்

பாரதியார் சாத்தூர் சென்றார். விசுவநாத பாரதியார் நன்றாக உபசரித்தார். அங்கே தமது பாலிய சிநேகிதரான ஸ்ரீநிவாசையங்காரைக் கண்டதும் பாரதி ஒரே

கட்டாகக் கட்டிக் கொண்டு, “அப்பா! செளக்யமா? உனக்கு எத்தனை பிள்ளைகள்?” என்றெல்லாம் விசாரித்தார். ஸ்ரீநிவாசர் தமது கேழ்மலாபங்களைச் சொன்ன பிறகு “பாரதி! உன் உடம்பு இப்படி இளைத்துப் போனதே. உன் புத்திகூடப் பிசகிப்போனதே; குற்றாலத்தில் ஆறு மாதம் இருந்து, உடம்பைக் கவனித்துக் கொள்ளப்பா” என்றார். விசுவநாதரும், “கடம்பூருக்குச் சென்றிருந்தேன்; சோம சுந்தர பாரதியார் இப்படியே சொன்னார். யாராவது குற்றாலத்தில் பாரதியைக் கவனித்துக்கொண்டால் செலவைத் தாமே தருவதாக வாக்களித்தார்” என்றார்.

பாரதி: ஏனப்பா உளறுகிறாய்? எனக்குச் சாவில்லை. என் உடம்பு நித்தியம் என்று சொல்லேன். நான் சாமி, நான் அமரன், அமரன், அமரன், என் வாழ்க்கை அமுதம் அமுதம் அமுதம்; சொல் அமுதம் அமுதம் என்று ஜபம் செய்தார்.

இச்சத்தங் கேட்டு விசுவநாதர் அப்பா வந்தார். “அதிருக்கட்டும் பாரதியாரே! உமக்கு என்ன தொழில்? என்ன செய்கிறீர்?” என்றார். பாரதி “நமக்குத் தொழில் கவிதை. நாம் அமரத்தன்மையைப் பாடுகிறோம்; மனிதருக்குச் சாவில்லை என்கிறோம். உடம்பு நித்தியம் என்கிறோம்” என்றார்; பிறகு சாப்பிட்டார். திடீரென்று “மதுரைக்குப் போகிறேன்; வாங்கு டிகெட்” என்றார். அங்கென்ன விசேஷம்? அங்கிருந்து செட்டிநாடு செல்வோம். அங்கே? நமது நண்பர் வை. சு. ஷண்முகம் இருக்கிறான். நாம் கீதையை மொழிபெயர்த்திருக்கிறோம். வெளியிடவேண்டும்; சலோ! என்று ஸ்டேஷனுக்குத் தாவினார். விசுவநாதர் டிகெட் வாங்கித் தந்தார். பாரதியார் வண்டியில் ஏறியதும் பணம் கொடு என்றார்; வீட்டிலேயே சொல்லக்கூடாதோ என்றார் விசுவநாதபாரதி. சரி போம்-நமது நண்பர் தருவார்கள்-என்று பாரதியார் சென்றார்.

38. செட்டி நாட்டில்

செட்டிநாட்டில் ஸ்ரீ வை. சு. ஷண்முகம், ஸ்ரீ ராய சொக்கலிங்கம் முதலிய அறிஞர், பாரதியாரை வர வேற்று உபசரித்தனர். கலைவளர்க்கும் தனவணிகர், தமது நாட்டிலேயே கவி புனைந்துகொண்டு கவலையற்றிருக்கும் படி பாரதியாரை வேண்டினர். ஓரிடத்தில் அவர் தங்க மாட்டார். அக்காலம் சுப்பிரமணிய சிவா, அந்தப் பக்கம் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்தார்; அவரது பிரசங்கமாரியுடன் பாரதியாரின் வீராவேசக் கவிப்பேரியும் சேர்ந்து முழுங்கின! இக்காலத்திலேதான், நான் பாரதியார் பாட்டை நேரே கேட்டேன்! “ஓம்சக்தி, ஓம்சக்தி ஓம்!” என்று கால்மாறி ஆடிப் பாடிய வீராவேச பாரதியை அப் பொழுதே இரண்டாம் முறையாகக் கண்டேன்! ஆனால் இத்தடவை அவருடன் கலந்து பேச முடியாமற் போனது.

பாரதியார் செட்டிநாட்டில் அமைதியாகத் தங்கியிருந்தால் தமிழுக்கு எவ்வளவோ அரிய பெரிய கவிச் செல்வம் கிடைத்திருக்கும்.

காரைக்குடி இந்து மதாபிமானச் சங்கம் பிரசங்கியாரான விசுவநாதையரே, எனக்குப் பாரதியார் வாழ்வையும் தன்மையையும் பற்றிச் சொன்னவர். இப்பெரியார் திருச்சி ஜில்லாவில் என்னுடன் சுற்றுப்பிரயாணம் செய்து இந்து மதப்பிரசாரம் செய்தார். பாரதியார் திருநெல்வேலியில் இந்து மதப் பிரசங்கம் செய்ய முடியாமற்போனது; அந்த ஆர்வத்தையெல்லாம் அவர் காரைக்குடி இந்து மதாபிமான சங்க வாழ்த்தில் கொட்டிவிட்டார்!

“உட்பொருளாய், செயல்வீராய், அறிவொளியாய் இலகும் பரம்பொருளை அகத்திற் சேர்ந்து, நினைப்பு செயல் அதுவாகி, நாமே அதுவென்றுணர்ந்து, அச்சம், கவலை, சினம், பொய், கயமை, சோம்பல், ஐயம் முதலிய தீய

பேய்களை ஞானவாளால் அறுத்துத்தள்ளி, எப்போதும் ஆனந்தச் சுடர்நிலையில் வாழ்ந்துயிர்கட் கினிது செய்வோர், தப்பாதே இவ்வுலகில் அமரநிலை பெற்றிடுவார்!" என்று வேதவுண்மையைக் கூறி, 'அதுவே இந்துமதம்' என்று நிலைநாட்டினார் பாரதியார்!

இறுதிக் காலத்தில் ஸ்ரீ அரவிந்தரின் நூல்களிலெல்லாம் சாங்கோபமாகக் காணும் அமரநிலை, தேவஜீவனம், கிருதயுகம்—இவற்றையே பாரதியார் பேசிக்கொண்டிருந்தார். செட்டிநாட்டார், பாரதியாருக்கு ஒரு மணி பதித்த பௌண்டன் பேனாவும், அழகான பெட்டியும் அளித்தனர்! பாரதியார் பேனாவைத் தமக்குத் தினமும், மலரும் கணியும் தரும் நண்பர் நாராயணசாயி பிள்ளைக்குக் கொடுத்து விட்டார். பெட்டியில் தமது கையெழுத்துப் பிரதிகளை வைத்திருந்தார்.

பாரதியாரின் அடங்காக்கோபமும், துறுதுறுப்பும், பிறருக்கு எப்படித் தோன்றினாலும், நான் அறிந்தமட்டும் தேசநிலை, தேசசுதந்தரம் இரண்டே அவர் உயிரில் ஆத்திரத்தைக் கிளப்பிவிட்டன என்பது தெளிவு. வீரசுதந்தரக் கவியான அவர் உள்ளம் நாட்டில் சுதந்தரத்தை நிலைநாட்டவே துள்ளிய் பாய்ந்தது! சென்னையில் ஒருவாறு அவரது மனப்புயல், வாக்கில் விளையாட இடம் கிடைத்தது.

39. சுதேசமித்திரனில் பாரதி

சுதேசமித்திரன் அழைத்தது! பாரதியார் சென்னை சென்றார்; சுதேசமித்திரன் துணையாசிரியராக அமர்ந்தார். திருவல்லிக்கேணி துளசிங்கப் பெருமாள் கோயில் தெருவில் பாரதியார் குடும்பம் வசித்தது. அக்காலம் பாரதியார் சுதேசமித்திரனில் எழுதிய ரசமான கட்டுரைகள், நூலாக வந்துள்ளன. புதுச்சேரியில் தாம் நண்பருடன் நடத்திய திண்ணைப் பேச்சுகளையெல்லாம் பாரதியார் இனியநடை

யில் எழுதி வெளியிட்டார். மித்திரன், பாரதியாரைப் பரிவுடன் பேணி, எல்லாச் சுதந்தரமுந் தந்து ஆதரித்தது. பாரதியார் சுதேசமித்திரனில் பேனா நாட்டியதுடன் நிற்கவில்லை; திருவல்லிக்கேணி கோயில் மண்டபம், கடற்கரை இரண்டிலும் அடிக்கடி கூட்டங் கூட்டி, வீரப்ரசங்கமாரி பொழிந்தார். அவர் மணிக்குரல் எடுத்து “ஐய பேரிகை கொட்டடா!” என்று கர்ஜித்தாலே போதும், கூட்டம் கூடிவிடும். பிறகு, ஒரு மணிநேரம் மின்வெட்டு நடையில் தமது நெஞ்சக்கனலைப் பொழிந்து தீர்ப்பார்! யாரும் அவர் பாட்டையோ பேச்சையோ தடுக்க முடியாது. இந்தச்சமயம் வ. வெ. சு. ஐயரும் சென்னைக்கு வந்து “தேசபக்தன்” நடத்தினார். ஸ்ரீநிவாசாச்சாரியாரும் அவருக்குத் துணைசெய்தார். இதேசமயம் பாரதியார் பாடலைப் பெசண்டம்மையார் மெச்சி, கலைச்செல்வரான ஜேம்ஸ் H. களின்ஸைக் கொண்டு மொழிபெயர்த்தார். சென்னையில் வரும் தலைவர்கள் அனைவரும் பாரதியாரைப் பார்ப்பதுண்டு; வ. வெ. சு. ஐயருக்குத் தெரிந்தவர்களானால் அவரே பாரதியாரை அழைத்துவந்து அறிமுகப் படுத்துவதுண்டு! தேசபக்தர்களுக்குப் பாரதியார் இயன்ற உதவி செய்தார். ஒருநாள் தேசசேவையிற் சிறை சென்ற வீரர் ஒருவர் வந்து, தமது வறுமைக் கொடுமையைப் பாரதியாரிடம் சொன்னார். பாரதியாரின் ஆத்திரம் பொங்கிவிட்டது. தேசவீரர் சோற்றிற்கில்லாது வாடிப் பட்டினியிருப்பதை அவரால் பொறுக்க முடியவில்லை. அன்று மாலை கடற்கரையில் கூட்டம் நடந்தது; அக் கூட்டத்திலேதான் பொதுவுடைமை முரசான “பாரத சமுதாயம்” என்ற ஆவேசப் பாடல் எழுந்தது!

40. காந்திஜீயைக் கண்டார்!

இக்காலமே, ஒத்துழையாமை இயக்கம் வீறிட்டெழுந்தது. மகாத்மா காந்தி சென்னைக்கு வந்து, கதிடரல் தெருவிலுள்ள ஸ்ரீ ஸி. ராஜகோபாலாச்சாரியார் வீட்டில்

எழுந்தருளினர். பாரதியார் காவலையெல்லாம் மீறி, விறுவி
 ரென்று உள்ளே சென்று, காந்தியின் பக்கத்தில் மெத்தை
 யில் அமர்ந்து, “மிஸ்டர் காந்தி! இன்று மாலை கடற்கரை
 யில் நான் பேசும் கூட்டத்திற்குத் தலைமை வகிப்பீரா?”
 என்று கேட்டார். மகாத்மா, “தங்கள் கூட்டத்தை நானே
 வைத்துக்கொண்டால், முடியும்” என்றார். “முடியாது”
 என்று எழுந்து, “உமது ஒத்துழையாமை இயக்கத்தை
 வாழ்த்துகிறேன்!” என்று சொன்னார். மகாத்மா, “இவர்
 யார்?” என்று கேட்க, ராஜாஜியே “இவர், தமிழ்நாட்டுத்
 தேசியக் கவி” என்றார். மறுமுறையும் பாரதியார்
 மகாத்மாவைத் தரிசித்தார். மகாத்மாவிற்குப் பாரதியார்
 பாமாலை சூட்டி “ஓழ்க நீ எம்மான் காந்தி” என்று
 வாயார வாழ்த்தினார்!

41. யானை நண்பன்

பாரதியார் தெய்வபக்தர். அவர் நாள் தவறாமல் பார்த்த
 சாரதி கோயிலுக்குச் சென்றார். பெருமாள் புறப்படும்
 போது, இவரும் பல்லக்குத் தாங்கி வருவதுண்டு. கோயி
 லில் அவருக்கு ஒரு யானை நண்பன் உண்டு.

பாரதியார் தேங்காய் பழம் எடுத்துக்கொண்டு
 கோயில் யானையை அணுகி, அதன் துதிக்கையை அன்
 புடன் வருடி, நட்பாடிக் கனியூட்டுவது வழக்கம். அச்ச
 மற்ற ஆத்மஞானிக்கு அகிலவுயிர்களும், தானே யன்றோ?
 நெடுநாள் யானை நண்பன் பாரதியாரிடம் பிரியமாகவே
 யிருந்தான். ஒருநாள் யானைக்கு மதம் பிடித்துவிட்டதாகச்
 சத்தம் எழுந்தது; பாரதியார் தைரியமாகத் தமது நாலு
 கால் நண்பனை யணுகிக் கனி யளித்தார். இதை அதிசய
 மாகப் பார்த்த ஜனங்கள், ஆரவாரம் செய்தனர். அதனால்
 யானை மிரண்டு, பாரதியாரைத் தூக்கிப்போட்டுவிட்டது;
 பாரதியார் யானையின் கால்களுக்கிடையே விழுந்து கிடக்
 கிறார். யானை ஒரு மிதி மிதித்தால், ஆள் அப்பளம்! அப்படி

அது செய்யவில்லை. அப்போது கோயில் காரியம் பார்த்த குவளைக் கிருஷ்ணமாச்சாரியார் திடீரெனப் பாய்ந்து வந்து, பாரதியாரை அத்தாயமாகத் தூக்கிவந்து காப்பாற்றினார்! குவளை வாழ்க! இச்சம்பவத்தையும், பாரதியாரின் புதுவை வாழ்வையும், நான் “ஸ்வராஜ்யா” ஆசிரியராயிருந்த சமயம், குவளைக் கிருஷ்ணமாச்சாரியார் ஒருநாள் என் ஜாகைக்கு வந்து உருக்கமாகச் சொல்லி, “கண்ணன் எனது நண்பன்” என்ற பாடலையும் உச்சக் குரலெடுத்து ஆர்த்தார். குவளை, கண்ணீர் சொரிய, மனைவி மக்கள் விம்மியழ, பாரதியார் இரத்தக்காய முண்டு கிடக்கிறார். ஸ்ரீநிவாசாச்சாரியார் உடனே வந்து ஒரு மோட்டாரில் அவரை ராயப்பேட்டை ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு சென்றார். அப்போதும் பாரதியார் யானை நண்பனைக் சினக்காது, “நம்மிடம் உள்ள அன்பினாலேதான் நசுக்காமல் சும்மா நின்றது!” என்றார். காயம் ஒருவாறு ஆறியது.

42. மேலே சென்றார்

பாரதியார் உடம்பு தேறவே யில்லை. ஆனால் மனவுறுதி மட்டும் வீறிட்டுக்கொண்டிருந்தது. அவர் இறுதிக் காலத்தில் பார்த்தசாரதி தரிசனம் செய்துகொண்டு அஷ்டாட்சரம் ஜபிப்பதும், “என்று தணியும் எங்கள் சுதந்தர தாகம்” என்று கண்ணனை வேண்டுவதுமாயிருந்தார். 11-9-1921-ல் பாரதியாருக்குக் கண்ணன் அழைப்பு வந்துவிட்டது! “இதுகாறும் மண்ணுலகிற்குப் பாடின; இங்கே நின் சொல் ஆகும்: இனி விண்ணுலகிற்குப் பாடு!” என்று பாரதியார் ஆவியை, கண்ணன் மேலே அழைத்துச் சென்றான்! அன்று சிலரே பாரதியார் உடலின்பின் சென்று, ஈமக்கடன்களை நடத்தினர். பாரதியார் உடல் பிரிந்தபிறகே, புகழுடல் பெற்று வாழ்ந்தார்! மண்ணுடலன்று, சாகாவுடலான கவிதையே! பாரதியார்! அவர் இறுதிநாளில் அமரத்தன்மை வேண்டினார்; சொல்லினால்

அமரத்தன்மை பெற்றுவிட்டார்! பாரதியாரின் வரலாற்றைத் தெரிந்தமட்டும் இங்கே திப்பநுட்பமாக விளக்கினேன் ; இனி அவரது மெய்யுருவான திருவாக்கின் பெருமையைக் காண்போம்:

உ. பாரதி வாக்கு

இராகம் : மோகனம்]

[ஜம்பை தாளம்]

சொல்லால் உலகினை ஆண்டனன்—எங்கள்
 சுதந்தரத் தீயினைத் தூண்டினான் ;
 புல்லடி மைப்பட்ட மாந்தர்க்குச்—சுய
 புத்திவரச்செய் தெழுப்பினான் ;
 வெல்வலி ஈந்தனன் பாரதி—ஒரு
 வீரக் கனல்வெறி மூட்டினான் ;
 தொல்பெரும் பாரத நாடெலாம்—நம்
 சொந்தமெனச் சொல்ல வந்தனன் ! (சொல்)

பண்டிதர் கொண்ட தமிழினை—நாட்டில்
 பாமர ரும்பெறச் செய்தனன் ;
 பெண்டிர் அடிமையைத் தீர்த்தனன்—வெறும்
 பேச்சினைச் செய்கையாய் மாற்றினான் !
 வண்டரை எள்ளி நகைத்தனன்—நாட்டில்
 வாழும் சமதர்மம் ஊக்கினன் ;
 தொண்டிவன் செய்ததைச் சொல்லவோ?—கவி
 தோற்றினன் இங்கே புதுபுகம் ! (சொல்)

தீரன் அறிவிற் சிறந்தவன்—புதுத்
 தீர்க்க தரிசி வரகவி ;
 வீர சுதந்தர சக்தியே—இவன்
 வேடம் புனைந்திங்கு பாடிற்றே !
 பாரில் அதிசயம் பாரதி!—அவன்
 பண்களை வேதமென் றோதுவோம் !
 வாரிதி சூழ்உல கெங்குமே—நீடு
 வாழ்க, கவிக்குயில் வாழ்கவே ! (சொல்)

(சு. பா.)

1. தமிழ்க் காதல்

தமிழ், உலகின் புராதன மொழி; அதைச் சாணை பிடித்துப் பிடித்துப் புதிய ஒளியேற்றித் தந்தவர், பாரதியார். பாரதியார் பாடலைப்போலவே வசனமும் நமது மனத்தை யள்ளுகின்றது. அவர் மொழிகள் உள்ளிருந்து ஊற்றெடுத்துப் பண்டிதரின் கடிபுட்ப பாறைகளின்றிச் சலசல வென்று ஊறிப் பாயும். தராசு, சந்திரிகைக் கட்டுரைகள், ஞானரதம், கீதை மொழிபெயர்ப்பு எல்லாம் சிறந்த வசனமிருதங்களே. ஒரு விஷயத்தைக் குறித்து அவர் எழுதினால், அதினினும் எளிய நடையில் எவரும் எழுத முடியாது. அவர் தமது உரைநடையில் கூசாமல் வடமொழியைக் கலப்பதுண்டு; ஆனால் அவை பொருளை மேம்படுத்துகின்றன. நகைச்சுவை அவருடைய இளஞ்சொற்களில் எப்போதும் புன்னகை புரியும். பாரதி வசனமே, தற்கால மறுமலர்ச்சி நடையாகும். பாரதியார் நமக்களித்த முதற் செல்வம், தமிழ்க் காதல். பாரதியார், தமிழ் நாட்டில் பிறந்ததே தமக்குப் பெருமை யெனப் பேசுவார் :

“செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே—இன்பத்
தேன் வந்து பாயுது காதினிலே—எங்கள்
தந்தையர் நாடென்ற பேச்சி னிலே—ஒரு
சக்தி பிறக்குது மூச்சினிலே!”

என்றிப்படித் தமிழருக்குத் தமிழ் நாட்டில் ஒரு பெருமை கொள்ளும்படி செய்தார் பாரதியார்!

“செல்வம் எத்தனையுண்டு புவிமீதே—அவை
யாவும் படைத்த தமிழ்நாடு!”

*

*

*

“புகழ் மண்டிக் கிடக்குந் தமிழ்நாடு,”

“பல்வித மாயின சாத்திரத்தின் மணம்
பாரெங்கும் வீசுந் தமிழ்நாடு!”

“ ஞானம் படைத் தொழில் வாணிகமும் மிக
நன்று வளர்த்த தமிழ்நாடு ”

என்று தமிழ் நாட்டை அவர் புகழ்வது தகும் தகும் என்பதை, இனி நாம் அறிவோம். அக்காலம் தமிழின் பெருமையை அறிவாரில்லை; தமிழன்பரைப் போற்றுவாரில்லை. தமிழன்புடன் தமிழர் முன்னேற்றத்திற்காக முன் வந்து உழைத்த பத்திரிகைகளையும் வேண்டுமட்டும் ஆதரிப்பாரில்லை. ஆங்கில மோகத்தால் தமிழைத் தமிழரே புறக்கணித்தனர். இதைக் கண்டுதான் தமிழ்த்தாய் ஏங்கி, தன் மக்களைப் பாரதியார் வாக்கினின்று அடியில் வருமாறு அழைத்தாள் :

“ என்னை ஆதிசிவன் பெற்றுவிட்டான் : எனக்கு அகத்திய முனிவன் சிறந்த இலக்கணஞ் செய்து கொடுத்தான். தமிழ் மூவேந்தரும் அன்புடன் என்னை என்றும் வளர்த்தனர். நான் ஆரியத்திற்கு நிகராகவே வாழ்ந்தேன். அரிய புலவர் காவியஞ் செய்து கொடுத்தனர் ; பலர் சாத்திரங்கள் தந்தார். உலகம் புகழ் வாழ்ந்தேன் ; எனது கன்னிப் பருவத்தில் என்னென்னவோ திசைச் சொற்கள் உண்டு ; அவை யெல்லாம் அழிந்தன. சிவன் வலிவாலும், அருளாலும் இன்னும் நான் அழியா இளமையுடன் இருக்கிறேன். ஆனால் இன்றொரு சொல் கேட்டேன் : என் செய்வேன், மக்காள்? என்னைக் கொன்றிடல் போல் ஒரு வார்த்தை, கூறத் தகாதவன் கூறிவிட்டான் : “மேனாட்டில் புத்தம் புதிய கலைகள், பஞ்சபூதச் செயல் நுட்பங்கள் எல்லாம் வளர்கின்றன. அம் மேன்மைகள் தமிழினில் இல்லை. அவ்வறிவுநூற் சொற்களை தமிழிற் சொல்லவும் முடிவதில்லை. சொல்லுந் திறமையும் இல்லை. தமிழ் இனி மெல்ல மெல்லச் சாகும் : அந்த மேனாட்டு மொழிகளே புவி யில் ஓங்கும்” என்றந்தப் பேதையுரைத்தான். இந்த வசை யெனக்குறலாமோ? எட்டுத்

திசையும் சென்று கலைச் செல்வங்கள் யாவுங் கொணர்ந்து
சேருங்கள். சிவன் துணையாலும், இன்றுள்ள புலவர்
வலியாலும் இந்தப் பழி தீருக.”

தமிழருக்கு இந்தப் பாட்டு தந்த ஆவேசந்தான்
இன்று மறுமலர்ச்சிச் சோலையாகப் பூத்துப் பொலி
கிறது! தமிழ் இன்று அமரத்தன்மை பெற்றுவிட்டது.
தமிழர் தமிழிலும் தமிழ் நாட்டிலும் பெருமை கொண்டு
கிமிர்ந்து நடக்கச் செய்தார் பாரதியார்!

“தமிழ்த் திரு நாடு தன்னைப் பெற்ற—எங்கள்
தாயென்று சும்மிடடி பாப்பா ;
அமிழ்தில் இனியதடி பாப்பா—நம்
ஆன்றோர்கள் தேசமடி பாப்பா !

* * *

சொல்லில் உயர்வு தமிழ்ச் சொல்லே—அதைத்
தெரிழுது படித்திடடி பாப்பா!”

என்று பாரதியார் தமிழ்க் குழந்தைக்கு மழலை பயிற்று
கொடுத்தார்.

“தேவர் வருகவென்று சொல்வதோ?—ஒரு
செம்மைத் தமிழ் மொழியை நாட்டினால்
ஆவலறிந்து வருவீர் கொலோ?”

“தேவரும் உண்மைத் தமிழ் மொழியை ஆவலாக
விரும்பி வருவர்” எனப்பாடுகொற்றார், பாரதியார்.

“தமிழிற் பழ மறைகள் பாடுவோம்” என்று கவி
துணிந்தார். ஸ்ரீ அரவிந்தர் “ஆரியா”ப் பத்திரிகை நடத்
திக் கொண்டிருக்கையில், இவருக்கு இவ்வெழுச்சி பிறந்
தது. ஆரியாவில் ஸ்ரீ அரவிந்தர், அமர வாழ்வு, மனிதனைத்
தேவனாக்கல், பூரணயோகம், கீதைத் தெளிபொருள், உப
கிடதம், வேதரகசியம், மனித வொற்றுமை, வருங்காலக்
கவி முதலிய இணையற்ற கட்டுரைகளைப் பொழிந்து வந்

தார். அப்பொழிவில் பாரதியாருடைய ஆவேசப் பயிர் வளர்ந்தது. 1914-ஆம் ஆண்டு முதல் இவர் பாடிய பாக்கள் வேதாந்தச் சுவை ததும்பத் தொடங்கின. “ஆரியா” வில் இருக் வேதப் பாசுரங்கள் சில வந்தன. வேதவிளக்கமும் தொடர்ந்து வந்தது. பாரதியாரும் வேதரிஷிகளைப் பற்றி எழுதி, வேள்விப் பாட்டுகளையும் பாடத் தொடங்கினார்.

வேதச் சுவையைத் தமிழமுதிற் கலந்தால் எப்படித் தித்திக்கிறதென்று பாரதியார் பாக்களைக்கொண்டே நுகர்வாம் : “ ஸோமதேவன் புகழ் ” (“ ஜெய ஸோம, ஜெய ஸோம ” என்ற மறை) நமது காதுகளில் ரீங்காரஞ் செய்கிறது. ஸோமன் காதலின்பத்தை வெற்றி பெறச் செய்பவன் என்பதைக் குறிக்க,

“ மையல் கொண்ட காதலரை மண்மிசைக் காப்பாய்
உய்ய வேண்டி யிருவருளம் ஒன்றுறக் கோப்பாய் !
புய லிருண்டே குமுறி யிருள் வீசி வரல்போற்
பொய்த் திரள் வருமதைப் புன்னகையில் மாய்ப்பாய்”

(தோத்திரப் பாடல்—27)

என்கிறார், பாரதியார்.

வேள்வி யென்பது, தவசக்தி (சிவ சக்தி)யைப் பெருக்கி, தேவர் குலத்திற் சேருதலே; அந்த சக்தியையே சிலர், ‘இயற்கை, தீ, அறிவு, ஈசன், சோதி, காளி’ என்று சொல்வர். “ ஏ வீரையே, ஓம் என்னும் நயமான மதுவைத்திருக்கிறோம் ; உண்பாய், ஆடாய், அருளாய் ! வீரையே, நின் சரண் ; நீ உண்மையில் அமுது ; புண்களை ஒழி ; களிப்புதவு ; நீயே வன்மைக்கு உயிர்ச்சுடர் ; ஒளியும் திறனும் பெருக்கும் ஊற்றுவாய். எமது தெள்ளறிவே உனது ஸோமரஸம். ஒளியுறும் உயிர்ச்செடியில், இதைப் பிழிந்தோம் ; களியுறக் குடி ! உனது களிநடங் காணவேண்டும். சுரர் குலத்திற் சேர விரும்புகின்றோம். அச்சம்

துயர் என இரண்டசுரர் எமது அமுதைக் கவர்ந்தோ
டச் சூழ்ந்து நிற்கின்றார் :

“கோடி மண்டபந் திகழும்—நிறம்
கோட்டையிங் கிதையவர் பொழுதனைத்தும்
நாடி நின்றிடர் புரிவார்—உயிர்
நதியினைத் தடுத்தெமை நலித்திடுவார்;
சாடுபல் குண்டுகளால்—ஒளி
சார்மதிக் கூடங்கள் தகர்த்திடுவார்;
பாடிநின் றுணைப்புக்கு வோம்—எங்கள்
பகைவரை யழித்தெமைக் காத்திடுவாய்!”

(தோத்திரப் பாடல்கள்—31)

எங்கள் நீதியும் தருமமும் நிலைக்க, எமது கோயில்,
மாதர், மதலையர், அணி வயல்கள், ஆடுமாடுகள், செல்வங்
கள், சூதிரைகள் கேழமமாக, உன்னடித்துணை புருந்தோம்!

“எம் முயி ராசைகளும்—எங்கள்
இசைகளுந் செயல்களுந் துணிவுகளும்
செம்மை யுற்றிட வருள்வாய்--நின்றன்
சேவடி யடைக்கலம் புருந்துவிட்டோம்!
மும்மையின் உடமைகளும்—நிரு
முன்னரிட் டஞ்சலி செய்து நிற்போம்!
அம்மை தற் சிவசக்தி—எமை

அமரர் தந்நிலையினி லாக்கிடுவாய்!” (தோ. பா: 31)

என்பன வேத வேள்விப் பாட்டுகளுக்கு மிக மிகப்
பொருத்தமா யிருக்கின்றன. அக்நி ஸ்தோமம்—(தீ)
என்ற பாட்டுத்தான் வேள்விப் பாக்களில் மிகவும்
மேலோங்கியது. இது, ரிஷிகள் வேள்வி செய்வதையும்
அசுரர் திகைத்து நலிவதையும் வருணிக்கிறது.

“எங்கள் வேள்விக் கூட மீதில்
ஏறுதே தீ! தீ!”

எனும்போது பாரதியாரின் உள்ளும்புறமும் தீ கொழுந்து விட்டேறும்! “ இவ்வசுரப் பேய்களோடத் தீ பாயுதே! இந்திரன் வந்துவிட்டான்; பொய் யரக்கர் சிந்தி வீழ்வர்; ஞானமேனி உதய கன்னி நண்ணிவிட்டாள்; இந்திரன் பகையை ஓட்டுகின்றான்; குமரி மைந்தன் எனது வாழ்விற் கோயில் கொண்டான்; அமரர் நமது அவியைக் கொண்டனர்; இனி நமனும் பகையுமில்லை; நன்மை கண்டோம்! இனைய கவிதைத் தேவி வந்தாள்; மேன்மையுற்றோம்! ஆனந்த லோம முண்டோம்! தேவர் வாழ்க, வேள்வி வாழ்க, மாந்தர் வாழ்க, வையம் வாழ்க, வேதம் வாழ்க! வாழ்க தீ, தீ, தீ!” என்று ரிஷிகள் தீயில் அவி சொரிகின்றனர்!

அசுரரோ, “தோழரே, நம்மாவி வேகச் சூழுதே தீ தீ! நாம் வாழ்ந்துவந்த காடு வேக வந்ததே தீ தீ! நாம் வெந்துபோக மாநிடர்க்கோர் வேதமுண்டாமோ! அந்தோ, பண்பிழந்தோமே!

“வலியி லாதார் மாந்த ரென்று

மகிழ்ந்து வாழ்ந்தோமே—ஐயோ! நாம்

கலியை வென்றோர் வேத வுண்மை

கண்டு கொண்டாரே!—அம்மாவோ!”

(தோத்திரப் பாடல்கள்—32)

“ நமது உடம்பிலும் தீ ஏறிவிட்டதே; வருணன், மித்ரன், அர்யமான் எல்லாரும் அழுதுண்டு பாடுகின்றனரே!” என்று அழுகின்றனர். நம் நாட்டைப் பிடித்த அடிமை, வறுமை, மடமை, சிறுமை, வேற்றுமைப் பேய்களும் இவ்வாறு மடிய, யோகக் கனலை மூட்டுவோமாக! இப்பாட்டில் ஆழ்ந்த பொருள் ததும்பியுள்ளது. இதன் மேல் தீ வளர்த்திடுவோம். தீக்கடவுளை வணங்கும் பாட்டு, வேதப் பொருள் பொதிந்தது, அஃது, “ அக்னி மீளே

புரோஹிதம்” என வரும் வேத மந்திரங்களை ஒப்புவிக்கிறது. தீ என்பது தவ சக்தி, சிற் சக்தி.

“தீ வளர்த்திடுவோம்—பெருந்
தீ வளர்த்திடுவோம்”

(தோத்திரப் பாடல்கள்—33)

ஆவி, அறிவிடை அன்பையும், விண்ணின் ஆசையையும், இன்ப ஆவலையும் வளர்த்திடுவோம்; செங்கதிர் வானவனை (அக்னி), விண்ணோர் தம்மைத் தேனுக் கழைப்பவனைப் பெருந்திரள் சேர்ந்து பணிந்திடுவோம்; அவனே தீமை யழிப்பவன்-உருத்திரன்-அன்புத் திருமகன்.

“கட்டுக்கள் போக்கி விடுதலை தந்திடுங்
கண்மணி போன்றவனை—எம்மைக்
காவல் புரிபவனைத்—தொல்லைக்
காட்டை யழிப்பவனைத்—திசை
எட்டும் புகீழ்வளர்ந் தோங்கிட வித்தைகள்
யாவும் பழகிடவே—புவிமிசை
இன்பம் பெருகிடவே—பெருந்திரள்
எய்திப் பணிந்திடுவோம் |—வாரீர்!”

(ஔ)

உயிர் நீளத் தருபவனை, நித்தம் அஞ்ச லஞ்சேலென்று கூறி யெமக்கு நல்லாண்மை சமைப்பவனை, பல் வெற்றிகள் ஆக்கிக் கொடுப்பவனை வணங்குவோம்.

“அச்சத்தைச் சுட்டங்கு சாம்பரு மின்றி
அழித்திடும் வானவனை—”

(ஔ)

எம்முள் இச்சை, வேட்கை, ஆசை, காதல், நல்லறங் கலந்து ஒளியேறுந் தவக்கனலை, கவிவாணர்க்கு நல்லமுதை வணங்கு வோம்.

“சித்திர மாளிகை பொன்னொளிர் மாடங்கள்
தேவத் திருமகளிர்—இன்பந்

தேக்கிடுந் தேனிசைகள்—சுவை

தேறிடு நல்லிளமை—நல்ல

முத்து மணிகளும் பொன்னு நிறைந்த
முழுக் குடம் பற்பலவும்—இங்கே தர
முற்பட்டு நிற்பவனைப்—பெருந்திரள்

மொய்த்துப் பணிந்திடுவோம்—வாரீர்” (தோ. பா : 33)

எனும் ஒலியும் சந்தமும் சேர இப்பாட்டு, ஆரிய வேதத் தினும் எமது காதிற்கு எண்மடங்கு கம்பீரமாக ஒலிக் கிறது! தமிழர் தமது ஆவியில் தீ வளர்த்து, நாடு நலம் பெறுதற்கு இவ் வேள்வியைத் தினம் புரிக!

முற்காலத்தில் வேதியர் வீட்டில் முத்தி வளர்ந்தது. இக் காலத்தில் ஒவ்வொருவர் மன வீட்டிலும், ‘நாமுய்க, நாடுய்க, ஞாலமுய்க’ எனும் மூன்று ஆர்வத் தீக்கள் கொழுந்து விட்டோங்க வேண்டுமென்பதே எமது பேரவா!

இத்தகைய தெய்வத் தமிழைக் காதலுடன் பாரதியார் வழிபட்டார்: தமிழருக்குத் தமிழின் மாண்பைத் தெளிவுறக் காட்டினார். ஆரியத்தைத் தூற்றித் தமிழைப் போற்றும் மதம் அவரதல்ல; இருப்பினும், தமிழைக் காலத்திற்கேற்றபடி செல்வம் பெறுகச் செய்வவேண்டுமென்று, பறைசாற்றித் தமிழரை யெழுப்பினார். தமது குறிப்பொன்றில் பாரதியார்,

“இயன்றவரை தமிழே பேசுவேன்; தமிழே எழுதுவேன்; சிந்தனை செய்வதும் தமிழிலே செய்வேன்” எனச் சங்கற்பிக்கின்றார்!

உலகெல்லாம் தமிழ்!

“யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ் மொழிபோல்
இனிதாவ தெங்குங் காணோம்!
பாமரராய், விலங்குகளாய், உலகனைத்தும்
இகழ்ச்சி சொல்ப பான்மை கெட்டு
நாமமது தமிழரெனக் கொண்டிங்கு
வாழ்ந்திடுதல் நன்றே? சொல்லீர்!

தேமதூரத் தமிழோசை உலகமெலாம்
பரவும்வகை செய்தல் வேண்டும்.” (தே-கீதம் 54)

யாமறிந்த புலவரிலே கம்பர், வள்ளுவர், இளங்கோ அடிகள் போன்ற புலவர் உலகிலில்லை; இது வெறும் புகழ்ச்சியில்லை. உண்மை; இப்போது ஊமை, செவிடு, குருடாய் வாழுகிறோம். நாம் க்ஷேமமுற வேண்டின் தெருவெல்லாம் தமிழ் முழக்கம் செழிக்க வேண்டும். சும்மா முழக்கஞ் செய்து தமிழ் பெரிதெனக் கூவினாற் போதாது.

(1) பிற நாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்களைத் தமிழ்ப்படுத்த வேண்டும்.

(2) இறவாத புகழுடைய புது நூல்கள் தமிழ் மொழியில் இயற்ற வேண்டும். பழங் கதைகள் பேசும் பயனில்லை.

(3) நமது புலமைத் திறனை வெளி நாட்டார் வணக்கஞ் செய்ய வேண்டும். உள்ளொளி யிருந்தால், வாக்கொளிரும். கலையும் கவிப் பெருக்கு யிருந்தால், குருடரும் விழித்து மேம்படுவர்.

“தெள்ளற்ற தமிழமுதின் சுவை கண்டார்
இங்கமரர் சிறப்புக் கண்டார்!”

(ஊ)

என்று பாரதியார் கூவியழைக்கும் ஒலி புகாத செவிட்டுக் காதும், தமிழகத்தில் உண்டோ? இருக்குமேல், அது காதல்ல; இரண்டங்குலப் பிணத்தோலே! தமிழ், உலகில் முதன்மை பெறும்! ஏனெனில் அருட்கவி, அதற்கு மங்கலப் பல்லாண்டிசைத் துள்ளார்,

“வாயழிய செந்தமிழ்! வாழ்க நம் றமிழர்!”

“வாழ்க நிரந்தரம், வாழ்க தமிழ் மொழி!”

“வான மளந்த தனைத்து மளந்திடும்

வண் மொழி வாழிய வே!

“ஏழ்குடல் வைப்பினுந் தன் மணம் வீசி

யிசை கொண்டு வாழிய வே!

“வான மறிந்த தனைத்து மறிந்து
வளர் மொழி வாழிய வே!

“எங்கள் தமிழ்மொழி எங்கள் தமிழ்மொழி
என்றென்றும் வாழிய வே” (தேசியக் கீதங்கள்: 56,57)

என்று ஆனந்த நடம் புரிகிறார்!

2. ஐய பேரிகை

ஐ! தான் காதலுற்ற தமிழை பாரதியார் ஒங்கி ஒலிக்கும் போது ஜெய பேரிகை கேட்கும். சங்கீத வித்வான்கள் போன்று நீட்டி நெளித்து ஆலாபனம் செய்து சரளி போட, அவர் ஆக்திரத்திற்கு நேரமில்லை. அவர் தமது சக்தி வாக்கைத் தாளம் விடாமல் பொருள்படும்படி ஒங்கி எழுந்துரைப்பார். நொண்டிச்சிந்து, தில்லாநா போன்ற சாதாரணத் தெருப்பாட்டுக் கூட பாரதியார் வாக்கினால் அழியாநிலை பெற்றன! பாரதியார் மெட்டுக்கள் எல்லாம் சாதாரண மெட்டுக்கள்; கேட்டதுமே பாரதியாரின் ஆவேசம் அவற்றைச் செம்பொருளுக்கு அணியாக்கும்.

புதுவையிலேதான் அவருடைய பாக்கள் அநேகமாகப் பாடப்பெற்றன. அவர் பாடிய மெட்டுக்களை இன்றும் புதுவையில் ஒவ்வோர் இரவிலும் தெருமக்கள் பாடிக் கொண்டு செல்வதைக் கேட்கலாம். “முரசு, திலகர் வாழ்த்து, அச்சமில்லை” போன்ற புதுமெட்டுக்கள் வராமிருமுறை புதுவைக் கடற்கரையில் முழங்கும் பாண்டு வாத்தியத்தில் கேட்கலாம். சாதாரண ஒலிகள் பாரதியார் தமிழால் மந்திர சக்தி பெற்றன.

அம் மந்திரங்களை அவர் ஒங்கியுரைக்கும்போது நம் மனம் அவர் வசப்பட்டு ஆடும்! அந்தோ! அவ் வீர முழக்கத்தை இசைத் தட்டிற் பிடித்தனரா? தமிழரே, நாம் ஒரு செல்வத்தை இழந்தே விட்டோம்! அவர்,

“கொட்டடா, கொட்டடா, கொட்டடா, கொட்டடா” என்று நூறுதரஞ் சொல்லி ஐய பேரிகை கொட்டு

கையில், நாமே மனத்தினுள் பயமெனும் பேயை அடித்துத் தூரத்திவிடுவோம். அவர் பாட்டின் வசப்பட்டு நாமே ஒருவர் முதுகில் மற்றொருவர் ஜெயபேரிகைகொட்டுவோம்! “எங்கள் முத்து மாரியம்மா, எங்கள் முத்து மாரியம்மா” என்று காலை வீசிப் போட்டு, அவர் ஆடும் லாகவத்தைச் சலனப் படம் பிடிக்காமற் போனோமே!

“சுற்றி நில்லாதே போ—பகையே
துள்ளி வருகுது வேல்!”

எனும்போது, மீசைத் தடிக்க வீரப் பார்வை பார்க்கும் அவ் விழிகளையேனும் சித்திர மெழுதினோமா?

“ஹே-வீரகாளீ-சாமுண்ட காளீ—”

“கரும்புத் தோட்டத்திலே.....விம்மி விம்மி

விம்மி விம்மி யழுங்குரல் கேட்டிருப்பாய் காற்றே!

அவர் விம்மியழவுந் திறங்கெட்டுப் போயினர்” (தே.பா: 43)

என்று தடி தடித்துச் சோர்ந்து வேர்த்து விதிர் விதிர்க்கும் ஆழ்ந்தசோக ரஸத்தையேனும், அப்படியே ஒலி வடிவிலும் உருவிலும் ஏன் அமரத் தன்மை பெறச் செய்திருக்கக் கூடாது?

“எல்லாரும் ஒரு குலம்; எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர்” என்றோங்கும் சமரசத்தை நமது நெஞ்சிற் பிடித்து வைத்தோமா? ஆம்; வைத்துள்ளோமெனில், அது வாழ்க!

“வா, வா, வருவாய் மயில் மீதினிலே”

என்று அவர் முருகனை அழைக்கும் ஒப்பற்ற கீர்த்தனத்தை ஏன் எக்காலத்தும் வைத்தொவிக்க நாம் ஒரு வழி செய்ய வில்லை? தோத்திரப் பாடல்களில் உள்ள யோகசித்திப் பாட்டில் (இப்பாட்டு விவேகானந்த ஜயந்தி யன்று பாடப் பெற்றது) அவர் கேட்கும் வீர வரத்தைக் கேளுங்கள் :

“வேடிக்கை மனிதரைப் போலே—நான்
வீழ்வே எனன்று நினைத்தாயோ?”

“நின்னைச் சில வரங்கள் கேட்பேன்—அவை
நேரே யின்றெனக்குத் தருவாய்”

“தோளை வலியுடைய தாக்கி—உடற்
சோர்வும் பிணி பலவும் போக்கி—அரி

வானைக் கொண்டு பிளந்தாலும்—கட்டு
மாற வுடலுறுதி தந்து—சுடர்

நானைக் கண்டதோர் மலர்போல்—ஒளி
நண்ணித் திகழு முகந் தந்து—மத

வேளை வெல்லு முறை கூறித்—தவ

மேன்மை கொடுத்தருளல் வேண்டும்!”

“ஆ, ஆ! ஓம் காளி, வலிய சாமுண்டி-ஓங்காரீ” எனும் போது உலகெலாம் கிடுகிடுக்கும்; பேடிக்கும் வீரியம் துள்ளும்! பாரதியாரின் குரல், எத்தனையோ தமிழினைஞர் நெஞ்சில் திவிட்டெரிகின்றது; தமிழகமெங்கும் அவ்வொலி மயமாயுள்ளது; அதுவே தமிழ் நாட்டை யாளுகின்றது; பாரதி வாணியே நாட்டினைஞர் குரலிற் பாடுகின்றது! ஏனெனில் அவர் சொல் மந்திரம். “மந்திரம்போல் வேண்டுமடா சொல்லின்பம்” என்ற பாரதி வாக்கின்படி மந்திரமே கவிகளில் உயர்ந்தது. புராணக் கவிகள் ஒரு நாள் பழங்கஞ்சி யாகும். தனிப் பரடல்களும் வழக்கு முறை யற்றுப்போகும். ஆனால் உபநிஷத்திற்கு என்றும் அழிவில்லை. ஏன்? அது மந்திரக் கவிதை. ஆங்கிலத்தில் ஷேக்ஸ்பியர் பெரும் புலவரே. எனில், அவரினும் பைபிளுக்கு ஏன் ஆயிரம் பங்கு வணக்கம் செலுத்துகின்றனர்? பைபிள் வேதம்; மந்திரம். அம்மாதிரியே பாரதியார் போன்றோரின் அருள் வாக்குகள், பிராசக்தியை நெஞ்சில் உருகி உருகிக் கசிந்த பாஜுற்றுக்கள்; அத்தனையும் மந்திர அமுதம்; அவை யென்றும் நின்று நிலவும்.

பாரதியாரைப் போலவே வாக்குத் தெளிவுள்ள ஸ்வின்பர்ன் (Swinburne) என்ற ஆங்கிலக் கவி, வால்ட்

விட்மன் (Walt Whitman) என்னும் அமெரிக்கக் கவியை அடியில் வருமாறு வணங்குகிறார்:-

“ O strong-winged soul with prophetic
Lips hot with bloodbeats of songs,
With tremor of heart-strings magnetic,
With thoughts as thunders in throng
With constant ardours-chords
That pierce men's souls as with swords
And hale them hearing along. ”

“ தீர்க்க தரிசன வாக்குகளுடன், பாட்டுகள் பாடிப் பாடி இரத்தங்கட்டிய வாயுடன் திண்சிறகு கொண்டுவும் ஆன்மாவே! உனது இதயத் தந்திகள், இடி முழக்கங்கள் சேர்ந்தது போல் உலகைக் காந்தமென வசப்படுத்தும் எண்ணங்களால் மீட்டப்பட்டு அலைகின்றன; இடைவிடாத ஆர்வங்களால் குலுங்குகின்றன: உனது இன்பப் பண் முழக்கங்கள், மனிதரின் ஆவிகளைக் கூர்வாள் போல ஊடுருவித் தாக்குகின்றன. அவற்றைக் கேட்கக் கேட்க மாந்தருக்கு மருந்து போன்று ஆறுதல் உண்டாகிறது ” என்கிறார்.

அதையே பாரதியார் பாட்டின் பெருமையாக நாம் சொல்வது மிகையாகாது.

“ நல்லதுந் தீயதுந் செய்திடும் சக்தி
நல்லதை நமக் கிழைப்பாள்;
அல்லது நீங்கு ” மென்றே யுலகேழும்
அறைந்திடுவாய் முரசே!

சொல்லத் தகுந்த பொருளன்று காணிங்கு
சொல்லு மவர் தமையே

அல்லல் கெடுத் தமரர்க் கிணையாக்கிடும்;

ஓம் சக்தி ஓம் சக்தி ஓம் ” (தோத்திரப் பாடல்: 48)

என்ற மந்திரத்திற்கு என்றும் அழிவில்லை! பாரதியார் பாட்டைப் பாடுமிடத்திலேயே ஒரு வீரசக்தி நடமாடும்!

3. நாட்டன்புப் பெருக்கு

நாட்டன்பு ஒவ்வொருவர் இதயத் துடிப்பிலுங் கலந்தது. பெற்ற தாயன்பு மாறாதது; சமுதாயத்தை யின்ற தாயின் அன்பும் ஒவ்வொருவர் உள்ளத்தும் கடவுளைப் போலவே அழியாதது. தாய் மொழி, குழந்தைக்கு இனிது; தாய்நாட்டின் புகழும் சுதேசிக்கு அமுதினும் இனிது. ஒரு நாட்டின் முன்னேற்றம் அதன் கவிகளாலேயே விளங்கும். மிட்டனும், ஷேக்ஸ்பியரும், ஷெல்லியும், பைரனும் இங்கிலாந்தின் அழியாப் பெருமையும் செல்வமும் ஆவர். கிரேக்க தேசத்தின் செல்வம் ஹோமர்; ஆனால் நமது பாரதநாடு தெய்வக்கலைத் திருவுடையது. வால்மீகி, காளிதாஸர், கம்பர், சேக்கிழார், மணிவாசகர், இராமலிங்க சுவாமிகள் முதலியோர் மனித சமுதாயத்திற்குத் தந்துள்ள அழியாச் செல்வம், செல்வத்துட் செல்வமான கடவுட் செல்வமாகும். கவிதை, இசை, நாடகம் இவை, ஒரு சமுதாய முன்னேற்றத்தை நன்கு விளக்கும். ஒரு சமுதாயத்தின் நிலைமை காலத்திற்கேற்றபடி மாறும். ஒவ்வொரு காலத்தின் தன்மையும் அதன் இலக்கியங்களிற்காணும்.

“ ஏகம்முதற் கல்வி முனைத்தெழுந்து
எண்ணில் கேள்வி
ஆகம்முதற் நின்பிணை போக்கி
யருந் தவத்தின்
சாகந் தழைத் தன்பரும்பித்
தருமம் மலர்ந்து
போகங் கனி யொன்று பழுத்தது
போலு மன்றே!”

என்று கம்பர் அயோத்தி நகரை வருணிக்கையில், சுதந்தர இந்தியா, செங்கோல் கோடாது ஆளப்பட்ட இந்தியாவின் நகரையே வருணிக்கிறார். காலத்திற்கேற்பவே கவி யுள்

எம் பொங்கும். நம் தமிழூலகில் சமரஸங் குன்றி, சிறு தெய்வங்கட்கு உயிர்பலி தரல் மிஞ்சி, மக்கள் வாதிலும் பொய்யிலும் உழன்றுகொண்டிருக்கையில் அருட்கவியரசரான இராமலிங்கர் திருவவதரித்து,

“ஆதியு நடுவுமந்தமு மில்லா
அருட் பெருஞ் சோதியெ னுளத்தே
நீதியிற் கலந்து நிறைந்தது; நானும்
நித்திய னாயினே னுலகீர்!
சாதியு மதமுஞ் சமயமுந் தவிர்த்தே
சத்திய சுத்தசன் மார்க்க
வீதியி லுமைத்தான் நிறுவவு லுண்மை;
விளம்பினேன் வம்மினே விரைந்தே”

என்று உலகை அழைத்தார். அவரே புதிய எளிய உயரிய தமிழிலக்கியத் தந்தை; அவரே சுத்த சமரச முரசு, தெய்வக் கவியரசு!

நாட்டுப் பாட்டு

நமது பாரதியாரோ, தமது காலத்தின் அலங்கோலத்தில் ஆத்திரங்கொண்டு, தமிழரின் அச்சப் பேயும், நாட்டின் அடிமைப் பேயும், மாந்தரின் பொய்ப் பேயும் ஒழியுமாறு வீர வாக்கை இன்பத் தமிழில் நாட்டி, உண்மை, அபயம், அன்பு, சமரசம் விடுதலை முதலிய நறுங் குணங்கள் திரண்ட அமுதப் பாக்களை மக்களுக்கு ஈந்தார்.

நாடுதோறும் நிகழும் கால நிகழ்ச்சிக ளெல்லாம், அறிவாளிகளின் உள்ளத்தில் உதித்தே உருக்கொள்ளுகின்றன. முதலில் அறிவாளிகளின் நினைப்பு, பிறகு அவர் மொழி, அம்மொழியைப் பெற்றவரின் ஆர்வம், அதன் பிறகே செயல், கிளர்ச்சி, முயற்சி, ஆக்கம், அழிவு, வெற்றி எல்லாம் தொடருகின்றன. ஐரோப்பிய சரித்திரம் இதற்குப் பல சான்றுகள் கூறும். வால்தேர், ஞானோ இவர்களின் புதிய எண்ணங்கள் பாரிஸின் அடிமைக் கோட்டையான

பஸ்தீலைத் (Bastille) தகர்த்தன. மாஜினியின் ஒப்பற்ற வீர வாக்கும், உண்மை யுழைப்பும், இத்தாலிக்குப் புத்துயிரும் புது நலமும் ஈந்தன. அதுபோலவே, நமது பாரதியாரின் அருள் வாக்கும், வீர வாழ்வும், தமிழ் நாட்டை விழிப்புறுத்திப் புதிய திருமேனி கொண்டிலங்கச் செய்தது. கம்பரும், புகழேந்தியும், அதிவீரராம பாண்டியரும் நமது நாட்டைப்பற்றி இன்பக் கவி பாடியுள்ளனர். ஆனால் பாரதியாரின் பாடல் குரீரெனத் தமிழகத்தை ஆவேசப்படுத்தியது போல, அவை செய்யவில்லை; பாரதியாருக்குத் தாய்நாட்டின் பணி, தமிழரின் வீர முன்னேற்றம், நாட்டின் விடுதலை, இவையே குறிப்பாயின. முன்பு, மனத்தின் அடங்காக் காதல்; பின்பே அக்காதல் மடையுடைந்து, சுதந்தரமாக வெளியே விளங்கியோடும் கவி எழும். வீராவேச மடையுடைந்து வெளியே கொட்டித் தாவிப் பாயும் ஆர்வக் கவியே, பாரதியாரின் நாட்டுப் பாட்டுகள். பாரதியார் தமிழையும், தமிழ் நாட்டையும் சிறப்பித்த பெருமையை முன்னர் ஆராய்ந்தோம். பாரத நாட்டை, இந்திய ஜாதியை எப்படிச் சிறப்பிக்கின்ற ரென்பதை இனி ஆராய்வோம்:

4. வாக்கு

தொட்டவிட மெல்லாம் பாரதியார் வாக்கு வீரக் கனிர்ஸமா யினிக்கிறது. அவர் சொற்கள், ஈயைக் கருட நிலை ஏற்றுகின்றன; காளை யழித்து மனை கட்டுகின்றன; சிறுமைகளை யோட்டித் தீரம் விளைவிக்கின்றன. அகத்தினிடைத் தாயன்புத் தீயை மூட்டி, நாட்டைப்பிடித்த அடிமைப் பித்த மொழிந்து சித்தம் தெளிய அவர் வளர்த்த சொற்கள் பெரும் பயனளித்தன.

“தெய்வக் கனல்விளைந்து காக்குமே—நம்மைச்

சேரு மிருளழியத் தாக்குமே;

கைவைத்தது பசும்பொன் னாகுமே—பின்பு

காலன் பயமொழிந்து போகுமே!”

இதுவே உண்மை வாக்கின் திறமை!

“வலிமை வலிமை என்று பாடுவோம்—என்றும்
வாழுஞ் சுடர் சூலத்தை நாடுவோம்;
கலியைப் பிளந்திடக்கை யோங்குவோம்—நெஞ்சிற்
கவலை யிருளனைத்தும் நீங்குவோம்!
அமிழ்தம் அமிழ்தம் என்று கூவுவோம்—நித்தம்
அனலைப் பணிந்து மலர் தூவுவோம்!
தமிழிற் பழமறைகள் பாடுவோம்—என்றுந்
தலைமைப் பெருமை புகழ் கூடுவோம்!”

இந்த ஆர்வத்துடனேயே அவர் சொற்களைப் பொழிந்தார். பாரத நாட்டைக் கவிவாக்கு எப்படி யணிசெய்த தெனக் காண்போம் :

15. பாரத நாடு

பாரதநாடு ஒரு பூகோளப் பிரிவன்று. அது மனித வாழ்விற்கு இன்றியமையாத அறிவு, அறம், கடவுளன்பு, கடவுட்டன்மை, தவம், யோகம் அனைத்திற்கும் உறைவிடமானது. நல்லதனைத்திலும் முதன்மை பெற்றது பாரத நாடு. “பாருக்குள்ளே நல்ல நாடு—பாரத நாடு;” நம் நாடு எந்தெந்த நன்மைகளை யுடையது? எதெதில் அது சிறந்தது? அத்யாத்ம ஞானத்தை, எல்லாம் பரம்ம மயம் என்னும் உயர்ந்த ஞானத்தை, ஆண்டவன் தனது பராசக்தியின் மூலம் உலக லீலையை நடத்தித் தான் என்றும் சுத்த நிர்விகாரகைவே இருக்கிறான் என்னும் உண்மையை, பாரத முனிவரே முதலில் கண்டு தெளிந்தனர். விருந்தோம்பும் வகையில் பாரத தேசமே உயர்ந்தது. பாக்களிலே, வேதம், உபநிடதம், கீதை, திருவாசகம் போன்ற அமுதக் கவிகள் பாரத நாட்டின் புனிதப் பெருமையை முழக்குகின்றன. தீரத்திலே, படை வீரத்திலே, நற்பயனுள்ள சாத்திரங்களை உலகிற்குத் தருவதிலே, நன்மையில், உடல் வன்மையில், செல்வப் பன்

மையில், வீரத் தன்மையில், பொன் மயிலொத்த இளமாதர் கற்பில், இந்நாடே பேர் போனது. ஆக்கம், படையூக்கம், புய வீக்கம், உயர் நோக்கம் கொண்டு நாட்டைக் காக்கவல்ல, மல்லர் சேனைக் கடலில், இதுவே உயர்ந்தது. வண்மை, உளத் திண்மை, மனத் தண்மை, மதி நுண்மையுடன், கடவுளுண்மையறிந்த புலவரின் உன்னத வுணர்விற்குப் பேர்போன நாடு, இதுவே. வாழ்வையே புருஷோத்தமனுக்கு வேள்வியாக்கும் யாகத்தில், தவ வேகத்தில், ஆண்டவனுடன் இரண்டறக் கலக்குந் தனியோகத்தில், அந்த யோகப் பயனான சுத்த போகத்தில், பாரதநாடே சிறந்தது. நாயன்மார்கள், ஆழ்வாராதிகள், சைதன்யர், பரமஹம்ஸர் போன்ற தெய்வ பக்தரின் அருளொளியிலும் உயர்ந்த நாடு இதுவே. ஆறு, சுனை யூற்று, தென்றற் காற்று, ஏற்றில் வளமை தரும் வயல்கள், தோட்டங்கள், மரக் கூட்டங்கள், கனி யீட்டம், பயிர் ஊட்டம் முதலிய இயல்வளச் செல்வத்திலும் இந்நாடே முதன்மை பெற்றது.

“ஞானத்திலே—பர—மோனத்திலே—உயர்

மானத்திலே—அன்ன தானத்திலே,

கானத்திலே யமு தாக நிறைந்த

கவிதையிலே யுயர் நாடு”

(தேசிய கீதங்கள் : 6)

எனும் வருணனை இணையற்றது.

6. பாரதியாரின் மணிவாக்கு

இது, மணிவாசகப் பெருமான் தில்லையில் அருளிய திருத்தசாங்கத்தை யொட்டிப் பாடப்பெற்றது. இதில் பாரதியார் வாக்கும் மணி வாசகமாகவே விளங்குகிறது. மணிவாசகர் “ஏராரிளங்கிளியே, தாதாடு பூஞ்சோலைத் தத்தாய், கிஞ்சுகவாய் அஞ்சுகவே, கோற்றேன் மொழிக் கிள்ளாய்” எனுமிடங்களில், பாரதியார், “பச்சை மணிக்கிளியே, தேனூர் மொழிக் கிள்ளாய், இன்மழலைப்

பைங்கிளியே, சோலைப் பசுங்கிளியே” என அழகுறுத்தும் மொழிநயம் கிளியுடன் கொஞ்சுகிறது! பசுங்கிளியே, எனக்கு யோகப் பிச்சை யளித்த தாயின் பேரென்ன? இச்சகத்தில் பூரணஞானப் புகழ்விளக்கை நாட்டுவித்த பாரத தேவி! எனக்கு ஆனந்தமாகும் தேவியின் பொன்னுடு எது? வானூற வோங்கிய—இமயமுதற் குமரிமட்டு முள்ள—இந்திய நாடு! எங்கள் உயிரானால் நலமுடன் வாழும் நகர், எது? தம்மைச் சின்மயமாயறிந்த பெரியோர்க்கு அமுது போன்ற காசி! வந்தே மாதரம் என்றோதுவாரை இன்னலறக் காக்கும் எமது தேவியின் ஆறு எது?

“தான்போம் வழியெலாம் தன்மொடு பொன் விளைக்கும்
வான்போந்த கங்கையென வாழ்த்து.”

(பாரத தேவியின் திருத்தசாங்கம்)

தொன்மறைகளிலங்கும் எங்கள் அன்னை வாலிசக்தி வளரும் மலை எது? எம்மலையும் ஈடில்லாமல் விண்ணைத் தாக்கியோங்கும் வெள்ளி மலை! ஊர்தியைப்பற்றி மணிவாசகர் “வான்புரவி யூரும் மகிழ்ந்து” என்கிறார். பாரதியாரோ, இன்னும் நயஞ் சிறக்க,

“பரிமிசை யூர்வாள் அல்லள்; பாரனைத்தம் அஞ்சும்
அரிமிசையே யூர்வாள்!”

(பாரததேவியின் திருத்தசாங்கம்)

என - வீரமுடன் வருணிக்கிறார். மணிவாசகர் “பெருந்துறைக்கோன் மாற்றாரை வெல்லும் படை” (சூலம்) எனப் பாடுகிறார். பாரதியாரோ, “திண்ணமுறு வான் குவிசம் (வஜ்ராயுதம்) தேரு” எனப் பதின்மடங்கு திண்மையுறப் பாடுகிறார். அன்னையின் முரசு எப்படிப் பட்டது?

“ஆசை மரகதமே! அன்னைதிரு முன்றிலிடை
ஓசை வளர்முரசு மோதுவாய்—பேசுகவோ
சத்தியமே செய்க தருமமே யென்றொலிசெய்
முத்தி தரும் வேத முரசு”

—(பாரத தேவியின் திருத்தசாங்கம்)

என்ற திருவாக்கு “பிறவிப் பகை கலங்கப் பேரின்பத் தோங்கும் பருமிக்க நாதப் பறை” என்னும் மணி வாக்கைத் தெளிவுறுத்தி யோங்குகின்ற தன்றோ? மாலையைப் பற்றி யுரைக்கும் வரிகள் மிக நயம் பொருந்தியவை. சேராரைப் (பகைவரை) முற்றாக் குறு நகையால் (புன்னகையால்) முற்றுவித்துத் தான் ஒளிர்வாள் பொற்றாமரைத் தார்” என்னும் அமைப்பு, குறுநகை யின்பத் தையே கோத்துக் கவிதா தேவிக்குச் சூட்டுகிறது! வஞ்சத் தீதை மடிக்கும் தேவியின் கொடி ஏது? அடியார் நன்குறத் தீயர் நலிய வீசி, ஒளி குன்றாத வயிரக் கொடி!

பாரதியாரின் மணி வாக்கிற்கு இத் தசாங்கம் தக்க எடுத்துக் காட்டாகும். இவ்வகையே அவர் விருத்தப் பாக்களும் சுவை சொட்டுகின்றன.

7. செல்வ பாரதக் காட்சி

கவியின் இன்ப விழிகள் திரு மிகுந்த பாரதத்தில் மன மகிழ உலாவுவதைச் சிறிது காண்போம்:

பாரத தேசம் என்ற பெயர் மாத்திரத்திலேயே அச்சமும், மிடியும், துயரும், பகையும் வென்று வீழ்த்தப்படுமாம்! அதற்கேற்ற புன்னாகவராளியில் பாரத தேசத்தின் காட்சிகளைக் கவி வருணிக்கையில், நம் மனமும் கருடன் போன்று கவிச் சிறகு விரித்து உயரப் பறந்துலாவுகிறது!

“ வெள்ளிப் பனிமலையின் மீதுலவுவோம்;—அடி,
மேலைக் கடல் முழுதுங் கப்பல் விடுவோம் :

பள்ளித் தலமனைத்துங் கோயில் செய்குவோம்—எங்கள்
பாரத தேசமென்று தோள் கொட்டுவோம்!

—(தேசிய கீதங்கள்: 7)

பாரத தேசத்தின் அறிவாராய்ச்சி வளர்ந்து, ஆகாயக் கப்பலில் கைலையை யெட்டி, கடல் முழுதும் கப்பல் நடத்தி ஒவ்வொரு கிராம வாழ்வையும் கோயில் வாழ்வாக் கிச்சிறந்து திகழ்ந்து வீரமுடன் தோள் கொட்டி யோங்குக! இப்பாட்டில் கவி, பாரதரின் ஆற்றலைத் தூண்டு கிரூர்: சிங்களத் தீவிற்குப் பாலம் அமைப்போம்; சேதுவை மேடுறுத்தி வீதி சமைப்போம்; வங்க நாட்டில் பொங்கும் கங்கைக்குக் கால்கள் வகுத்து வரட்சியுற்ற மத்திய இந்தியாவில் பயிர் விளைப்போம்; சுரங்கங்களில் தங்கம் முதலிய கனிப் பொருள்களைத் தோண்டி யெடுப்போம்; இவற்றை யெங்கும் சென்று விற்றுப் பொருள் குவிப்போம்; தென் கடலில் முத்துக் குளிப்போம்; அம் முத்துக்களை மேற்கரையினின்று, பல நாட்டு வணிகர் நயந்து நமக்கினிய பொருள் தந்து வாங்கிச் செல்வர்; பட்டாடையும், பஞ்சாடையும், மலை மலையாகச் செய்து வீதிகளிற் குவிப்போம்; சட்டித் திரவியங்கள் கொண்டு வரும் உலக வாணிகருக்கு அவற்றைத் தருவோம்! ஆயுதங்கள் செய்வோம்; நல்ல காயிதம் செய்வோம்; பஞ்சு, துணி, சர்க்கரை, எண்ணெய் முதலிய பல பண்டங்களைச் செய்ய இயந்திர ஆலைகளை நிறுவுவோம்; சிறந்த தேசக் கல்விச்சாலைகளை ஏற்படுத்துவோம்; ஓயாது, தலை சாயாது, நாட்டிற்காக உழைப்போம்! குடைகள், உழு படைகள், கோணிகள், இருப்பாணிகள், ஊசிகள் முதலியன செய்வோம். தரையிசை நடந்து, விண்ணிலும் பறக்கும் வண்டிகள், உலகம் நடுநடுங்கும் கம்பீரமான கப்பல்கள் எல்லாம் செய்வோம்! இம்மட்டோர் மந்திரவித்தை, இராஜ தந்திர வித்தை, வான சாத்திரம், கடல் நுட்பம், கிரகங்களின் தன்மை எல்லாம் கற்போம்; வானையளப்போம்; கடல் மீளையளப்போம்; சந்திரமண்டலத் தியல்பைக் காண்போம்; சந்தித் தெருப் பெருக்கும் சாத்திரத்தைக் கற்போம்; அதாவது தோட்டி முதல் தொண்டமான் மட்டும் செய்ய

வேண்டிய வேலைகளைத்தையுங் கற்போம்; முற்காலம் பிரதாபருத்ரன் என்னும் ஓரிஸா மன்னனும் பூமியில் கோயிற் புறத்தைப் பெருக்குவதைப் புண்ணியமெனச் செய்துவந்தான்; அப்பரும் உழவாரப் பணி செய்தார். காவியந் தொடுப்போம். நல்ல காடுகளை வளர்ப்போம், கலை வளர்ப்போம், கொல்லனுலை வளர்த்து இரும்புச் சாமான்கள் செய்வோம்; சிலையுருக்கள் சமைப்போம்; உலகத் தொழில்களை யெல்லாம் நாமும் இன்புறச் செய்வோம். தொழிலுக்குச் சாதி பேதமில்லை; சாதி இரண்டே 'பொது நலத்திற்காகத் தமது வாழ்வை இட்டார் பெரியார்; இடாதார் இழிஞர்.'

இந்தியர் அனைவரும் இன்புற வாழ்வோம்; வாழ்வை இன்புற நுகர்வோம். சிந்து நதியின் மிசை நிலவில் சேரத்துப் பெண்களுடன், தெலுங்குக் கீர்த்தனங்கள் பாடித் தோணிகளில் விளையாடுவோம்! கங்கை நதிப்புறத்துக் கோதுமைப் பண்டத்தை, காவிரி நாட்டு வெற்றிலைக்குப் பண்ட மாற்றுச் செய்வோம்; சிங்க மராட்டியரின் வீரக் கவிதைகளைக் கேட்டு சேர நாட்டுத் தந்தங்களைப் பரிசளிப்போம்; காசி நகரப்புலவர் பேசும் அறிவுரைகள், காஞ்சியிற் கேட்கும்படி (ரேடியோக்) கருவி செய்வோம். ராஜபுத்ர வீரார்க்குக் கன்னடத் தங்கம் (கோலார் தங்கம்) பரிசளிப்போம்—என்று கவிபாடி யூக்குவதனைத்தும் சுதந்தர பாரத நாடு செய்யப்போகிறது. கவி இன்னும் தொழிலுக்கக்கைப் புகட்டுவதைக் காண்போம்:

தொழில்

“ இரும்பைக் காய்ச்சி உருக்கிடுவீரே,
இயந்திரங்கள் வகுத்திடுவீரே!
கரும்பைச் சாறு பிழிந்திடுவீரே,
கடலில் மூழ்கினன் முத்தெடுப்பீரே!

அரும்பும் வேர்வை யுதிர்த்துப் புவிமேல்
ஆயிரந் தொழில் செய்திடுவீரே!
பெரும்புகழ் துமக் கேயிசைக் கின்றேன்
பிரம தேவன் கலையிங்கு நீரே!”

(தேசிய கீதங்கள்- 52)

மண், மரம் இவற்றில் குடமும், மனையும் செய்யுமின் ;
தோட்டம் வளர்த்துக் கனியுதவுமின். உழுதுபயிர் செய்
யுங்கள் ; எண்ணை ஆட்டுங்கள் ; பால், நெய் வளம் பெரு
கப் பசு வளருங்கள். இராட்டினத்தில் இழை நூற்று,
நல்ல ஆடைகளைச் செய்யுங்கள். ஏ தொழிலாளிகளே!
விண்ணினின்று வானவர்கள் காக்கின்றனர். எம்மை
நீங்களே மண்ணினின்று காக்கின்றீர்கள் ; கைத் தொழி
லுடன் கவித் தொழிலுஞ் செய்யின் !

“ பாட்டுஞ் செய்யுளுங் கோத்திடு வீரே,
பரத நாட்டியக் கூத்திடு வீரே!
காட்டும் வையப் பொருள்களின் உண்மை
கண்டு சாத்திரம் சேர்த்திடு வீரே!
நாட்டி லேயறம் கூட்டி வைப்பிரே,
நாடும் இன்பங்கள் ஊட்டி வைப்பிரே!
தேட்டம் இன்றி விழியெதிர் காணும்
தெய்வமாக விளங்குவீர் நீரே!”

(தேசிய கீதங்கள்—52)

தொழிலும் வளமும் கலையும் கவியும் பெற்றோங்கிப்
பொலியும் இப்பாரத நாட்டை நமது அருட்கவியின்
வாக்கு இதோ உண்மையாக்கி விட்டது! இனி ஒவ்வொரு
வரும் பாடலாம்:

“ மன்னு மிமயமலை யெங்கள் மலையே!
மானில மீதது போற்பிறி திலையே!
இன்னறு நீர்க்கங்கை யாறெங்கள் ஆறே!
இங்கிதன் மாண்பிற் கெதிரெது வேறே?
பன்னரு முபநிட நூலெங்கள் நூலே;
பார்மிசை யேதொரு நூலிது போலே?

பொன்னெளிர் பாரத நாடெங்கள் நாடே,
போற்றுவம் இஃதை எமக்கில்லை யீடே!”

...

...

...

“பூரண ஞானம் பொலிந்த நன்னாடு,
புத்தர் பிரானருள் பொங்கிய நாடு!
பாரத நாடு பழம் பெரு நாடே!
பாடுவம் இஃதை யெமக்கில்லை யீடே!”

...

...

...

“இன்னல்வந் துற்றிடும் போததம் கஞ்சோம்!
ஏழையராகி யினி மண்ணிற் றுஞ்சோம்!
தன்னலம் பேணி யிழிதொழில் புரியோம்,
தாய்த்திரு நாடெனில் இனிக்கையை விரியோம்!
கன்னலுந் தேனும் கனியு மின்பாலும்
கதலியுஞ் செந்நெலும் நல்கு மெக்காலும்
உன்னத பாரத நாடெங்கள் நாடே,
ஓதுவம் இஃதை யெமக்கில்லை யீடே!”

(தேசிய கீதங்கள்—8)

என்று கௌரி சங்கரத்தின் உச்சியினின்று, நாம் உலகிற்கு கூறுவோம். நமது பாரதத் தாயின் பெருமை அளவற்றது!

பாரதத் தாயின் பெருமை

“எந்தையுந் தாயு மகிழ்ந்து குலாவி
யிருந்ததும் இந்நாடே—அதன்
முந்தையர் ஆயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்து
முடிந்ததும் இந்நாடே—அவர்
சிந்தையில் ஆயிரமெண்ணம் வளர்ந்து
சிறந்தது மிந்நாடே—இதை
வந்தனை கூறி மனதி லிருத்தி யென்
வாயுற வாழ்த்தேனே!”

(தேசிய கீதம்—3)

எமக்கு இன்னுயிர் தந்து ஈன்று வளர்த்து, கடவுளருளீந்ததும் இந்நாடே! எங்கள் அன்னையர் பிறந்து, மழலை

கூறி வளர்ந்து, கன்னியராகி நிலவினில் ஆடிக் களித்துப்
பொன்மேனி யின்புற நீர்வினையாடி, மங்கைப் பருவ
மெய்தி இல்லறங் காத்து,

“தங்க மதலைகள் ஈன்றமு தாட்டித்
தழுவிய திந்நாடே!”

(தேசிய கீதம்—3)

எனும்போது, இன்பம் நமது வாழ்வுடன் வினையாடு
கிறது! தங்கள் மக்கள் புகழ் சிறந்து வளரக் கோயிலில்
வணங்கி, முடிவில் இசையுடன் உயிர் நீத்த மக்களின்
பூவுடலின் துகள்களை நுகர்ந்ததும் இந்நாடே! நாம்
பிறந்து வளர்ந்து, மணந்து மனையறம் போற்றி, மக்களை
யீன்று, அவர்களைக் காத்து, முடிவில் உயிர் நீத்து, முடிந்த
தும் இந்நாட்டிலேயே யாதலின், இதுவே நம் வீடு, நம்
பிறப்புரிமை, நம் இன்பம்! நம் தாயின் பழமையை யார்
கணக்கிட வல்லவர்?

“தொன்று நிகழ்ந்த தனைத்து முணர்ந்திடு
சூழ்கலை வாணர்களும்—இவள்
என்று பிறந்தவ ளென்றுண ராத
இயல்பின ளாமெங்கள் தாய்.”

(தேசிய கீதம்—15)

எவரும் கணக்கிடாத வயது முத்தவளாயினும், அவள்
எந்நாளும் கன்னியாகவே இப்பாரில் விளங்குகின்றாள்!
அவள் பெருமையை யாவரே வகுக்க வல்லவர்? முப்பது
கோடி முகத்தாள்; அனைத்திற்கும் ஓர் உயிர்த்திறவைள்;
பதினெட்டு மொழியுடையாள்; யென்ற சிந்தனை யொன்
றுடையாள்; நாவினில் வேதமுடையவள்; கையில் வாளு
முடையவள். அதாவது, ஞானமும் வீரமும் சேர்ந்திலங்
கும் அத்யாத்மவீர சக்தியே எந்தாய்! அவள் தன்னை
மேவினோருக்கு அருள் புரிவாள்; தன்னைப் பகைக்க வரு
பவரைத் தூள் தூளாக்கி வீழ்த்துவாள்!

“பூமியினும் பொறை மிக்குடை யாள்பெரும்
புண்ணிய நெஞ்சினள் தாய்—எனில்
தோயிழைப் பார்முன் நின்றிடுங் காற்கொடுந்
துர்க்கை யனையவள் தாய்!

“நல்லற நாடிய மன்னரை வாழ்த்தி
நயம்புரி வாளெங்கள் தாய்—அவர்
அல்லவ ராயி னவரை விழுங்கிப்பின்
ஆனந்தக் கூத்திடுவாள்!”

(தேசிய கீதங்கள்—15)

இப் பாக்களில் பாரத தேவியைப் பராசக்தி யன்னை யாகவே போற்றி, சக்தியின் அருட் கருணையையும் மறக் கருணையையும், அழகு வடிவையும் அச்ச வடிவையும், அனைத்தையும் காக்கும் மஹேஸ்வரி வடிவையும், துட்டரை யழிக்கும் காளி வடிவையும் மிகத் தெளிவாகக் காட்டியுள்ளார் புலவர். மதிச்சடைத் துறவியான சிவனையும், சக்கரம் பிடித் துலகாளும் விஷ்ணுவையும் தொழு வாளாம் அன்னை! அதாவது சிவத் துறவை மனத்துட் கொண்டு, ஆக்ஞா—(சக்கரங்கொண்ட) விஷ்ணுபோன்று உலகையும் ஆண்டருளுவாள்!

“யோகத்தி லேனிக ரற்றவ ஞுண்மையும்
ஒன்றென நன்றறிவாள்—உயர்
போகத்தி லேயு நிறைந்தவ ளெண்ணரும்
பொற்குவை தானுடையாள்.”

(தேசிய கீதம்—15)

அன்னை, அனைத்திலும் ஒரே பரம்பொருளைக் கண்டு கலக்கும் யோகத்தினும் நிகரற்றவள்; தனது யோக சக்தியைக் கொண்டு தனுக்காரண புவன போகாதிகளைப் பூரணமாக நுகரும் செல்வியாவள். மலையத்வஜ பாண்டியன் குமாரி எங்கள் தாய். அவனுடைய மலைபோன்ற திண்மை மறைந்தாலும், தான் மறையாள்! எஞ்ஞான்றும்

எமதன்னை சீர்பெற்றோங்குவாள்; அவள் நித்ய சக்தி. எங்கள் அன்னை இன்பவெறி கொண்டவள். அழலேந்திய பித்தனை சுடலையாடியை எங்களன்னை காதலிப்பாள். அவள் பார்வதி தேவி. அலைத்திரள் வெள்ளம் ஏற்றி, இன்னிசை பாடி, இன்பக் கடலில் மூழ்கித் தாவிக் குதிப்பாள்; தீஞ்சொற் கவிதையஞ் சோலையில், வேல் பிடித்து, தெய்வ நறுமணம் வீசும் தேன் சுவை ததும்பும் புனித மலர்களைச் சூடி, ஆனந்த மதுவுண்டு நடம்புரிவாள். தெய்வப் புலவர்கள் பாடித் தெய்வ மணங்கமழும் பேரின்ப நூல்களை, உலகெங்கும் தெய்வப் பயிரோங்க விதைப்பாள். ஆம்! எங்கள் தாயின் பெருமை சாமான்யமன்று:

“பாரதப் பேரெனில் எளிதோ?—அிறற்
பார்த்தன் கை வில்லிடை யொளிர்வாள்;
மாரதர் கோடி வந்தாலும்—கணம்
மாய்த்துக் குருதியிற் றினைப்பாள்!”

(தேசிய கீதம் :—16)

மகா பாரதப் போர் செய்தவள் எங்கள் அன்னை. விஜயன் வில்லில் இலகி எத்தனையோ மாரதர்களை மாய்த்தும் குருதியிற் தினைத்த பாரத தேவியின் வல்லமையைச் சிறிது காண்போம்.

8. தேவியின் வல்லமை

முன்னே இலங்கை யாக்கரணைவரையும் முடித்தது யார் வில்? அக் கோதண்டம் இராமனதா இல்லை: இராமனைப் பெற்ற அரிய இராணியான எங்கள் அன்னை பராசக்தியின் வில்லன்றோ! இந்திரசித்தன் இரண்டு துண்டாகச் செய்ததும் எங்கள் மந்திர சக்தித் தெய்வம், பாரதராணி, வயிரவியின் வில்.” இந்திரசித்தன் மந்திர சக்தியால் நிகும்ப யாகம் வளர்த்து அதனால் நல்லோரை நலித்தவன். அந்த மந்திரத்தையும் சிந்துறச்செய்யும் மந்திர வலி

யுள்ள வில், பாரத தேவி வில், இவ்விடம் “ வயிரவி ” என்று குறிப்பிட்டதிலும் பொருள் பொதிந்துள்ளது. “ வயிரவி மந்திரமே ” பகை வெல்லும் வீரவலியுடைத்து.

“ பாரத தேவியின் திருக்கை எத்தகையது? பரம் பொருள் ஒன்று; நாம் அதன் மக்கள்; உலகம் இன்பக் கேள்விலாசம் என்று முறையிடும் ஒப்பற்ற வேத மெழுதிய கையன்றோ? இவ்வுலகம் சித்த மயம்; சித்தம் உறுதியானால் துன்பம் அத்தனையும் வெல்லலாம் என்றுரைத்த தன்றோ, ஆரிய ராணியின் சொல். எங்கள் தாயின் மைந்தர், சிங்கத்தையும் தட்டி விளையாடும் பரதன் போன்ற பிள்ளைகளன்றோ? காண்டீவ மேந்தி உலகினை வென்ற சிலைத் தோள் யாருடையது? எம்மைப் பெற்று வளர்த்து, ஆண்டு, அருள் புரியும் ஆரியத் தேவியின் தோளன்றோ? சாகும்போதும் தனது உயிர்க் காவலான கவச குண்டலத்தையும் தானஞ் செய்த கை, யார் கை? அது கர்ணன் கையா? இல்லை! பாகொத்த பனுவலால் புலவர் போற்றும் பாரத ராணியின் கையன்றோ? போர்க் களத்தில் கீதை யோதியது யார் வாய்? கண்ணன் வாயா? இல்லை! பகை வீழ்த்த வலிமையருளும் பாரத தேவியின் மலர்த் திருவாயன்றோ? தந்தையின் இன்பத்தின் பொருட்டு, பெண் மண்ணாசையும் மறந்து நித்ய பிரமச்சரியம் பூண்ட பீஷ்மரின் உளம், எம் அன்னை செய்த வைராக்கிய மன மன்றோ? அன்பே சிவம், அன்பால் உலகத்துயர் யாவும் தீரும் என்று மொழிந்த புத்தன் உபதேசம், எங்கள் அன்னை மொழி யன்றோ? தனதரசான மிதிலை எரிந்தும், மன விகாரமின்றி வேதப் பொருளை யக்ஞவல்கியிடம் கருத்துடன் பருகிக் கொண்டிருந்த ஞான ஜனகனின் மதி, யாருடையது? தன் மதியிற் கொண்டதை முடிக்கவல்ல நமது பாரதத் தாயின் மதியன்றோ? தெவ்வீக நாடகமான சாகுந்தலத்தைச் செய்

தது, யார் கவிதை? பிரம்ம சிருஷ்டியின் குறிப்பணத்தும்
உணர்ந்த பாரத தேவியின் அருட் கவிதையன்றோ?

இத்தகையதெய்வத் தாய் வெல்க! வெற்றி பெறுக!

“ சிறந்து நின்ற சிந்தை யோடு
தேய நூறு வென்றிவள்
மறந்த விர்ந்தந் நாடர் வந்து
வாழி சொன்ன போழ்தினும்,
இறந்து மரண்பு தீர மிக்க
ஏழ்மை கொண்ட போழ்தினும்
அறந்த விர்க்கி லாதுநிற்கும்
அன்னை வெற்றி கொள்கவே!”

(தேசிய கீதம்—9)

முன்னே நூறு கோடி நூல்கள் செய்து தன்னைத்
தேடி வந்த நூற்றுக்கணக்கான நாட்டுப் புலவர்களுக்கு
உண்மை யீந்தாள் அன்னை; இன்று காலம் மாறி, கல்வி
தேய்ந்தும், வண்மை தீர்ந்தும், முடிவாக நிற்கும் கடவு
ளுண்மையை என்றும் போற்றி நிற்பவள் வாழ்க! வில்லர்
வாழ்வழிந்து, வீரர் வாள் மழுக்கி, சாவையும் வெல்லும்
ஞானிகள் செய்த மெய் நூல்கள் தேய்ந்தும், இந் நல
மனைத்தையும் வல்ல சத்திய நூலைக் கெடாது காக்கும்
அன்னை வாழ்க! பாவநெஞ்சினர் நாள்தோறும் இதன்
பொருளைப் பறிக்கினும், தேவருண்ணும் அமுத கலசத்
தைப் போலவும், கடல் வெள்ளம் போன்றும் வற்றாத
செல்வமோங்கும் செல்வி யன்னை, வாழ்க!

“இதந் தரும் தொழில்கள் செய்(து)

(இ)ரும் புவிக்கு நல்கினள்,

பதந் தரற் குரிய வாய

பன்ம தங்கள் நாட்டினள்;

விதம் பெறும்பல் நாட்டினர்க்கு

வேறே ருண்மை தோற்றவே

சுதந்தரத்தி லாசை யின்று
தோற்றி னுள்மன் வாழ்கவே!”

(தே. கீதம்—9)

“Italia! oh, Italia! looking on thee,
Full flashes on the soul the light of ages.
Thou wert the throne and grave of empires; still, ...

Italia! oh Italia! thou who hast
The fatal gift of beauty, which became
A funeral dower of present woes and past.
On thy sweet brow is sorrow plough'd by shame,
And annals graved in characters of flame.

Yet, Freedom! yet thy banner, torn, but flying,
Streams like the thunder-storm *against* the wind;
Thy trumpet voice, though broken now and dying,
The loudest still the tempest leaves behind;

Thy former realm, I call thee from the dust!
Dost thou not hear my heart?—Awake! thou shalt,
and must.

... ..
This must he feel, the true-born son of Greece,
If Greece one true-born patriot still can boast.”

(*Child Harold's Pilgrimage.*)

“இத்தாலியா, கிரீஸ்’ என்னுமிடங்களில் ‘இந்தியா’ என்பதை வைத்து, இதன் கருத்தை மட்டு முரைப்பாம்: “இந்தியா! இந்தியா!, உன்னைக் காணும்போது உனது நீண்ட காலச் சோதிப் பெருமை என்னவியில் மின்னெனப் பாய்கின்றதே! நீ எத்தனை சாம்ராஜ்யங்களின் சிம்மாசனமா யிருந்தனை! இன்னும் எத்தனை சாம்ராஜ்யங்கள் உன்னிடை சாம்பி முதுகாடாயின! ஏ இந்தியா! இந்தியா! நீ வரம் பெற்ற அழகி: தெய்வ வடிவழகி; உன் அழகே உனக்கு அபாயமானது! இன்றும் முன்னும்,

நீ யடைந்த துக்கங்களுக்கு அதுவே சீதனமானது. உனது இன்ப நுதலில் வெட்கத் துயரின் தடங்களுள் என; அத்துடன் அக்னி ஜ்வாலை போன்று விளங்கிய வீரர் சரிதைகளும் பொறிக்கப்பட்ட டுள்ளன!

சுதந்தரமே!, சுதந்தரமே!, உனது கொடி கிழிந்தும், இன்னும் பறந்துகொண்டுதான் இருக்கிறது! காற்றின்மேற் பாயும் இடி புயல் போன்று, அது வீசிப் பாய்ந்து கொண்டதானிருக்கிறது! உனது ஜயபேரிகை முழக்கம் இப்போது மெலிந்தும் அமர்ந்தும், சண்டமாருதத்தை வென்று இன்னும் உன்னத வீர கம்பீர முழக்கம் செய்து கொண்டே யிருக்கிறது! 'ஏ பாரதமே, உன்னை அழைக்கிறேன்; நின் கீழ்நிலை விடுத்து எழுந்து வா! என் உள்ளத் தொலியை நீ கேட்க மாட்டாயா? விழித் தெழு! உலகை உய்விக்கக் கட்டாயம் விழி, எழு!

இந்தியாவில் உண்மைத் தேசாபிமானி யென்றொருவனிருப்பின், உண்மையாக இந்தியாவிற்குப் பிறந்த மைந்தனாயிருப்பின், அதன் முற்கிறப்பையும், காலத்தால் அஃதுற்றிருக்கும் இழிவையும், சுதந்தரக் கனலையும், 'விடுதலை யடைந்து விடுவோம்' என்னும் துணியையும் உணர்ந்தே தீருவான்!" ஆனால் இந்த மேனாட்டுச் சுயாட்சிக் கொள்கைக்கும் நம் நாட்டு தெய்வீக சுதந்தரத்திற்கும் வானளாவிய வேற்றுமையுண்டு. அறம், உலகநலம், உண்மை, தெய்வத் தன்மை, இவற்றையே நம் நாடு வேண்டுகிறது. தனது தருமத்தைத் தடையின்றி நடத்தவே, இந்தியா சுயேச்சை வேண்டுவது. தனது விடுதலையால், இந்தியா பிறநாடுகளை ஞானவொற்றுமையிற் கூட்டிக் காக்கும்; எதையும் அழிக்காது; பேராசையுடன் பிறர் பொருளைக் கெளவாது. இந்தியா, அத்யாத்ம சுத்த சுதந்தர சமத்வ நாடு.

கவியுடன் பாரத தேவியை வாழ்த்தி வணங்குவோம். ஜய ஜய பாரத! வந்தே மாதரம்!

4. பாரத வீரர்

இனி, தேசபக்தரைக் கவி சிறப்பிக்கும் மணி மொழி
களைக் காண்போம்:

க. காந்தி அடிகள்

பாரதமாதா நவமணி மாடையில், “கண்ணொத்த பேரு
டைய பாரததேவி, காலக் கடலுக்கோர் பாலமிட்டாள்;
அவள், ஆணிமுத்துப்போன்ற மணிகளாலே, வேதங்கள்,
உபநிடதங்கள், புகழ் பரவும் புராணங்கள், இதிஹாசங்கள்
இசைத்த ஞானம், மின்னுகின்ற பேரொளி காண்!”
எனும் சிறப்புகள் மிகப் பொருத்தமாயுள்ளன.

“பாரிலுள்ள பல நாட்டினர்க்கும்,
பாரத நாடு புது நெறி பழக்க
லுற்றதிங் கிந்நாள்—உலகெலாம் புகழ்.
இன்பவளம் (இன்+பவளம்) செறி பண் பல
[பயிற்றுங்

கவீந்திரனாகிய ரவீந்திரநாதன்
சொற்றது கேளீர்:—புவி மிசை யின்று,
மனிதர்க் கெல்லாந் தலைப்படு மனிதன்,
தர்மமே யுருவாம் மோகன தாஸ
கர்ம சந்திர காந்தி யென் றுரைத்தான்!”

எனும் நயங்களுடன், காந்தியின் பெருமைபாடி ஆனந்
தக் கூத்தாடுகிறார் கவியரசர்.

“ஊதுமினே வெற்றி!
ஒலிமினே வாழ்த் தொலிகள்!
ஓதுமினே வேதங்கள்!
ஓங்குமினே! ஓங்குமினே!

திது சிறிதும் பயிலாச்
 செம்மணி மாநெறி கண்டோம் !
 வேதனைகள் இனி வேண்டா ;
 விடுதலையோ திண்ணமே !”

[தேசிய கீதங்கள்—13(4)]

என்று காந்தியையும், “செம்மணி மாநெறி” யென சத்
 யாக்ரக வழியையும் சிறப்பித்து, இவ்வாக்குகள் பாரத
 நாட்டின் வெற்றிக் காட்சியில் நம் ஊக்கத்தைச் செலுத்தி
 மகிழ்விக்கின்றன. “திண்ணம், விடுதலை திண்ணம்! எடு
 மிதே அறப்போரினை” யென்றான் எம் கோமேதகம் ஏந்
 திய காந்தி! (கோமேதகம் என்றும், மாண்புள்ள இதய
 மேந்திய எங்கோ எனவும் பொருள்பட உரைத்த நயம்
 காண்க.) “காந்தி” சேர் பதுமராகக் கடிமலர் வாழ்
 ஸ்ரீதேவி, பாரதப் பொன்னாடெங்கும் இன்று போந்து சிற்
 கின்றாள்; மாந்தர் சோர்வும் அச்சமும் விட்டார்; காந்தி
 சொற்கேட்டார்; விடுதலை கணத்திற் காண்பார்! ஏ, பாரத
 தேவியே! வாலவாயமாம் (வைடூரியத்திற்கும், வாலுடைய
 சிங்கத்திற்கும் குறிக்கப்படுகிறது) சிங்கத்தின் முதுகி
 லேறி, நாட்டினர்க்கெல்லாந் துயர் கெட விடுதலையருளி,
 மணி நகை புரிந்து திகழும் உன் திருக்கோலங்கண்டு, நான்
 மகிழுமாறு என் கண் முன்னே வா!” என்று காந்தியின்
 மூலம் பாரத தேவி வெற்றியடைந்து, மீண்டும் அடலேற்
 றின்மீது வீரமாக உலவும் காட்சியைக் கவியின் மனத்
 துடன் எந்த இந்தியனின் உள்ளமும் அவாவுகிறது. நமது
 மணிக்கவி இப்படிக்க காந்தியை நவமணிகள் பதித்த செல்
 வக் கவிச் சித்திரத்தாற் சிறப்பித்தார்.

மகாத்மா காந்தி பஞ்சகத்தில் காந்தியைப்போன்றே
 பரம சாந்தமாகவும், உன்னத கம்பீரமாகவும் ஒலிக்கும்
 மொழிகள் தேர்ந்து, ஓர் அவதார புருஷனை வணங்கும்
 பாசுர நடையைப் பிடிக்கிறார் கவி. “வாழ்க நீ எம்மான்,

பாரத தேசந்தன்னை வாழ்விக்க வந்த காந்தி மகாத்மா நீ வாழ்க, வாழ்க!" என்னும் எடுப்பும் முடிப்பும் உன்ன தப் பெருமையுட னெலிக்கின்றன! "தாழ்வுற்று வறுமை மிஞ்சி, விடுதலை தவறிக்கெட்டு பாழ்பட்டு நின்ற பாரத தேசந்தன்னை—வாழ்விக்க வந்த காந்தி" எனும்போது, மஹாத்மாவின் பெருமை இருளைப் பிளந்தொளிரும் சூரியன்போல் விளங்குகின்றது! "இந்நாட்டார் அடிமை வாழ்வகன்று, விடுதலையடைந்து, செல்வம், கல்வி யறிவுற்று, குலப்பெருமையோங்கி, உலகில் தலைமை பெற ஓர் ஆட்சி செய்தாய்; முடிவிலாக் கீர்த்தி பெற்றாய்; புவிக்குளே முதன்மை யுற்றாய்! இந்திரசித்தின் நாகபாசம் கௌவீ இன்னலுற்ற லட்சுமணனைக் காக்க, அன்று அனுமான் சஞ்சீவி மூலிகை கொணர்ந்தான்; அதுபோல், அடிமையான கொடிய வெய்ய நாகபாசத்தை மாற்ற, 'சத்தியாக் கிரகம்' என்னும் மூலிகை கொணர்ந்தாய்! அன்று கோவர்த்தன கிரியைக் குடை பிடித்து, இந்திரனின் கோபம் பொழிந்த இடி மழையினின்று தன் அன்பர் களைக் கண்ணன் காத்தான். இன்று நீ பல அடக்குமுறைகளால் வருந்தும் பாரத மக்களை, ஆத்ம சக்தி, பொறுமையென்னுங் குடை பிடித்துக் காத்தாய்! விடியாத் துன்பஞ் செய்யும் பராதினப் பிணியை யகற்ற, மிகப் புதிய எளிய ஆட்சியை நீயே படைத்தாய்! அது எத்தகைய வழி?"

“ தன்னுயிர் போலே தனக்கழி வெண்ணும்
பிறனுயிர் தன்னையுங் கணித்தல் ;
மன்னுயி ரெல்லாங் கடவுளின் வடிவம்
கடவுளின் மக்களென் றுணர்தல் ;
இன்ன மெய்ஞ் ஞானத் துணிவினை மற்றுங்
கிழிபடு போர் கொலை, தண்டம்
பின்னியே கிடக்கும் அரசிய லதனிற்
பிணைத்திடத் துணிந்தனை பெருமான். ”

(தேசிய கீதம்—31)

“இதுகாறும் உலகியல் அரசியல், விவகாரம், போர், கொலை, தண்டம் இவற்றுடன் பின்னிக் கிடந்தது. போரின்றி நாட்டு விடுதலை யில்லை யென்றும் மக்கள் எண்ணினர். ஆனால், இத்தகைய வெய்ய அரசியலில் உத்தம, சாத்வீக ஞானத்தை, கடவுளறிவை யிணைத்தனை; நீயே புதிதாக இப்படிச் செய்தனை. போர் வழி, பெருங் கொலை வழி: அதை இகழ்ந்தாய்; ஆனால் உன் வழி அதனினும் பெருந்திறலுடையது; அதுவே அறிவாளரின், மெய்த் தொண்டரின் அறவழி. உனது ஒத்துழையாமை யினால் பயன் மிகுதி; அதனால் இந்தியா அடையும் சுதந்தர நலத்தைக் கண்டு இவ்வுலகமே பகை மறந்து, நல்லறத்தில் வாழுக” என்று காந்தி வாழ்த்தைக் கவி சாந்த வெற்றியுற முடிக்கிறார்.

உ. திலகர்

பாரதியார், முதன்மையாகத் திலகர் யுக்கக் கவி; அவர் திலகரை வீர கம்பீரத்துடன் வருணிக்கிறார்; திலகர் பெயரை வாழ்த்தியதும் கொடுங்கோன்மை வீழ்கிறது; நாலு திசையும் ஸ்வாதந்தர்ய நாதம் எழுந்து பாய்கிறது; நரகமொத்த அடிமை வாழ்வு நைந்தொழிகிறது; மனிதர் அறிவை அடர்க்கும் இருள் அழிகின்றது; அச்சப் பேய் உலகினின்று ஒழிகின்றது! எல்லாம் தீவிரமான வீரப் பாய்ச்சல்! அடுத்தாற் போல, ஒரு கோட்டை வருகிறது; அது கல்வியறிவான வலிய கோட்டை; கருத்துறுதியான அகழி; அதனுள் சொல்விளக்கக் கோயில், அதன்மீது சுதந்தரக் கொடி பாடுகின்றது! திலகர் பெயரே துன்பக் கடலைக் கடக்குந் தோணி; சோர்வுப் பேயை யோட்டும் சூழ்ச்சி; அன்பெனுந் தேன் ஊறித் ததும்பும் புது மலர்; அவன் பெயரே ஆண்மைக் கறிகுறி! எல்லாம் வீரம், ஆண்மை, உறுதி, தைரியம்! பார்வதி லக்ஷ்மியைப் பெற்ற பாரதப் பூமகன் இன்று வறண்டு அயர்வதைக்

கண்டு “ இவள் புன்மையைப் போக்குவள் ”! என்ற விரதம் பூண்டவன். அவ் விரதத்தை உள்ளத்தினின்று ஒரு கணமும் நீங்கிவான். நீதமே உருவான அவன், வஞ்சத்தை மாய்க்கவே மனம் கொதிக்கிறான். சைவர் அஞ்செழுத்தை யோதுவது போல், பாரதத் தொண்டர்கள் அனைவரும் அவன் பெயரையே அன்புடன் துதிக்கின்றனர். அத்தகை ஆரியன் அவன். வீர மராட்டியர் நம் பாரததேவியின் திருநுதலில் வைத்த திலகம் போன்றவன் திலகன்; பகைவருக்கு நினைக்கவுந் தீ போன்றவன்; அத்தகைய திலகன் அடிமலரை வாழ்த்தித் தூய்மை பெறுகிறேன் என்கிறார், கவி. திலகரை வீரனாகவும், காந்தியை மஹாத்மா, எம்மான், உலகில் முதல்வன் என்றும் வணக்கமுடன் வாழ்த்துகிறார் கவி.

௩. லஜபதிராய்

லஜபதியின் புகழ் முழுதும் சோக ரஸத்தில் ததும்பும் உருக்கமான மொழிகளில் தேசாவேசக் கவி வர்ணிக்கிறார். தம் மனத்தையே உருக்கிக் கவியாளுகப் பாய்ச்சி, அதிற் குளித்தோர் உள்ளத்தையும் உருகச் செய்கிறார் பாரதி.

“ விண்ணகத்தே இரவிதன்னை வைத்தாலும் அதன் கதிர்கள் கண்ணகத்தே விரைந்து வந்தொளிரும்; அது போல, ஏ லஜபதியே! உன்னை அவர்கள் சினந்து நாட்டினின்று அப்புறப் படுத்தினாலும், எம் எண்ணத்தில் எப்போதும் நீ வளருகின்றாய். எம் எண்ணத்தினின்று உன்னை அவர்கள் அப்புறப்படுத்த முடியாது.” இந்த உவமை, மிக்க அருமையாய், இடத்திற்கேற்றபடி அமைந்து விளங்குகிறது. “ ஒரு மனிதனை எளிதில் நாடு கடத்திவிட்டனர்; அவன் அருமையறிந்து, எண்ணில்லா மக்கள் இன்றும் பின்னும் தெய்வமெனப் பேணி அவனுக்கு அன்பு செய்கின்றனர். இவர்களை ஒட்டி எவர் வாழ்வது?”

“ பேரன்பு செய்தாரில் யாவரே
 பெருந்துயரம் பிழைத்து நின்றார்?
 ஆரன்பு நாரணன்பால் இரணியன் சேய்
 செய்ததினால் அவனுக் குற்ற
 கோரங்கள் சொலத்தகுமோ? பாரதநாட்
 டிற் பக்தி குலவி வாழும்
 வீரங்கொள் மனமுடையார் கொடுத்துயரம்
 பல வடைதல் வியத்தற் கொன்றோ?”

(தேசிய கீதம்—25)

“ நாரணன் பால் பேரன்பு செய்து பிரகலாதன் பட்ட
 இடர்கள் கணக்கில்லை; ஆயினும், முடிவில் பொறுத்து
 வென்றான். அன்பின் வழியில் துயர் வரும். பாரத
 நாட்டு வீர மணிகள் கொடுத்துயரம் பல அடைதலும்
 வியப்பில்லை; அவர் முடிவில் வெல்லுவார்.”

லஜபதி 'நாடு கடத்தப்பட்டதைக் கண்டிக்க, சென்னைக் கடற்கரையில் ஸ்ரீ சுப்ரமண்ய ஐயர் தலைமையிற் கூடிய பெருங் கூட்டத்தில் பாரதியார், லஜபதிராய் பிரலாபத்தை அனைவரும் நெஞ்சுருகப் பாடினார்! அவர் பாடிய நேர்த்தியை அக்காலத்தில் பாரத நிகழ்ச்சிகளைக் குறித்து வந்த ஆங்கிலேயரான நெவின்ஸன்கூட மிகவும் வியந்து போற்றி தமது நூலில் வெளியிட்டுள்ளார்! லாலாஜீயின் பிரலாபத்தை அவரே விண்ணின் றுரைப்பது போலுணர் கிறோம்:

“ நாடு, மக்கள், மனை வீடிழந்து, இங்குற்ற விதியை யென் சொல்கேன்! வேத முனிவர் போன்ற முதியர் எந்தையின் பாத மலரில் இனி வணங்கப் பெறுவேனோ? அர்ஜுனனைப் போன்ற ஆசைப் புதல்வன் மதி முகங் காணப் பெறுவேனோ? அன்றில் போன்று என் பிரிவை அரைக்கணமும் பொருத மனைவி, இந் நீண்ட பிரிவால் மனங் குன்றிச் சோர்வாளே !

“வீடும் உறவும் வெறுத்தாலும் என்னருமை
நாடு பிரிந்த நலிவினுக் கென் செய்கேனே?”

(தேசிய கீதம்—26)

அது எத்தகைய நாடு? நீதி குன்றாத வேதந் தோன்றிய ஆரியர் நாடு! எனது பாஞ்சாலம், சிந்துவும் பஞ்ச நதியும் வளஞ் செய்யும் நாடு: ஐம்புலன் வென்ற அறவோர்க்கும், பகை வென்ற வீரர்க்கும் தாய் நாடு; புல்லரசைச் செற்று நல்லறம் நாட்டிய கண்ணனின் நாடு; காண்டிபத்தின் டங்காரம் ஒலித்த நாடு; கர்ணன் இருந்த கருணை நிலம்; தர்மனின் தர்ம பூமி; ஆரிய தர்மம் போற்ற வீடுமர், பிரம சரியம் பூண்ட தேசம்; வீமன், அசுவத்தாமன் இவர்கள் போர் செய்த வீர நிலம்; சிங்கம் போன்ற வலிமையுள்ள சிக்கியர் வாழ்ந்த பொன்னாடு; சத்யார்த்தப் பிரகாசத்தைத் தந்து ஆரியரை வாழ வைத்த தயானந்தர் திருநாடு. அந்தோ! என்னருமைப் பாஞ்சாலத்தை இனிக் காண் பேறே? இன்றேல், இங்கேயே சொல்லொணாத் துயரத்திற் மாய்வேறே? எனது அருமைப் பாரத தேசத்தில் இந் நாளில் என்னென்ன நிகழ்கின்றதோ! என் மனிதர் என் னென்ன துன்ப முழல்கின்றனரோ! என்னை கினைந்து இரங்குவரோ? அல்லது இன்னும் பல துன்பப் பெருக்கில் என் பேரும் மறப்பாரோ?”

“தொண்டுபட்டு வாடு மென்றன் தூய பெருநாட்டிற்
கொண்டுவிட்டங் கெண்ணையுடன் கொன்றலும் இன்புறுவேன்!

எத்தனை ஜன்மங்கள் இருட்சிறையி லிட்டாலும்
தத்துபுனற் பாஞ்சாலந் தணில் வைத்தால் வாடுகிலேன்!”

(தே. கீதம் - 26)

என்று தாய் நாட்டின் காதல் பெருக்கைக் காட்டும் சோக ரசம், நமது ஆவியை அள்ளிப் பரிவுக் கடலில் வீழ்த்த வில்லையா?

ச. தாதாபாய் நவுரோஜி

“ இராமன், கௌதமன் முதலிய புதல்வரை முன்னாள் ஈன்றாள், பாரதத்தாய். பல நாடுகள் முடி வணங்கப் பெற்றாள்; எமது பாரத மின்னாள் இப்போது முதியவளாய்ப் பிறர் இகழ வீழ்ந்த போது, அவளுடைய இன்னல் தீர்க்கப் பரிவுடன் சிலர் முயலுகின்றனர். அவர்கள் மலரடி போற்றி! அவ் வறிஞருக்கு முதல்வன், ‘ அன்னை விழி நீரை எப்படியும் துடைப்பேன் ’ என்று இளமை முதல் இன்று என்பது வயது முதிர்ந்தும், தன் உடல் பொருள் ஆவியால் தாய்க்கு விடாது உழைக்கின்றாள்.”

“ கல்வியைப்போ லறிவுமறி வினைப்போலக்
கருணையுமக் கருணை போலப்
பல்விதவூக் கங்கள்செயுந் திறனு மொரு
நிகரின்றிப் புடைத்த வீரன்
வில்விறலாற் போர் செய்தல் பயனிலதா
மெனவதனை வெறுத்தே யுண்மைச்
சொல்விறலாற் போர்செய்வோன், பிறர்க்கன்றித்
தனக்குழையாத் துறவி யாவோன்.”

(தே. கீதம்—27)

“ எங்கள் தாய் வாய்விட்டலறுகிறாள்; அதைச் சிறிதும் மதியாதே வாணாள் போக்குகின்றனர் தீயோர். அவர்க்கும் இன்சொல் லுணர்த்துகின்றார் தாதாபாய். பிரம்மாவுக்கும் அஞ்சாமல் உண்மையுணர்த்துகிறார் தாதாபாய்.”

“ வேதாவா யினுமவனுக் கஞ்சாமே யுண்மை
நெறி விரிப்போ நென்கள்
தாதாவாய் விளங்குறுநற் ருதாபாய்
நவுரோஜி சரணம் வாழ்க!”

(தே. கீதம் - 27)

“ எண்பதாண் டிருந்தவன், இனிப் பல்லாண்டிருந்து
எம்மை இனிது காக்க! அவனால் பண்பல்ல செய்வோர்

அறிவு திருந்துக! எம் பாரத நாட்டுப் பெண்கள் வயிற்
றில் பல தாதாபாய்கள் பிறந்து வாழ்க! அவனைப்
போன்ற புகழ் மைந்தர், விண்ணில் மீன்கள் போல எங்
கும் நிரம்புக!" இவ்வாறு சுயராஜ்யச் சங்கை முழக்கிய
தாதாபாயைக் கவி மிகவும் பொருத்தமுடனேயே வர்ணித்
திருக்கிறார்!

௫. பூபேந்திரர்

பூபேந்திர விஜயத்தின் நயங்களைக் காண்போம்:

“பாபேந்திரியஞ் செறுத்த எங்கள் விவேகானந்தப்
பரமன், ஞான ரூபேந்திரன், “தனக்குப் பின் வந்த
பூபேந்திரன்” எனும் எதுகைகள், பண்டைப் புலவர்களின்
எடுப்பைப்போ விருக்கின்றன. “தர்மம் வீழ்ந்து மேலோர்
தாழ்ந்து, நிலை புரண்டு, பாதகமே ததும்பி நிற்கும்
பாழ்த்த கலியுகஞ் சென்று கிருதயுகம் வரும் பான்மை
தோன்றக் காழ்த்த மன வீரமுடன் யுகாந்தரத்தின் நிலையி
னிது காட்டி நின்றோன்” என்று பூபேந்திரர் நடத்திய
யுகாந்திரப் பத்திரிகையுடன் அதன் கொள்கைகையுங்
குறிக்கிறார் கவி. அவனை மன்னர் சிறையிடினும், மாந்தர்
அவன் புகழைக் கண்ணூரக் கண்டு வாழ்த்துகின்றனர்.
ஆராய்ச்சியின்றி நற்பொருளைத் தீதென்னும் சிலர், உலகில்
இருப்பர். எப்படி? சூரிய வெளி வெளுத்து இருள்
விரும்பும் பகற் கூகை போலே!

“விண்ணாரும் பரிதியொளி வெறுத்தொருபுள்
இருள் இனிது விரும்பல் போன்றே.”

(தே. கீதம்—28)

அந்த வீரன் எவர்க்குந் தீங்கெண்ணான்; பாரத நாட்
டிற்கே இரங்கி மனமுருசுவான்; உலகெலாம் ஒருயிர்
என்றறிந்த ஞானி; பகை யென்று எவருமில்லான்!
துன்பமின்றி இன்பம் வருமா? ஆதலின், அன்னனும்
சிறையிடப்பட்டு வருந்துகிறான்” என்று சிறப்பிக்கும்

விருத்தங்கள் அருங் கவிகளுக்கும் அரிய தியாகிகளுக்கும்
பெரும் விருந்தாகும்!

கா. அபேதாநந்தர்

அபேதாநந்தர் அமெரிக்காவிலிருந்து இந்தியாவிற்கு
வரும்போது அவருக்குப் பாடிய நான்கு விருத்த மணி
களில் ஓர் அரதனத்தை நுகர்வாம் :

“ ஒன்றே மெய்ப்பொருளாகு முயிர்களெல்லாம்
அதன் வடிவா மோருங் காலை
என்றேவ னுன்றேவ னென்றுலகர்
பகைப்ப தெலா மிழிவாமென்று,
நன்றேயிங் கறிவுறுத்தும் பரமகுரு
ஞானமெனும் பயிரை நச்சித்
தின்றேபா ழாக்கிடுமைம் புலன்களெனும்
விலங்கினத்தைச் செகுத்த வீரன்!”

(தேசிய கீதம்—32)

என்ற விருத்த மலரில் வேதாந்த ஞான மணத்தைப்
பொருந்திப் பொலிவிக்கிறார் கவி.

எ. இரவிவர்மா

ஓவியர் மணி ரவிவர்மாவின் புகழ் நிகரற்ற ஓவிய மணி
யாகவே திகழ்கின்றது. “ உலகெலாம் சீர்பரவும் ரவி
வர்மன் தனது அழகுக் கண்ணால் நுகரவேண்டியே, ஈசன்
சந்திரனொளியைப் பருகச் சாதகப் புள்ளை வகுத்தனன்;
அமுதுண்டாக்கி அமரரைப் படைத்தான்; இந்திரன்
மாண்பிற்கு வெள்ளை யானை செய்தான்; மலர், நீலவான்,
மாதரார் முகத்திலகும் அழகு இவற்றை எல்லாம் இயற்றி
னன்! மன்னர் மாளிகையிலும், எளியோர் குடிவிலும்,
ஒளி வீசி உளங் களியுறுத்த நல்ல சித்திரங்களை வரைந்த

ரவிவர்மாப் பெருமான், இந்தப் புவிப் புகழ் போதும் என்று இன்று பொன்னுலகேகிணன்! எதற்கு? இங்கு அரம்பை, ஊர்வசி போன்ற திருவையர் உருவத்தைத் தீட்டிய புலவன், தான் செய் தொழில் ஒப்பு நோக்க வன்றோ விண்ணேகிவிட்டான்! புலவ, அந்த அரம்பையரும் உன் சித்திரத்தைக் கண்டு மயங்குவர் என்பது திண்ணம்!" இவ்வாறு நாம் அறிந்த பெரியாரை யெல்லாம் பாரதியார் சொல்லோவியமாக விளக்குகிறார்.

5. கால நிலை

கால நிலைக் கேற்றபடியே கவியின் உள்ளமும் அமையும். மாந்தர் நிலை கெட்டு அச்சமும், மடமையும், பொய்ப்பழக்கங்களும், வறுமையும், மெலிவுமுற்றிருந்த அக்காலத்தைக் கண்டு மனம் பொருது, “நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே” என்ற நொண்டிச் சிந்தில் கவி வர்ணிக்கிறார். “அஞ்சி அஞ்சிச் சாவார் ; இவர் அஞ்சாத பொருளில்லை அவனியிலே ; வஞ்சனைப் பேய், மந்திரவாதி, யந்திர சூனியம், இன்னும் ஆயிரம் எண்ணிக் கிலிபிடிப்பார் ; பொது ஜனப் பொருளைக்கொண்டு தழைக்கும் அரசியலை, அஞ்சுதலைப் பேயென்றஞ்சுவார் ; சிப்பாயையும், ஊர்ச்சேவகனையும் கண்டு, மனம் பதைப்பார் ; துப்பாக்கியைக் கண்டால் நடுங்கி வீட்டிற் பதுங்குவார் ; சண்டையைக் கண்டுவணங்குவார் ; பூனையைப் போல யாரிடத்தும் ஏங்கி நடப்பார். இவர்களுள் எத்தனை கொள்கை, தோத்திரம், சாதி சமயக் கட்சிப் பிரிவினைகள். இவர் அற்ப விஷயங்களுக்கெல்லாம் மனம் வேறுகிப் பிரிவர். பொய்ச் சாத்திரப் பேய்களின் வார்த்தையை நம்பி, தோத்திரம் ஒன்றாயினும் ஒரு சிறு கொள்கை வேற்றுமையால் தம்மவரைத் தாமே இகழ்ந்து கெடுப்பார் : ஆனால், வஞ்ச நீசர்களைப் பணிவர். “நான் சைவன் ; நான் வைணவன்” என்று ஆத்திரமுடன் பெருஞ் சண்டை யிடுவர் ; கஞ்சிக்கு வகையின்றிப் பஞ்சம் பஞ்சமெனத் துடித்து பரிதவித்து மடிக்கின்றனர்.

“எண்ணிலா நோயுடையார்—இவர்

எழுந்து நடப்பதற்கும் வலிமையிலார் ;

கண்ணிலாக் குழந்தைகள் போல்—பிறர்

காட்டிய வழியிற் சென்று மாட்டிக்கொள்வார் ;

நண்ணிய பெருங்கலைகள்—பத்து
நாலாயிரங் கோடி நயந்து நின்ற
புண்ணிய நாட்டினிலே—இவர்

பொறியற்ற விலங்குகள் போல வாழ்வார்.”

(தேசிய கீதம்—41)

நாட்டு நிலை

பொது ஜன நிலைமை இப்படியிருக்க, அப்போது தனது பிரிவினையை யெதிர்த்து வங்கம் எழுந்த தீவிர ஜுக்கம் தமிழ் நாட்டிலும் பரவிப் பற்றியது. நாட்டின் அடிமைத் தனம் சவுக்கடித்தாற் போலப் பளிச்சென்று ஒவ்வொருவர் மனத்திலும் சுருக்கிட்டது. மஹாராஷ்டிரத்தில் திலகர் எழுந்தார். அவருடைய வீர உதாரணத்தை நாடெல்லாம் வணங்கிப் போற்றியது. தமிழ் நாட்டு வீர இளைஞர், திலகர் கட்சியைச் சேர்ந்து நாட்டுப் பணி தொடர்ந்தனர். இந்தத் தேசபக்தரைப் பாட்டால் வீராவேசப்படுத்தியது நமது பாரதியாரே. கவி, முதலில் பல பிரசங்கங்கள் புரிந்தார்; அவர் மொழிகள் உள்ளிருந்து படபடத்து வரும்; கண்கள் மின்போல வெட்டும்; கையுங்காலும் நடனமாடும். அவர் சிறு சிறு கொஞ்ச மொழிகளைக் கொல்லனுலையில் பொறி தெறிப்பது போலக்கொட்டுவார். பாரதியார், திலகர் கட்சி இளைஞருக்கு இன்ப வுயிராய் விளங்கினார். இக் கட்சியினர், பாரதியார் சிதம்பரம் பிள்ளை யுள்பட சூரத் காங்கிரஸிற்குச் சென்றனர். தேசபக்தருக்கும் மிதவாதிகளுக்கும் ஆங்கு நடந்த பிளவும் போரும் அனைவருக்குந் தெரியும். பாரதியார் வீறு பெற்ற திலக-பக்தர். திலகர் கட்சியை நிலை நிறுத்தி, நாட்டிற்கு வீர சுதந்திரம் பெற வேண்டுமென்றே பாரதியார், வாக்கினால் முயன்றார். அவர் தன் மனம் முழுதையும் தாயன்புச் சக்திக் காதல், தமிழன்பு, தெய்வ பக்தி, சுதந்தர தாகம், இவற்றில் உருகி வீராவேச வெள்ளமாகப் பொங்கினார்.

6. பாரதியாரின் மனோ நிலை

பாரதியார் தம் மனதை முற்றும் சக்தியிடம் வைத்தவர். உலகிலிருந்தும், அதன் பற்றற்றவர். குடும்பத் தொல்லைகள் பல சூழ்ந்தும், அவர் சுதந்தர வானம்பாடி போன்று அன்பு விண்ணில் எழுந்து, அமுத நிலவையும், இன்பச் சூடரையும், தூய காற்றையும் பருகித் தமது கவிதைக் காதலியுடன் கொஞ்சி மகிழ்ந்து வந்தார்! அவர், செல்வம், பட்டம், பதவி இவற்றைத் துரும்பாக நினைத்தவர். பிள்ளைப் பிராயத்திலேயே ஸரஸ்வதி கடாட்சம் பெற்றவர் :

“ சித்தந் தளர்ந்த துண்டோ?—கலைத்
தேவியின்மீது விருப்பம் வளர்ந்தொரு
பித்துப் பிடித்தது போல்—பகற்
பேச்சு மிரவிற் கனவும் அவளிடை
வைத்த நினைவை யல்லால்—பிற
வாஞ்சை யுண்டோ?—வய தங்ஙனமே யிரு
பத்திரண் டாமளவும்—வெள்ளைப்
பண்மகள் காதலைப்பற்றி நின்றேனம்மா !”

(தோத்திரப் பாடல்—10-4)

என்று தமது 22-வது வயதில் பாடுகிறார்!

“ இந்த நிலையில் ஓர் அழகுச் செந்திரு என் முன் வந்தாள் ; அவள் ஒருமுறை புன்னகை புரிவாள் ; பின்னே என்னைப் புறக்கணித் தேகிடுவாள். என் மனம் சின்னாபின்னமாகிச் சிந்தி நோகும் ” என்று கவி பாடுகிறார் :

“ காட்டு வழிகளிலே,—மலைக்
காட்சியிலே, புனல் வீழ்ச்சியிலே, பல
நாட்டுப் புறங்களிலே,—நகர்
நண்ணு சில சுடர்மாடத்திலே, சில

வேட்டுவர் சார்பினிலே,—சில

வீரரிடத்திலும், வேந்தரிடத்திலும்,

மீட்டும் அவள் வருவாள்—கண்ட

விந்தையிலே யின்ப மேற்கொண்டு போமம்மா!”

(தோத்திரப் பாடல்—10-7)

“பின்னொ ரிரவினிலே, கரும் பெண்மை யழகொன்று வந்தது கண் முன்பு; இவளே அன்னை! ஆதி பராசக்தி! இவள் அருள் இருந்தால் உலகில் எல்லாம் வசப்படும்.”

“செல்வங்கள் பொங்கி வரும்,—நல்ல

தெள்ளறி வெய்தி நலம்பல சார்ந்திடும்;

அல்லும் பகலுமிங்கே—இவை

அத்தனை கோடிப் பொருளினுள்ளே நின்று

வீல்லை யசைப்பவளை—இந்த

வேலை யனைத்தையும் செய்யும் வினைச்சியைத்

தொல்லை தவிர்ப்பவளை—நித்தம்

தோத்திரம் பாடித் தொழுதிடுவோமடா!”

(தோத்திரப் பாடல்—10-9)

பாரதியார் காளி, கலை, திரு, மஹா சக்தியின் காதலில் எப் போதும் உருகிக் கொண்டே யிருப்பார்: “உன்னை யன்றி யின்பமுண்டோ? ஈடு நினக்கோர் தெய்வ முண்டோ? எனக்குன்னை யன்றிச் சரணுமுண்டோ? உன் மேல் மெத்த மையல் கொண்டு விட்டேன், மேவிடு வாய்! மலரின் மேவு திருவே, என்மேல் அன்பு கொள்வையாயின் அமரர் போல வாழ்வேன்; நின் மேல் இசைகள் பாடி மகிழ்வேன்! என்னை நாணி ஏகலாமோ? நான் உன் கணவன், நான் கண்ணன் கருவியன்றோ?”

“பேணியை மெல்லாம்—நன்மை

பெருக வைக்கும் விரதம்;

பூணுமைந்த ரெல்லாம்—கண்ணன்

பொறிக ளாவ ரன்றோ?”

(தோத்திரப் பாடல்—6)

“வறுமைக்கு மருந்து-சக்திக் காதல். என் வறுமை போதும் சிறுமைப் புகையில் வேதனைப்படும் மனமும், வேத ஞானத்தையும் வெறுக்கும் மதிச் சோர்வும், வாதனையும் பொறுக்கவில்லை; அன்னையே, உன் சரண்! கீழ்மகளின் அவமதிப்பும், தொழில் கெட்டவர் இணக்கமும், கிணற்றுள் விளக்கைப் போல், செய்யும் முயற்சிகளெல்லாம் வீணாவதும், பயனிலா முயற்சியும் ஆகிய இக் கொடுமை எல்லாம் வீழ்க! உலகில் வறுமையே கொடுமை. நாரணன் மார்பிலும், வீரர் தோளிலும், உழைப்பவர் தொழில்களிலும், பாரதி சிரத்திலும் ஒளி பரவிட வீற்றிருந்து அருள் புரியும் தேவியே! பொன்மணி, பூ, விளக்கு, கன்னியர் புன்னகை, செழுங் காடு, சோலை, வயல், தைரியம், மன்னர் முகம், கனி, மலை, கடல், புண்ணிய வேள்வி, உயர் புகழ், மதி, புதுமை, பாட்டு, கூத்து, படம், வெற்றிப் படை, நற்றவர் ஒழுக்கம், நல்லோர் கவி அனைத்திலும் விளங்கி, நீ அருள்புரிவாய்!”

“ஓ தேவியே, என் இன்னுயிர் வாணியே, இசையமுதே! திங்கள் கடற்றிரை, காற்றோட்டம், கங்குல், காலைக் கதிர் இவற்றை வணங்கியதும் என்னுள் அமுதெனப் பொங்குவீர்! அந்தப் புதுமையிலேயே என் தூலத் துயரை மறந்திருப்பேன். சென்ற நான்கு மாதங்களாக என்னை வறுமையில் வீழ்த்திவிட்டீர்; தங்கள் காலைப் பிடிக்கிறேன்; என் பாவமெல்லாம் கெட்டு, ஞான கங்கை எப்போதும் என் நாவில் பொழிந்து வேதங்கள் ஆக்கிட அருள் புரிவீர்: என் அண்மையி லிருந்திடுவீர், இனி அடியனைப் பிரிந்திடல் ஆற்றுவனோ?”

“தானெனும் பேய் கெடவே,—பல
சஞ்சலக் குரங்குகள் தனைப்படவே,
வானெனும் ஒளிபெறவே,—நல்ல
வாய்மையிலே மதி நிலைத்திடவே,—

வானெனப் பொழிந்திடுவீர்—அந்தத்
 தருமகள் சினங்களைத் தீர்த்திடுவீர்!
 ஊனங்கள் போக்கிடுவீர்—நல்ல
 ஆக்கமும் பெருமையும் உதவிடுவீர்!”

(தோத்திரப் பாடல்—34)

“தாயென உமைப் பணிந்தேன்; நல்லருள் செய்வீ
 ராக! இனியும்மை மறக்கிலேன்; என்னை மறக்கிலீர்; இது
 சபதம்! நீச்சு நிலை கடந்த வெள்ள நீருக்குள்ளே வீழ்ப
 வர் போல், தீச்சுடரை வென்றொளிருந் தேவி, நின்னையே
 விழைந்தேனடி! நீலக் கடலிலே உன் நீண்ட குழல்
 தோன்றுது! கோல மதியினிலே நின் குளிர் முகம் மிளிர்
 கின்றதே! ஞால வெளியினிலே உன் ஞான ஒளி வீசு
 தடி! கால நடையினிலே உன் காதல் விளங்குதடி! ஏ
 சக்தி! நான் வேண்டும் வரங்கள் இவையே :

“ மனதி லுறுதி வேண்டும்;
 வாக்கினிலே யினிமை வேண்டும்;
 நினைவு நல்லது வேண்டும்;
 நெருங்கின பொருள் கைப்பட வேண்டும்;
 கனவு மெய்ப் படவேண்டும்;
 கைவசமாவது விரைவில் வேண்டும்;
 தனமு மின்பமும் வேண்டும்;
 தரணியிலே பெருமை வேண்டும்;
 கண் திறந்திட வேண்டும்;
 காரியத்தி லுறுதி வேண்டும்;
 பெண் விடுதலை வேண்டும்;
 பெரியகடவுள் காக்க வேண்டும்;
 மண் பயனுற வேண்டும்;
 வானகமிங்கு தென்பட வேண்டும்;
 உண்மை நின்றிட வேண்டும்;
 ஓம் ஓம் ஓம் ஓம்!”

(தோத்திரப் பாடல்—34)

என்று எப்போதும் தனது கவலையையும், நாட்டின் துயரையும், மக்களின் சேமத்தையும் எண்ணியெண்ணியிருக்கியிருக்கிப் பராசக்தி யிடம் குறை யிரந்து வரங் கேட்டுக் கொண்டே யிருக்கும், நமது புலவரின் மனம். பாரதியார், மனத்தைப் பராசக்தியின் மலரடியில் வைத்து, ஆங்கே வாழ்ந்தார். அன்னையின் பாத மலரின் இன்பத்தையே வண்டென உண்டு, அதன் மது மயக்கத்தால், யாழும் குழலும் கைக்கும் பாக்களை ரீங்காரஞ் செய்து வந்தார். ஷெல்லி, பைரன், கெதே, ஹோமர், மில்டன், விட்மன், தாகூர் போன்ற முதல் தரமான கவிகளின் கனவுலகிலேயே அவர் வாழ்ந்தார். அவர் நாளை வருவதை இன்று கருதுவதில்லை. உலகின் புகழையும் சீர் சிறப்பையும் கருதியிருந்தால், மன்னர் கனகாபிஷேகஞ் செய்து போற்றும் பெரிய செல்வக் கவிராயராக அவர் விளங்கி யிருப்பார்! தன் கவிச் செல்வத்தை நர ஸ்துதியிலும் பொன்னாசையிலும் அவர் வீணாக்கவில்லை. தாம் எத்துணை வருந்தினும், தமது கவிச் செல்வியை வீர சுதந்தரத்துடன் போற்றி இவ் வுலகிற்கே புத்துயிரளிக்கக் கூடிய அழகும், எழிலும், பொருளும், திருவும் பொலியச் செய்து, அவள் தமிழகத்தையே இன்று ஆளும்படி விடுத்துச் சென்றார். தமது தெய்வப் புலமையை அவர், மன்னர் புன்சிரிப்பெனும் பொய் வனந்தரத்தில் இறைத்துப் பாழாக்காமல், பத்தரை மாற்றுத் தங்கக் கட்டியாக்கி, அப்படியே பாரததேவிக்கு அணியும் மணியும் பொருளுந் திகழும் தங்க முடியாக அணிவித்து விட்டார்! கவி, தமது வாழ்வின் உயர்ந்த இலட்சியத்தைப் பாடுகிறார் :

“நல்லதோர் வீணைசெய்தே—அதை

நலங்கெடப் புழுதியி லெறிவதுண்டோ?

சொல்லடி, சிவசக்தி!—எனைச்

சுடர்மிகு மறிவுடன் படைத்து விட்டாய்!

வல்லமை தாராயோ—இந்த

மானிலம் பயனுற வாழ்வதற்கே?

சொல்லடி, சிவசக்தி—நிலச்

சுமையென வாழ்ந்திட்ப் புரிசுவையோ?

(க)

விசையுறு பந்தினைப் போல்—உள்ளம்

வேண்டியபடி செலும் உடல் கேட்டேன்;

நசையறு மனங் கேட்டேன்,—நித்தம்

நலமெனச்சுடர் தரும் உயிர்கேட்டேன்!

தசையினைத் தீ சுடினும்—சிவ

சக்தியைப் பாடுநல் லகங்கேட்டேன்!

அசைவறு மதிகேட்டேன்!—இவை

அருள்வதில் உனக்கெதுந் தடையுளதோ?

(உ)

(தோத்திரப் பாடல் - 49)

ஆ! வாழ்வாகிய வீணையில் எத்தகைய உயர்ந்த பண்களை மீட்டக் கவி வேண்டுகிறார். இதுவே உண்மையான பாரதியார்! மற்றப் புற வாழ்வெல்லாம் அவர் நிழலே! பாரதியாரின் பிறப்பு, வளர்ப்பு, வசிப்பு, புசிப்பு, உயிர்ப்பு, பயிர்ச்சி, முயற்சி, உயற்சி எல்லாம் உள்ளன்பை யள்ளுங் கவிதையே! பாரதியார் வாக்கு தமிழருக்கு இந்திய வுணர்ச்சி யளித்ததைக் காண்போம்.

7. தேசக் கட்சியின் வீர முரசு

“ இந்தியா ”

பாரதியார், புதிய தேசியக் கட்சிக்கு ஜய பேரிகை யானார்; அதன் வீரோதிகளான மிதவாதிகளை ஆயிரம் வகையாக, நவரஸமும் பொருந்திய இன்பச் சொற்களால் தலை குனியும்படி செய்தார். 1906-ஆம் ஆண்டில் திரு வல்லிக்கேணி திருமலாச்சாரியார் தொடங்கிய “இந்தியா” அவருள் பொதிந்து கிடந்த வீர சக்திக்கு ஒரு வாய்க்கா லானது. ஆனால், 1908-ஆம் ஆண்டு அரசியற் குற்றத்திற் காக அதை வெளியிட்டவர் தண்டிக்கப்பட்டார். பத் திரிகை நின்று விட்டது. பாரதியார் புதுவைக்குச் சென்று புகுந்தார். 1909-ல் மீண்டும் புதுவையில் இந்தியாப் பத் திரிகையைத் தொடங்கித் தம் ஆர்வத்தை அதிற் பொழிந்து வந்தார். ‘இந்தியா’, தேச பக்தியின் வீர முரசு. சுதந் தரம், ஸமத்வம், சகோதரத்வம் என்ற மூன்று மந்திரங் களே, அதன் சுருதி வாக்கியம். திலகர், அரவிந்தர் போன்றோரின் உண்மை வீரத்தைப் போற்றி யெழுது வதே, அதன் வேலை.

இந்தியாப் பத்திரிகையைப் பார்ப்பதே இன்பம். அதன் ஆசிரியரின் புலமையினின்று மலரும் நறுமண மலர்கள் ஒவ்வொருவர் மனமலரிலும் சுத்த வீரத் தாதுவைப் பொழிந்தன. அதன் ஒவ்வொரு பக்கமும் நகைச்சுவை ததும்பி, நாட்டன்பைப் பகீரெனப் பற்ற வைத்தது. அது நகைபுரியும் நாட்டன்புத் தீ. பத்திரிகை யுலகிற்கு அது சிறந்த செல்வம், அதன் சித்திரப் படங்களே அவ்வப்போது நாட்டின் நிலைக்குக் கண் ணாடி பிடித்தன. ஒரு படத்தில் மிதவாதக் கட்சிக்

சும்பலை, ஆந்தைகளாக ஒரு மாப்பொந்தில் கூடியிருப்பது போலும், தேசபக்திச் சூரியனுக்கு அது ஒளிந்து பதுங்குவது போலும் படம் வெளியிட்டார் கவி: “சுதேசிய ஒளிக்கு அஞ்சும் ஆந்தைகள்” என்று துணிவுடன் அதற்குத் தலைப்பிட்டார். “கன்வென்ஷன்” (convention) என்ற புலிக் குட்டியைப் பசுத்தோல் போர்த்து, அதை ஸ்ரீமான் டி. வி. கிருஷ்ணசாமி ஐயர் பசுவென்று பாரதமாதாவிடம் விற்க வருகிறார். மாதா அவரை “இதுவா புலி?” என்று சவுக்கடி யடிக்கிறாள். இது வொரு சித்திரம். இந்தியாப் பத்திரிகையில் அநேகமாகப் பாதி ஸ்ரீ அரவிந்தரின் தியாகம், தாயன்பு, பொன்னுரை, அவர் விசாரணை, வெற்றி முதலியவற்றைப் பற்றிய கட்டுரைகளே உசிதமான படங்களுடன் விளங்கின. ஸ்ரீ வ. வெ. சு. ஐயர் அப்போது லண்டனிலிருந்து அதற்கு அரிய கடிதங்கள் எழுதிவந்தார்; கரிபால்டியின் சரிதையையும் எழுதினார். நிதானக் கட்சியைச் சவுக்கடி யடிப்பதில் “இந்தியா,” “வந்தே மாதர”த்திற்கு நிகராகவே யிருந்தது. அன்னிய சாமான் வர்ஜனம், தேசியக் கலாசாலை நாட்டல், பஞ்சாயத்து மன்றம் ஏற்படுத்துதல், தேச சேவகரைத் தயாரித்தல் முதலிய தத்துவங்களை, அது பிரசாரஞ்செய்தது.

இந்தியாப் பத்திரிகை இடையில் இரண்டு மாதம் கிறுத்தப்பட்டது. அப்போது லண்டனிலிருந்து வ. வெ. சு. ஐயர் பின்வருமாறு எழுதினார்:

“முடிந்தது நந்த மெண்ணம் மூவுலகிற்கும் கங்குல் விடிந்ததென் றிருந்தேன்; மீள வெந்துயர் இருளின்

வெள்ளம்

படிந்தது, வினையின் செய்கை பரந்தது; பாவி வாளால்

தடிந்தனன் திருவை அந்தோ ! தவிர்ந்தது தரும மம்மா!”

(கம்ப ராமாயணம்)

மாயா சிதையை இந்திரசித்து சிதைக்கும் காட்சியைக் கம்பன் இவ்வாறு வர்ணிக்கிறான். இதை வ. வெ. சு. ஐயர்

மேற்கோளாகக் குறித்து பத்திரிகை நின்றதற்கு வருந்தி, மீண்டும் 'இந்தியா' உயிர்த்ததற்கு மகிழ்ந்தார்! நமது தென்னாட்டில், "இந்தியா ஒரு பத்திரிகைதான், அரசியல் தீபத்தைச் சோர விடாமல் காப்பது" என்று புகழ்ந்தார்!

கிருஷ்ணசாமி ஐயர், கோகலே, மேத்தா இவர்களுடைய நிதானப் போக்கின் மேல் பாரதியார் தொடுத்த விகடபாணங்கள் இராமபாணத்தினும் கூரியவை. அழகம் எழுதிற் பெருகும். அப்போது மார்லீ சீர்திருத்தத்தை வானளாவப் புகழ்ந்து வந்த கோகலேயை, பாரதியார் நகையாடிய விநோதத்தை மட்டும் குறித்து நிறுத்துவாம் : இராமலிங்க ஸ்வாமிகள், "களங்கமறப் பொதுநடனங்கண்டு கொண்ட தருணம்" என்றெடுத்துப் பாடிய பாட்டையே திரித்து, நகைச்சுவை பொருந்த கோகலேயின் மீது வைத்துப் பாடுகிறார் கவி :

“ களக்கமுறும் மார்லி நடம்
கண்டு கொண்ட தருணம்
கடைச் சிறியேன் உளம் பூத்துக்
காய்த்த தொரு கனிதான்
விளக்க முறப் பழுத்திடுமோ,
வெம்பி விழுந்திடுமோ ?
வெம்பாது விழினு மென்றன்
கரத்தி லகப்படுமோ ?
வளர்த்த பழம் கர்சானென்ற
குரங்கு கவர்ந்திடுமோ ?
மற்றிங்ஊன் ஆட்சி செய்யும்
அணில் கடித்து விடுமோ ?
துளக்க மறயான் பெற்றிங்
குண்ணுவலே, அல்லால்
தொண்டை விக்குமோ, ஏ துஞ்
சொல்லரிய தாமோ ?”

இன்னும் ஆயிரம் விதமாக மிதவாதிகளின் கூத்துக்களைக் கண்டித்தார், ஹாஸ்ய வீரரான பாரதியார்.

திலகரின் தீவிர தேச பக்தியைக் கண்டித்து, கோகலே, மேத்தா முதலிய நிதானஸ்தர் உரைத்த அச்சச் சொற்களையும், தேசபக்தர் முன்னேற்றத்தைப் பற்றி அவர்கள் வருந்துவதையும், பாரதியார் நந்தனூர் கீர்த்தன மெட்டுகளில் பாடியிருப்பது அனைவரும் அறிந்ததே:

“ஓய் திலகரே, நம்ம ஜாதிக் கடுக்குமோ?
செய்வது சரியோ, சொல்லும்?”

(தேசிய கீதம்—20)

“முன்னறியாப் புது வழக்கம்; நீர் மூட்டிவிட்ட திந்தப் பழக்கம்; இப்போது எந் நகரிலும் இதுவே முழுக்கம்! (அரசாங்க அடக்குமுறைகளால்) மிக இடும்பை செய்யுமிந்த ஒழுக்கம்! சுதந்தர மென்கிற பேச்சால், எங்கள் தொழும்புகளெல்லாம் வீணாய்ப் போச்சு” என்று கற்பனை செய்கிறார் கவி.

நந்தனூரைச் சேரிப் பறையரெல்லாம் பழிப்பதுபோல நிதானஸ்தர், தேசபக்தரான திலகரைப் பழிக்கும் கற்பனைக்கு என்னதான் பதில் சொல்லமுடியும்? “நாமென்ன செய்வோம், துணைவரே! இந்த பூமியிலில்லாத புதுமையைக் கண்டோம். திலகனொருவனாலே இப்படியாச்சு; செம்மையுந் தீமையும் இல்லாமலே போச்சு. பல திசையும் துஷ்டர் கூட்டங்களாச்சு; பையல்கள் நெஞ்சில் பயமென்பதே போச்சு; இவர்களாலே தேசத்தில் எண்ணற்ற பேர்களும் கெட்டார். தாதாபாயும் சுயராஜ்யம் என்ற ஒரு சொல்லைச் சொல்லிவிட்டார். அந்தோ, என் செய்வது!”

“பட்டம் பெற்றோர்க்கு மதிப் பென்பது மில்லை
பரதேசப் பேச்சில் மயங்குபவ ரில்லை
சட்டம் மறந்தோர்க்குப் பூணை குறைவில்லை
சர்க்காரிடம் சொல்லிப் பார்த்தும் பயனில்லை.

சீமைத் துணி யென்றால் உள்ளம் கொதிக்கிறார்
 சீரில்லை என்றாலோ எட்டி மிதிக்கிறார் !
 தாமதத்தையோ “வந்தே” என்று துதிக்கிறார் ;
 தரமற்ற வார்த்தைகள் பேசிக் குதிக்கிறார் !”

(தேசிய கீதங்கள்—21)

எனும் வாக்குகளில் தீயும், நகையும் இருப்பதைக் காணு
 மின்! இதனினும் நடிப்புச் சுதேசிகளைக் கிளிக் கண்ணி
 யால் அவர் நகையாடுவதே, கற்பனை கடந்த ஹாஸ்யம் !

“ நெஞ்சி லுரமு மின்றி நேர்மைத் திரமு மின்றி
 வஞ்சனை சொல்வா ரட-கிளியே-வாய்ச்சொல்லில் வீரரட”

(தேசிய கீதம்—17)

கூட்டத்திற் பிதற்றுவர் ; உடனே மறப்பர் ; இந்த
 அந்தகர்க்குச் சுயாட்சிச் சுகமாகுமோ ? அலிகளுக்கு
 இன்ப முண்டோ ?

“ கண்க ளிரண் டிருந்தும் காணுந் திறமை யற்ற
 பெண்களின் கூட்டமட-கிளியே-பேசிப்-பய னென்னட !

(தே. கீதம்—17)

பெண்கள் என்பது முக்காடிட்டுக்கொண்டு, கண்ணி
 ருந்தும் வெட்கிப் பதுங்கி, நாட்டின் நிலைமையைப் பாரா
 திருக்கும் கோழைகளைக் குறிப்பது. யந்திரச் சாலை,
 சுதேசித் துணி என்று வாயாற் சொல்லுவர். மந்திரத்தில்
 மாங்காய் விழுமா ? உப்பு, சீனி, உள் நாட்டுச் சேலை என்
 பர் ; செய்வதறியார்! தெய்வ பக்தியே பேசுவர்; நம்பார் !
 தமது மாதரைக் கற்பழிக்கப் பார்த்திருக்கும் பேதையே
 போல்வர் ; தம்முயிரே பெரிதென் றஞ்சுவார் !

“ அச்சமும் பேடிமையும் அடிமைச் சிறுமதியும்
 உச்சத்திற் கொண்டாரட-கிளியே-ஊமைச் சனங்க ளட !”

(தே. கீதம் : 17)

ஊக்கம், மனோபலம், உண்மைப் பற்று, மானம் இவையற்ற
சுனருக்கு வாழ்வும் கிலையுமுண்டோ ?

“ சிந்தையிற் கள் விரும்பிச் சிவசிவ என்பது போல்,
வந்தே மாதர மென்பார்—கிளியே—மனதி லதனைக் கொள்
(தே. கீதம்—17) [ளார் ! ”

பழமை பழமை யென்று பாவனை பேசுவர் ; பழமை
கிலையை இப் பாமரர் அறிவரோ ? நாட்டில் அவ மதிப்பும்,
இழி செல்வந் தேடுவதில் விருப்பங் கொண்டு சிறுமை
யடைவர். சொந்தச் சகோதரர் துன்பத்திற் சாகக் கண்
டும், சிந்தை யிரங்கார் ; பஞ்சத்திலும் நோய்களிலும் பார
தர் புழுப்போல் இறக்கக் கண்டும், ஊக்கங்கொண்டு
பொதுப் பணி புரியாது சோம்பித் திரிவர். தாயின் வறு
மையை நீக்கொணாது வந்தே மாதரம் என்று வாயால்
பிதற்றுவர்.

நமது சாதிச் சண்டை, சமயச் சண்டை, அச்சம்,
அடிமைமோகம், பிச்சைத்தானம், கப்பலேறிக் கடல்கடந்
தால் ஆசாரம் கெடும் என்பது போன்ற மூடக் கொள்கை
கள், ஒற்றுமையின்மை, உடல் வலி யின்மை, சிறுமை,
சோர்வு, சோம்பல் சேனைத் திறனின்மை முதலிய குறை
களைக் காட்டி, பாரதியார் ரோசம் பிறக்கச் செய்தார்.

“ குப்பை விரும்பும் நாய்க்கே—அடிமை !
கொற்றத் தவிசு முண்டோ ? ”

“ உள்ளது சொல்வேன் கேள்—சுதந்தரம்
உனக் கில்லை மறந்திடடா ”

“ வீடு காக்கப் போடா—அடிமை
வேலை செய்யப் போடா ” (தே. கீதம்—19)

என்று அவர் ஓர் இந்தியனை அன்னியன் தாக்குவது
போலப் பாடி யிருப்பது, நமது ரோசத்தில் சவுக்கடி யடிக்
கிறது.

நம் வரகவி தம் வீர வாக்கால் நாட்டிற்கு அளப்பறு
பணி செய்தார். அதை, “ ஆங்கிலேயன் ஒரு தேச பக்த
னுக்குக் கூறுவது ” என்னும் பாட்டையே மாற்றிக் கூறு
வோம் :

“ நாட்டிலெங்கும் சுதந்தர வாஞ்சையை
நாட்டினாய்—கனல்—மூட்டினாய் !

“ கூட்டங் கூடிவந் தேமா தர மென்று
கோஷித்தாய்—எமைத் — தூஷித்தாய் !

“ கோழைப்பட்ட ஜனங்களுக் குண்மைகள்
கூறினாய்—சட்ட—மீறினாய் !

ஏழைப் பட்டிங் கிறத்த லிழிவென்றே
ஏசினாய்—வீரம்—பேசினாய் !”

“ அடிமைப் பேடிகள் தம்மை மனிதர்கள்
ஆக்கினாய்—புன்மை—போக்கினாய் !

மிடிமை போதும் நமக்கென் றிருந்தோரை
மீட்டினாய்—ஆசை—யூட்டினாய் !”

“ தொண்டென்றே தொழி லாக்கொண் டிருந்தோரைத்
தூண்டினாய்—புகழ்—வேண்டினாய் !

கண்ட கண்ட தொழில் கற்க மார்க்கங்கள்
காட்டினாய்—சோர்வை—யோட்டினாய் !”

“ எங்கு மிந்த சுயராஜ்ய விருப்பத்தை
ஏவினாய்—விதை—தூவினாய் !

சிங்கம் செய்யும் தொழிலைச் சிறுமுயல்
செய்யவோ—நீங்கள்—உய்யவோ ?”

(தேசிய கீதம்—22)

இப் பாட்டில் ஒரு விசேஷம் ; சிங்கம் செய்யும்
தொழிலைச் சிறு முயல் செய்ய முடியாதென ஆங்கிலே
யன் கூறுகிறான். ஒரு காலத்தில் சிங்கத்தையும் தனது
மதி நுட்பத்தால் கிணற்றில் வீழ்த்தி யொடுக்கிய முயலின்
கதை யொன்றுண்டு. அம்மாதிரியே, நாட்டை அடிமைப்
படுத்திய அச்சத்தை, இம் முயல் தனது இன்ப மதி நுட்
பத்தால் ஒழித்தது என்றறிக.

எத்தகைய வீரத்துடன் பாரதியார் நாட்டுப்பணி புரிந்தார் என்பது, “சொந்த நாட்டிற் பிறர்க்கடிமை” என்ற பாட்டில் நன்கு விளங்கும். இது தேசபக்தன் ஆங்கிலேயனுக்குக் கூறிய மறு மொழியாகும்.

“ சொந்த நாட்டிற் பரர்க்கடிமை செய்தே
 தஞ்சிடோம்;—இனி—யஞ்சிடோம் ;
 எந்த நாட்டினு மிந்த அநீதிகள்
 ஏற்குமோ?—தெய்வம்—பார்க்குமோ?
 வந்தே மாதர மென்றுயிர் போம்வரை
 வாழ்த்துவோம் ; முடி—தாழ்த்துவோம் ;
 எந்த மாருயி ரன்னையைப் போற்றுதல்
 ஈனமோ?—அவமானமோ?
 பொழுதெல்லா மெங்கள் செல்வங் கொள்ளை கொண்டு
 போகவோ? நாங்கள்—சாகவோ?
 அழுது கொண்டிருப்போமோ? ஆண்டிள்ளைகள்
 அல்லமோ? உயிர்—வெல்லமோ?
 ஒற்றுமை வழியொன்றே வழியென்ப
 தோர்ந் திட்டோம் ; நன்கு—தேர்ந்திட்டோம்!
 மற்று நீங்கள் செய்யுங் கொடுமைக்கெலாம்
 மலைவுறும் ; சித்தம்—கலைவுறும்!
 சதையைத் துண்டு துண்டாக்கினு முன்னெண்ணம்
 சாயுமோ? ஜீவன்—ஓயுமோ?
 இதயத் துள்ளே யிலங்கு மஹாபக்தி
 யேகுமோ? நெஞ்சம்—வேகுமோ?”

(தேசிய கீதம்—23)

இந்தப் பாட்டிலுள்ள வீரக்கனலே நாட்டில் சுதந்தர உணர்ச்சியாகத் தாண்டவம் புரிகிறது!

8. வந்தேமாதரம்

மந்திரத்தின் சக்தி அளவற்றது. பக்கம் சந்திரருக்கு ஒரு முனிவர் உபதேசித்த “வந்தே மாதரம்” என்னும் மந்திரத்தின் சக்தி நம்முள் நேரே விளங்குகின்றது. இந்த மந்திரம் இன்று முனை முதல் மலை மட்டும் ஒவ்வொருவர் மனத்திலும் வாக்கிலும் ஒலிக்கிறது. இந்த மந்திரத்தை உலகிற்குத் தெளிவுறுத்தி, சக்தி பெறச் செய்தவர், ஸ்ரீ அரவிந்தராவார். அதற்கு முன்னேயும் இம்மந்திரம், பங்கம், பாலர் முதலியோரால் ஜெபிக்கப்பட்டது. எனினும், அதையொரு சக்தி மந்திரமாக நாடு முழுதும் தாயன்பு வெறியெழும்படி பரப்பியவை, ஸ்ரீ அரவிந்தரின் பொன்னுரைகளே. இம்மந்திரத்தை அவர் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்துள்ளார். இதன் பொருளைப்பற்றிப் பலமுறை பேசியுள்ளார். நமது பாரதியாரின் திருநாவில் வினையாடிய மந்திரமும் இதுவே. சாட்டர்ஜியின் வந்தே மாதரம் பாட்டை, பாரதியாரின் தமிழ் இன்னும் எழிலுறுத்துகின்றது.

“நளிர்மணி நீரும், நயம்படு கனிகளும்,
குளிர்பூந் தென்றலும், கொழும் பொழிற் பசுமையும்
வாய்ந்து நன் கிலகுவை வாழிய அன்னை !

சுப்ரஜோத்ஸன் :

“தெண்ணில வதனிற் சிலிர்த்திடு மிரவும்,
தண்ணியல் விரிமலர் தாங்கிய தருக்களும்
புன்னகை யொளியும், தேமொழிப் பொலிவும்
வாய்ந்தனை யின்பமும், வரங்களும் நல்குவை !

த்ரிம்ஸத் கோடி கண்ட கலகல நிநாதக ராலே :

இதில் ‘முப்பது கோடி’ யென்பதைக் “கோடி கோடி” எனக் கவி மொழிபெயர்க்கிறார்.

பாரத மக்களை முப்பது கோடியென்று எவர் கணக்
கிட முடியும்? இப்போதே ஜனத் தொகை நாற்பது
கோடியுள்ளனர்.

“கோடி கோடி குரல்க ளொலிக்கவும்,
கோடி கோடி புயத்துணை கொற்ற மார்”
நீடு பல்படை தாங்கி முன்னிற்கவும்,

கே போலே மா துமி அபலே?

கூடு திண்மை குறைந்தனை யென்பதென்?
ஆற்றலின் மிகுந்தனை, அரும்பதங் கூட்டுவை,
மாற்றவர் கொணர்ந்த வன்படை யோட்டுவை!

துமி வித்யா துமி தர்ம :

“அறிவுநீ, தருமநீ, அதனிடை
மருமநீ, உடற்கண் மாழ்ந்திடு முயிரீ!

த்வம்ஹி ப்ராணு, சரீரே :

“தோளிடை வன்புநீ, (பாஹுதே துமி மா சக்தி)
நெஞ்சகத் தன்புநீ (ஹ்ருதயே துமி மா சக்தி)
ஆலயந் தோறும் அணிபெற விளங்கும்
தெய்வச் சிலையெலாந் தேவியிங் குனதே!

தொமா ரேயி ப்ரதிமா கதி மந்திரே மந்திரே :

“பத்துப் படைகொளும் பார்வதி தேவியும்

த்வம்ஹி துர்க்கா தசப்ர ஹரண தாரினீ :

“கமலத் திகழ்களிற் களித்திடும் கமலையும்

கமலா கமலதள விஹாரினீ !”

“அறிவினை யருளும் வாணியும் அன்னை நீ!

வாணீ வித்யா தாயினீ, நமாமித்வாம் !”

“திரு நிறைந்தனை, தன்னிக ரொன்றிலை!
திது தீர்ந்தனை, நீர்வளஞ் சார்ந்தனை,
மருவு செய்களின் நற்பயன் மல்குவை,
வளனின் வந்ததோர் பைந்நிறம் வாய்ந்தனை,
பெருகு மின்ப முடையை, குறுநகை

பெம் நொளிர்ந்தனை, பல்பணி பூண்டனை,
இரு நிலத்துவந் தெம்முயிர் தாங்குவை
எங்கள் தாய், நின் பதங்க ளிறைஞ்சுவாம் !”

(தே.கீதம் - 5)

இவ்வடிகள், “நமாயி கமலாம், அமலாம், அதுலாம்” என வரும் வங்கப் பாட்டின் கருத்தையும் தன்னுள் எடக்கி, அதை விளக்கி, அதனினும் செழுமை பெற்றிலங்குவதை ரவிகர் காண்பர்!

இந்த வந்தே மாதர மந்திர சக்தி எத்தகைய வீரத்தை நாட்டிற்களித்தது? அதன் உபாசகர் முதலில் எவ்வளவு தொல்லைப்பட்டனர்? இன்று அம் மந்திரம் எங்கும் ஒலிப்பது பாரத பக்தரின் தீவிர வீரத்தாலன்றோ?

“ஜெய ஜெய பாரத (வந்தே மாதரம்)

ஒன்றாய் நின்றினி
வென்ற யினுமுயிர்
சென்றயினும் வலி
குன்ற தோதுவம்”

(தே.கீதம் - 2)

என்று ஆரிய பூமியிலுள்ள நாரியரும், நர சூரியரும் இந்த வீரிய வாசகத்தை அன்று உவந்து ஒலித்ததாலன்றோ, இன்று அம் மந்திரம் எங்கும் ஒலிக்கிறது! இம் மந்திரோ பாசகர் எத்தகையர் என்பதை ஆனந்தக் களிப்பில் அழகாயமைந்த பாரதியாரின் அருமைப் பாட்டு உரைக்கிறது:

“ஐாதி மதங்களைப் பாரோம்! இந்த தேசத்தில் பிறந்தோர் வேதியரேனும், வேறு குலத்தினரேனும் அனைவரும் ஒன்றே! ஈனப் பறையரும் எம்முடன் வாழ்ந்திருப்பவரே; அன்னிய ரல்லர்; அன்னியர் போலத் தீங்கிழைப்பவரல்லர். இங்கு ஆயிரஞ் சாதியிருக்கும். ஒரு தாயின் வயிற்றில் பிறந்தவர் சண்டை செய்தாலும், சகோதரரன்றோ? அவர்கட் கிடையே அன்னியர் புக நீதியென்ன?

“ ஒன்று பட்டாலுண்டு வாழ்வே—நம்மில்
ஒற்றுமை நீக்கி லனைவர்க்குந் தாழ்வே!
நன்றிது தேர்ந்திடல் வேண்டும்—இந்த
ஞானம் வந்தாற்பின் நமக்கெது வேண்டும்?”

(தே. கீதம் - 1)

“ எப்பதம் வாய்க்கினும் நாமனைவர்க்கும் பொதுவே! முப்
பது கோடியான நாம் வாழினும் வீழினும் சேர்ந்தே
யிருப்போம்; புல்லடிமை புரிந்த நாட்களை நாணுவோம்;
அடிமையைத் தூவென்று எள்ளித் தள்ளி இகழ்ச்சி தீரப்
பெருமையாய் வாழ்வோம்!” என்கிறார் கவி.

இவ்வுணர்ச்சிகொண்டே கவி, தூங்கும் தாய்நாட்டை
எழுப்புகிறார். ஆ! காலை மந்த மாருதத்துடன் இந்த
பூபாளமும் கலக்கும்போது எவ்வளவு இன்பம் பயக்கின்
றது? அன்னையை, வரம் பெற்ற கவி மைந்தன் எழுப்பு
கிறான்.

“ இன்னும் விழி துயில்கின்றனை தாயே! இது வியப்பு!
பள்ளியெழுந்தருள்!; பொழுது புலர்ந்தது!; நாம் செய்த
தியாகத் தவத்தால் புன்மையிருட்கணம் போயது! பசும்
பொற்சுடர் பரவி, ‘நாம் சுதந்தராத்மா, அடிமைகளில்லை
யெனும் அறிவுக் கதிர் எழுந்துவிட்டது! அன்னையே,
உன்னைத் தொழுது வணங்கிடப் பல்லாயிரக் கணக்கான
தொண்டர், நாடு முழுதும் சூழ்ந்து நிற்கின்றோம். எழுந்
திராய்!

“ புள்ளினமான தேச பக்தர் ஆர்த்தனர்; வந்தே
மாதரம் எனும் வீர முரசும் ஆர்த்தது. எங்கும் சுதந்தர
நாதம் பொங்கியது. விடுதலை வெண்சங்கு முழங்கியது!
மாதரும் வீதிகளில் அணுகிப்பணி புரிகின்றனர். நற்குண
நல்லோர், வேதத்துடன் உன் நாமமும் ஒதி நிற்கின்றனர்.
தெள்ளமுதே, எம்மன்னையே, ஆருயிரே, பள்ளி யெழுந்
தருளுவாய்!

“வானிற் பரிதியொளி கண்டோம்; பாரில் உன்
 னொளி காண வருந்துகிறோம், உன் சேவடியணிதற்கே
 எமது நெஞ்சு மலரை யிந்தோம். அம்மையே, கோடி-
 சாத்திரங்களும் சுருதிகளும் முன்னே அருளினாய்; அரக்-
 கர் நடுங்கச் சூலம் பிடித்தாய்; நிர்மலையே, இன்று உறங்க
 லாமா? பள்ளி யெழுந்திராய்!

“எங்கள் இன்னுயிரே! உன் சோதி வழியின் அரு-
 னைக் காண எமது நெஞ்சத் தாவலை நீ யறியாயோ? நின்
 னருளுக்கு என்னென்ன தவங்களெல்லாம் செய்து, எத்-
 தனை காலம் ஏங்கிக் கிடப்பது? இன்னமும் நீ துயிலுறு
 தல் நன்றே? அன்னையே!

“மதலைய ரெழுப்பவுந் தாய்துயில் வாயோ?
 மானிலம் பெற்றவள் இஃதுண ராயோ?
 குதலை மொழிக்கிதற் காதொரு தாயோ?
 கோமகளே பெரும் பாரதர்க் கரசே!
 விதமுறு நின்மொழி பதினெட்டுங் கூறி,
 வேண்டிய வாறுனைப் பாடுதங் காணாய்;
 இதமுற வந்தெமை யாண்டருள் செய்வாய்!
 ஈன்றவளே! பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே!”

(தேசிய கீதம்—11)

மணிக் கொடி

இப் பிள்ளைத் தமிழைக் கேட்டுந் தாய் உறங்கு
 வாளோ? எழுந்து விட்டாள்! தாயின் மணிக்கொடி
 உயர்ந்து விட்டது. பார்மின்! “ஓங்கி வளர்ந்த கம்பத்-
 தின் உச்சியில் வந்தேமாதரம் எனும் மந்திரந் தாங்கிப்
 பட்டொளி வீசிப் பறக்கும் தாயின் மணிக்கொடியைத்
 தாழ்ந்து புகழ்ந்து வணங்குவோம்! அது வெறும் பட்டுத்
 துகிலா? பெரும் புயற் காற்று, பாய்ந்து சுழற்றியடித்தா-
 லும் அதையும் மதியாது உறுதிகொண்டு நிற்கும் மாணிக்
 கப் படலமன்றே இக்கொடி! இந்திரன் வஜ்ரம் (உறுதி

யைக் குறிப்பது), எங்கள் (சகோதரரான) இஸ்லாமியர் பிறையுடன், தாயின் மந்திரமான வந்தே மாதரமும் தாங்கும் இதன் மாண்பை, யார் வகுக்க வல்லவர்? தங்கள் நல்லுயி ரீந்தும் இக்கொடியினைக் காக்கும் உறுதி வீரர் இக்கம்பத்தடியே வணங்கி நிறறல் காணீர்! அவர் அணியணியாகத் தாய்ப்பணியிலகும் மார்புடன், திறல் பெற்ற வடிவுடன் விளங்கும் ஆரியக்காட்சி ஆனந்தமன்றோ? செந்தமிழ் நாட்டுப் பொருநர், தீக்கண் மறவர், சேர வீரர், மனந் துணிந்த தெலுங்கர், தாயின் சேவடிப் பணிப்புரியுந் துளுவர், கன்னட ரெட்டியார், காலனும் அஞ்சக் கலக்கும் மராட்டர், பாருள்ளமட்டும் அறப்போர்த் திறல் உள்ள மட்டும் மாதர்கள் கற்புள்ளமட்டும் கீர்த்தியோங்கும் ரஜபுத்திரர், பஞ்சாபியர்,

“ துஞ்சும் பொழுதினுந் தாயின்—பதத்
தொண்டு நினைந்திடும் வங்கத்தி னேரும் ”

(தேசிய கீதம்—14)

சேர்ந்து விளங்குவதைக் காணீர்! அவர் சிந்தையின் வீரம், நிரந்தரம் வாழ்க! சிறந்தவர் போற்றும் பாரத தேவியின் மணிக்கொடி நீடு வாழ்க! இக் கொடி எஞ்ஞான்றும் சுதந்தரமாகப் பறக்கவே, வீரர் தியாகஞ் செய்கின்றனர்.” இந்தியா, தேவியின் ஆஸயம். அதன் தங்கத் துவசமே தாய்க்கொடி. அதற்குக் காப்புக் கட்டியாய்விட்டது. அதன் சுதந்தரத் திருநாள் தொடங்கிவிட்டது!

9. சுதந்தர தாகம்

நந்தன் தில்லை வெளியிற் கலந்தது போலவே, பாரதியாரின் கவியுள்ளம் வீர சுதந்தரத்திற் கலந்து மீளா வாளானது. அவருடைய சுதந்தர தாகத்தை இப்பகுதியில் ஆராய்வோம்: அவர் வீர சுதந்தரத்தையே வேண்டுகிறார்; தரகு, கெஞ்சல் இவற்றை ஏசுகிறார்.

“ வீர சுதந்தரம் வேண்டி நின்றார் பின்னர் வேறென்று கொள்வாரோ?—என்றும் ஆரமு துண்ணுதற் காசை கொண்டார், கள்ளில் அறிவைச் செலுத்து வாரோ?”

(தேசிய கீதம்—33)

புகழும் அறமும் போற்றுவோர், இகழும் ஈனத்தொண்டில் இச்சை யுறுவாரோ? பிறந்தவர் இறப்பதையறிந்தோர், மானந் துறந்து அறம் மறந்து உயிர்ப்பாரோ? மனிதப் பிறப்பின் மாண்பை யுணர்ந்தார், ஊனுடல் போயினும் உண்மை பிறழ்வாரோ?

“ விண்ணி லிரகிதனை விற்றுவிட்டெவரும் போய் மின்மினி கொள்வாரோ? கண்ணிலு மினிய சுதந்தரம் போனபின் கைகட்டிப் பிழைப்பாரோ?”

மண்ணிலின் பங்களை விரும்பிச் சுதந்தரத்தின் மாண்பினை யிழைப்பாரோ? கண்ணிரண்டும் விற்றுச் சித்திரம் வாங்கினற் கைகொட்டிச் சிரியாரோ?

(தேசிய கீதம்—33)

வந்தே மாதரம் என்ற தாரகத்தை வணங்குவோர், மாயத்தை வணங்குவாரோ? இப் பாட்டு பாரதியாரின் கவரத்தினங்களில் ஒன்று: அலிக்கும் ஆண்மை தருவது!

சுதந்தர தேவியை உள்ளக் கோயிலில் கனல் வடிவாய் வைத்து வணங்கத் தூண்டும் வீர மொழிகள், இதை அணிச் செய்கின்றன:

“ இத்தந்தரு மனையி னீங்கி
 இடர்மிகு சிறைப்பட்டாலும்
 பதந்திரு விரண்டுமாறிப்
 பழிமிகுத் திழிவுற்றாலும்,
 விதந்தரு கோடி யின்னல்
 விளைந்தெனை யழித்திட் டாலும்,
 சுதந்தர தேவி! நின்னைத்
 தொழுதிடல் மறக்கி லேனே!”

(தேசிய கீதம்—35)

என்று சுதந்தர தேவியை அவர் தன் மனத்துட் கோயில் கொண்டு அல்லும் பகலும் வணங்கும் அன்புதான் என்னே! “ ஏ தேவி! செல்வமும், பன்னருங் கல்வி கேள்வியும், உயர்வும், எண்ணில்லாப் பெருமையும் பெற்றோரெனினும், உனதருளற்றவர் அலங்காரப் பிணங்களே; அவர்கள் வாழ்வு பாழே! நின் ஒளி பெறாத தேசத்தார்க்கு ஆவியுண்டோ? செம்மை, அறிவு, ஆக்கம், காவிய நூல்கள், ஞானக் கலை, வேதங்களுண்டோ? உன்னால் அருளப் பெறாதவர்கள் பாவின்கள்; நோயும், சோம்பலும் இகழ்வுமே அவர்கள் கதி; அக் கடையர் கனவிலும் இன்பம்காணார். நீயே மாந்தர்க்கு அழிவறு பெருமையாவாய்; ஏதேவி! உனக்கே ஆவியு மன்பு மளித்தவர் வசிப்பது வெஞ்சிறையேனும், அதுவே இன்ப வானுலகம். உன் அருமையறியாத இழி தொண்டர், இம்மையில் வசிக்கும் பொன் மாடங்களும், வெஞ்சிறைகளே யாகும். மேனாட்டில் கூற்றின் வாய்ப்பட்டும், நின் பேற்றினைப் பெற்ற வீரர் எண்ணிலர். உன்னை எங்ஙனம் இசைப்பேன்? உன் சின்னமற்றழிந்த தேயத்திற் பிறந்தேன்! அறத்தின் வேலியே! சோரம், துயர், மிடி முதலிய இருட் குலங்களை யறுத்திடுஞ்சோதியே, வீரருக் கழுதே, உன்னைப் பணிகின்றேன்!”

அக் காலம், அடக்குமுறை தனது உன்மதச் சண்ட வேகத்தில் கூத்தாடியது. வங்கத்திலும், தமிழகத்திலும், மகதத்திலும், பாஞ்சாலத்திலும் அரிய வீரர்கள் சிறையிலும், தீவாந்தரத்திலும், பலவகை யின்னலுற்ற காலம் அது. இக் கொடுமைகளால், திலகர் ஊன்றி வளர்த்த சுதந்தரப் பயிரை என்றும் வாடிக் கருகாது காக்கக் கவியரசர் சர்வேசனை வேண்டுங் கண்ணிகள், நம் கண்ணீரைத் திறை கேட்கின்றன :

“ஏ சர்வேசா! எங்கள் அன்புத் தண்ணீர் பாய்ச்சினோம்; இச் சுதந்திரப் பயிரைக் கண்ணீரால் போற்றி வளர்த்தோம்; இது கருக உனது திருவுளமோ? எங்கள் எண்ணத்தை யூற்றி எமது உயிருள் வளர்த்த இவ் வண்ண விளக்கு அவிவது, உன் திருவுளமோ? மேலோர்கள் வெஞ்சிறையில் வீழ்ந்து கிடக்கின்றனர். பன்னூற் புலவர்கள் செக்கடியில் நோகின்றனர். எண்ணற்ற நல்லோர் கண்ணற்ற சேய்கள் போலக் கலங்குகின்றனர். மாதரையும் மக்களையும் காத விளைஞர் பிரிந்து சிறையிடப்பட்டும், நாடு கடத்தப்பட்டும், கருத் தழிகின்றனர். உனது சுதந்திரச் செல்வம் அனைவர்க்கும் இயல்பு; அதை யிழந்து நொந்தவர் துயரம் நீக்க, நீயன்றி வேறு யார் கதி? நின்னருளால் வந்த சுதந்தரத்தை அன்பிலிகளிடமிருந்து காவாயோ? வான்மழை யின்றே வாழ்வில்லை! சுயா தீனமின்றேல், இத் தீனருக்கு வாழ்வேது? நின் பொருட்டு, நின்னருளால், நின்னுரிமையைக் கேட்கின்றோம்! எம்பொருட்டு இரங்காயோ? நீயும் அறமும் நிலைத் திருத்தல் மெய்யானால், இப்பிறப்பிலேயே எங்களுக்குச் சுதந்தர வரந் தருவாயாக!” எனினும் இம்முறையிடு பாதகரின் கடு நெஞ்சத்தையும் கரைக்கும்; இக் கண்ணீர்த் துளிகள் சுதந்தர தேவியின் முத்துமாலையாகுக!

கண்ணனைக் கவியின் ஆவி, சுதந்தர தாகத்துடன் கூவி

யழைக்கும் பாட்டு இன்று ஒவ்வொரு தமிழ் உள்ளத் திலும் ஒலிக்கிறது !

“ என்று தணியு மிந்த சுதந்தர தாகம் ?
என்று மடியு மெங்கள் அடிமையில் மோகம் ?
என்றெம தன்னை கை விலங்குகள் போகும் ?
என்றெம தின்னல்கள் தீர்ந்து பொய்யாகும் !

(தேசிய கீதம்—38)

என்ற பாட்டில் கண்ணபிரான் தேவகிக்கு விடுதலை யீந்தது போல, பாரதத் தாய்க்கும் விடுதலை தரக் கவி வேண்டுவது குறிக்கத்தக்கது.

“ அன்றொரு பாரதம் ஆக்க வந்தோனே” என்ற அடியில், நுண்பொருள் மிக மலிந்துள்ளது. தருமபுத்திரர்க்குக் கொடுமை யிழைத்த மறவலி யாக்கரான கௌரவரையொடுக்கி, அசுரப் பூண்டுகளைக் களைவதற்குப் பாரத யுத்தத்தைத் தந்திரமாகச் செய்தவனே என்பது மட்டும் அதன் பொருளல்ல : கண்ணன் குருகேத்திரத்தில் அதருமத்தைச் சாம்பலாக்கித் தரும ராஜ்யத்தை—புதிய பாரதத்தை—தெய்வீக பாரதத்தை யாக்கவே அவதரித்தான் ; மதுரா நகரத்தில் அப்படியே புதிய தேவஜாதியை வளர்த்தான். ஆனால், அவன் எண்ணம் இனி வரும் பாரதத்திலேயே நிறைவேறும்.” இப் பாட்டில் ‘ஆரியர்’ என்பது சாதிய் பெயரன்று ; அது குணப் பெயர் ; ‘ஆரியன்’ என்பதற்குச் சீரியன், ஒளி படைத்த கண்ணினன், உறுதி கொண்ட நெஞ்சினன், இன்சொல், தோள்வலி, நல்லறிவு இரக்கம், வீரம், ஏறுபோல் நடை, வாய்மை, கடவுளுணர்வு, புலமை, அச்சமின்மை, தியாகம், தவம், பொறுமை, திறமை எல்லாம் ஒருங்கே வாய்ந்தவனெனப் பொருளாம். பாரத நாட்டையே ஆரியர் நாடாகக் கவி குறிக்கிறார் ; அதன் விடுதலைக் காட்சியை ஆனந்தமான ஆரியக் காட்சியாகப் பாடுகிறார். மேலும் வட நாட்டாருக்கும் திராவிட

ருக்கும் ஒற்றுமையை யுண்டாக்கியது கண்ணனே. சீதா யோகத்தில் இதன் விரிவைக் காண்க. “கண்ணனே, நின் துணையன்றோ வெற்றி பயப்பது? மெய்யடி யோமான யாங்கள் இன்னும் அடிமைச் சிறையில் வாடலாமா? அந்தோ! ஈசனே, உன் மெய்யடியார்க்கோ பஞ்சமும் நோயும்? அவர்களினும் மேன்மைக் குரியார் யார்? உன்னிடம் தஞ்சமுள்ள எம்மைக் கைவிடலாமா? நீ தாய், நாங்கள் உன் மைந்தர்? தாய் குழந்தையைத் தள்ளுவது நீதியா? அபயமளிப்பதன்றோ என்றும் நின் கடமை. அக் கடமை, இன்றும் உனக்கில்லையோ? ஆரியனே! உனது அறமான துஷ்ட நிகரக சிஷ்ட பரிபாலனத்தை மறந்தாயோ? ஆசை யகந்தையுங் கொண்டு பிறரை வருத்தி நலிக்கும் தீய அரக்கரை வீழ்த்தும் வீர சிகாமணியே, ஆரிய நாட்டின் மன்னனே, எங்கள் சுதந்தர தாகம் என்று தணியும்?” இவ்வாறு ஒவ்வொரு ஜீவாத்மாவும் அந்தராத்மாவான கண்ணனை ஆர்வமுடன் கூவுக! அவன் வந்தே தீருவான்!

10. வெளிநாடுகளின் வீர வுதாரணம்

இத்தாலி, ரஷ்யா போன்ற பிறநாடுகள் விடுதலை பெற்ற வுறுதியையும், தன் மானத்தைக் காத்து தீரமுடன் வீழ்ந்த பெல்ஜியத்தையும், வீரமும்கவியணியும் பொழியும் விருத்தங்களால் பாரதியார் அழகு செய்திருப்பதைக் காண்போம்:

ஜோசெப் மாஜினியார் இளைய இத்தாலிய வீரரைச் சேர்த்து சங்கம் நிறுவி நாட்டுப் பணி புரிந்த நாளில், சங்கத்தின் முன்னே செய்து கொண்ட பிரதிக்கணைகள் எந்நாட்டு வீரருக்கும் ஏற்றவையாகும். நம் நாட்டில் பிரதாபசிங்கன், அதினினூர் தீவிரமான விரதம் பூண்டான். மாஜினி பூண்ட சத்தியத்தின் சாரமாவது :

“பேரருட் கடவுள் திருவடி யாணை ; உலகின் விளக்காகி எம்மை யின்றளித்துக் காக்கும் தாய் நாட்டின் தவப் பெயர் மீதாணை ; நாட்டுப் பணி மேற்கொண்டு பல துயருழன்ற வீரர், பெரியோர் திருப்பெயராணை ; அனைவர்க்கும் இயல்புடன் ஒட்டிய தேசாபிமானத்தின் மீதும் ஆணை. தீமை, முறையின்மை, கொடுங்கோல், அநீதி இவற்றை அழிக்க இயல்பாக எழும் அரும் பகையின் மீதும் ஆணை ; நிலமும் உரிமையும் அற்று, சுதந்தரத் துவசந் துலங்கா நாட்டிடைப் பிறந்த வெட்கத்தின் மீதாணை ! என்னுயிர், பூரண விடுதலை யின்பத்தைப் பெறவே படைக்கப் பெற்றது ; அதற்கு வலிமையில்லாவிடினும், அது என் உயிரின் ஆவல் ; நற்றவம் புரியவே பிறந்தேன் ; அடிமைக்குணத்தால் வலியிழந்துள்ளேன் ; எனினும், தவத்தின்கண் ஆசை வளர்கிறது. அவ் வுயிர்க் காதல் மீதும், ஆசையின் மீதும் ஆணை ; சிறப்பின் மிக்க எம் முன்னோர் பெருமை மீதாணை ; நாங்கள் மெலிந்து வீழ்ந்து பண்பற்றிருக்கும் உணர்ச்சி மீதாணை ! எம் நாட்டுச் சோதிமைந்தர் தூக்கி விறந்தும், சிறையிலழிந்தும், நாடு கடத்தப்பட்டும், மெய்

குலைந்திறந்தும் கண்டு பொறுக்காது வருந்தும் எம்மருமை அன்னைமார்கள் அழுங் கண்ணீர்மீதாணை! பகைவர் எங்கள் ஜனங்களுக்கிழைக்கும் சகிக்கொணாத துயர்கள் மீதாணை! இவ்வாணைகள் மேற்கொண்டு சபதஞ் செய்வ தென்னவெனின் கேண்மின் :

“கடவுள் இந் நாட்டிற்கு ஈந்த புனிதக் கட்டளையைத் திடமுடன் நிலை நிறுத்த முயலுதல் இந்நாட்டார் அனைவர்க்கும் கடமை என்பதில் உறுதியாக நம்புகிறேன். உலகில் ஒரு சாதியை உண்டாக்க இறைவன் ஆணை யிருப்பின், அதற்குரிய திறனையும் அவனே தந்திருப்பான் என்பதை அறிவேன்; அத் திறமை மக்களைச் சார்ந்தது; தத்தமக்கு முடிந்ததைச் செய்தலே வெற்றிக்கு வழி; செய்ய வேண்டிய செயலைக் கருதி, தன்னலம் சிறிதுங் கருதாது, தன்னை நாட்டுப் பணிக்கே யளித்தல் அறம்; ஒற்றுமையுடன் தளர்வறுமன உறுதி கொண்டு இச்சபதங்கள் செய்கிறேன்; இவ் வாலிப சபைக்கே என் உடல் பொருள் ஆவியெல்லாம் வழங்கினேன்; எமது பொன்னுயிர் நாட்டை, ஒற்றுமையும் சுதந்தரமும் இலகமற் றொரு நாட்டின் சார்பிலதாக்கிக் குடியரசு நாட்ட அனை வருடனும் யான் இணங்கினேன்; இதைத் தவிர எனக்கு வேறு தொழிலில்லை; இதுவே என் தவ முயற்சி; சொல்லாலும், எழுத்தாலும், தீதற்ற செயலாலும், இயன்றளவு இந்தப் புதிய சங்கக் கருத்தை நாட்டார் நன்கறியவே என்றும் வாழ்வேன். இந்நோக்கம் நிறைவேற இணக்கமே (Association), ஒற்றுமையே, சிறந்த வழியென நாட்டார் மனத்திலுறுத்துவேன்; இன்று முதல் வேறெந்தச் சபையிலும் பொருந்தியிரேன்! எங்கள் நாட்டின் ஒற்றுமையைக் குறிக்கும் இச்சபைத் தலைவர் ஆணையைப் பணிந்தொழுகுவேன்; என் உயிர் போயினும், இவர்கள் பணி இன்னதென்பதை வெளியிடேன். உயர்ந்த செயலாலும், உபதேசத்தாலும், இவர் துணை நிற்பேன். இன்றும்

என்றும் இவை செயத் தவறேன் ; ஆணை, ஆணை ! இதை என்றேனுந் தவறின், என்னை ஈசனார் நாசமே புரிக ; மக்கள் என்னை யிகழ்க ; பொய் பாதகஞ் சூழ்ந்துநான் தீ நரகத்தில் வீழ்ந்து வருந்துக ! இப் பெரும் பிரதிக்கிணையைப் பிழையற நிறைவேற்ற ஈசன் என்றும் என்னிதயத்திலகி ஆசியருளுக !”

புதிய ரஷ்யா

ஐரார் மன்னனை வீழ்த்தி ரஷ்யா குடியரசானதைச் சிறப்பிக்கும் பாக்களில், மஹா காளி தாண்டவமாடுகிறாள் !

“ மஹா காளி, பராசக்தி, கடைக்கண் வைத்தாள் ! ஆஹா வென்றெழுந்தது புரட்சி ! கொடுங் காலன், கொடுங் கோலன் அலறி வீழ்ந்தான் ; வானவர் தோள் புடைத்தார் ; பேய்கள் கண் புதைந்து மடிந்தன ; என்னை புதுமை ! இரணியன் போல மமதையுடன் ஆண்டான் ஜார் ! மூடன் ; தருமத்தைத் திரணமெனக் கருதிவிட்டான் ! நல்லோரும், பெரியோரும் கதியற்றனர் ; காட்டுப் பாம்பு போலப் பொய், சூது, தீமைகளெல்லாம் மலிந்தன ! உழுது விதைத் தறுப்பாருக்கு உணவில்லை ; பிணிகள் பல ; பொய்யை வணங்கி, அடிமை செய்வார்க்கே செல்வங்கள். உண்மையாளருக்குக் கொடுஞ் சிறையும், தூக்கு மேடையிற் சாவும், சைபீரியாக் குளிர்வனத்தில் விறைப்பதுமே கதியானது.

“ இம்மென்றால் சிறைவாசம் ; ஏனென்றால் வனவாசம் ; இவ்வாறங்கே செம்மையெலாம் பாழாகிக் கொடுமையே அறமாகித் தீர்ந்தபோதில், அம்மைமனம் கனிந்திட்டாள் அடிபரவி உண்மை சொலும் அடியார் தம்மை மும்மையிலும் காத்திடு நல் விழியாலே நோக்கினாள் ; முடிந்தான் காலன் !”

இமயமலைபோல ஜார் வீழ்ந்தான்! சமயத்திற்கேற்ற பொய் சொல்லி, அறங் கொன்று, சதிசெய்த மூடர் கடகட வெனச் சரிந்தனர். சூராவளிப் புயலில் காட்டு மரமெல்லாம் திழுதிமென வீழ்ந்து விறகாவதுபோன்று அனைவரும் ஒழிந்தனர். குடிமக்கள் சொற்படி குடிகள் வாழ்வு இன்பமுற, குடி நீசி ஒரு கணத்தில் எழுந்தது பார்! அதைக் குடியர சென்று உலகறியக் கூறிவிட்டார். இணியாரும் அடிமையில்லை; விலங்கும் அற்றது; கலி விழுந்தான்; கிருத யுகம் பூத்தது!

பெல்ஜியத்தின் வீரத் துணிவு

படை வலி சிறிதேனும் வீரத் துணிவுடன் எப்படி நாட்டின் மானங்காக்க வேண்டுமென்பதை, பெல்ஜிய வாழ்த்து நன்கு விளக்குகின்றது. “பெல்ஜியமே! முறத்தினால் புவியினின்று தன்னைக் காக்கும் குறிஞ்சிக் குறப் பெண்போல, திறத்தினில் எளியையேனும், மறப்படையை அறத்தினால் எதிர்த்து வீழ்ந்தாய்! கடல்போலப் பகைப் படை எதிர்க்கையில் மனந்தளராது, நாட்டுரிமையைக் காத்து நின்றாய்! வானளாவிய வலிமைச் சிறப்புடைய வேந்தன் படையெடுத்தும், ஆனதைச் செய்வோமென்று மானத்தால் வீர மூடன் பொருதி வீழ்ந்தாய்! பாம்பினைப் “புழுவே” யென்றாய்! பகைவனை “நில்” லென்று முனைந்து நின்று துணிவாய்; வீழ்ந்தாய்! செருக்கு நோயுடன் படையெடுத்த பகையைப் பணியாது, அஞ்சிப் பதுங்காது, நில்லெனத் தடுக்கத் துணிந்தாய்!

“வெருளுத லறிவென் றெண்ணாய்;

விபத்தையோ பொருட்டாக் கொள்ளாய்;

சுருளலை வெள்ளம் போலத்

தொகையிலாப் படைகள் கொண்டே

மருளுறு பகைவர் வேந்தன்
வலிமையாற் புகுந்த வேளை

‘ உருளுக தலைகள், மானம்
ஓங்குகென் றெதிர்த்து நின்றாய்.’”

(தேசிய கீதம்—45)

“ யாரையோ பகைத்து உத்தரவின்றி உன் நாட்டில்
போரெடுத்து வந்தவன் செருக்குக்காட்டை வேரோடு
வெட்ட நின்றாய் ; நீ செய்தது வீர வேள்வி ; அதில் வீழ்ந்
தவர், புகழும் வீரமும் மிக்கு மீளுவர் ; இது வேத விதி ;
ஆழ்வினை செய்யும்போது, அறத்தில் இளைத்து வீழ்ந்தார்
மீண்டும் கிளர்ந்து வாழ்வார் ! விளக்கொளி மழுங்கின்
வெயிலொளி தோன்றும் ! அம்மட்டுமே, கனக மாளிகை
களும் இருள் மூண்டிருக்கும். அளப்பரும் இன்னல் வரி
னும் அச்சமற்றவர் ஓங்குவார். துயருண்டோ துணிவுள்
ளோர்க்கே ?” என்று தன் வீர வாக்கால் மந்திரக்
கோலால் அதருமத்திற்குப் பலமான அடி கொடுக்கிறார்,
வீரக்கவி.

“ But these are deeds which should not pass away
And names that must not wither
Though the Earth forgets her Empress with a just decay
— The enslaver and the enslaved, their death and birth.”

“ பிறரை அடிமைப் படுத்துவோர் வீழ்வதும், அடிமை
வருந்தினோர் மீண்டும் துளிர்ந்து வாழ்வதும் உலகில் மிகப்
பெருஞ் செயல்கள். உலகத்தில் சாம்ராஜ்யங்கள் தத்தம்
(அட்டுழியங்களால்) நியாயமாகவே அழியும் ; அந்த சாம்
ராஜ்யங்கள், மக்கள் நினைப்பினின்றும் மறந்தொழியும் ;
ஆனால், இத்தகைய வீர விடுதலை, வீரச்செயல் அழியக்
கூடாது ” என்ற ஆங்கிலக்கவியின் வாக்கு நமது கவியின்
எண்ணங்களில் மிளர்கின்றன. உலகின் விடுதலைச் செயல்
கவியின் வாக்கால் புவி மடந்தையின் மார்பில் வாடா நறு
மலர் மாலையாகத் துலங்குகின்றன.

11. அச்சமில்லை!

ஒப்பற்ற வீரத்துடன் முயன்று, எத்தகைய விடுதலையை நாட்டிற்குக் கவி வேண்டினார்? கேளுங்கள் :

“எங்க ளாரிய பூமியெனும் பயிர்
மங்க ளம்பெற நித்தலும் வாழ்விக்கும்
துங்க முற்ற துணைமுகி லேமலர்ச்
செங்க னாயின் பதமலர் சிந்திப்பாம்!”

(தேசிய கீதம்—37)

என்று கண்ணனைத் துதிக்கின்றார்.

“நாங்கள் குற்றமற்ற இசை வாழ்விற்கு முயலுகிறோம்; அதில் உன்னருளைச் சேர். அப்பனே! ஒப்பிலாத உயர்வு, கல்வி, தளரா வீரம், இப்புவி யாட்சி, வழுவாத தருமம் இவற்றுடன் நின்னடி பணிந் துய்யவருள்; இவ்வாழ்வை மறுத்தால், எம் முயிரைச் சற்று நேரத்தில் சாய்த்துவிடு; அப்படியின்றி வெறும் அடிமைச் சமையாக வாழ வேண்டோம்!

“மற்று நீயிந்த வாழ்வு மறுப்பையேல்,
சற்று நேரத்து ளெம்முயிர் சாய்த்தருள்;
கொற்ற வானின் குவலய மீதினில்
வெற்று வாழ்க்கை விரும்பி யழிகலேம்!
நின்றன் மாமர பில்வந்து நீசராய்ப்
பொன்றல் வேண்டிலம்; பொற்கழ லாணைகாண்!
இன்றிங் கெம்மை யதம்புரி; யில்லையேல்
வென்றி யும்புக முந்தரல் வேண்டுமே!”

(தேசிய கீதம்—37)

என்ற வீர வேண்டுகோள் நமது நரம்பிற் சுருக்கெனத் தாக்குகிறது.

நாட்டினின்று முதலில் அச்சம் ஒழிதல் வேண்டும்; ‘அச்சமில்லை, அச்சமில்லை’ எனும் மந்திரத்தை ஒவ்வொரு

வரும் பணியவேண்டும். உலகெலாம் எதிர்ப்பினும், தூற்றினும், பிச்சை புகும் வாழ்வு நேரினும், இச்சை கொண்ட பொருளெல்லாம் இழக்கினும், இளமாதர் கண்வலை வீசினும், நண்பரை நஞ்சூட்டினும், வேற்படை வரினும்,

“ உச்சமீது வானிடிந்து வீழுகின்ற போதினும்
அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்ப தில்லையே !”

(வேதாந்தப் பாடல்—2)

அதாவது உண்மையைக் கடைப்பிடிக்கும் போது உலகமே எதிர்ப்பினும், அறியா மக்கள் தூற்றினும், வறுமை வரினும், உடைமை யிழப்பினும், காமம் சோதிக்கினும், வேற்படை தாக்கினும், எதற்கும் அச்சமில்லை ; ஏன் ?

ஜயமுண்டு பயமில்லை ! இந்த ஜன்மத்திலே விடுதலை யுண்டு ! பக்தியினூற் பயனுண்டு ; நெஞ்சில் சக்தி யுள்ளாள் ; அவளைச் சரணடைந்தோம் ; அவள் காப்புள்ளது !

மலைபோன்ற புயத்தின் மீது சக்தியின் சொற்பத முண்டு ; சக்தி நினைவின்றிப் பிறிதில்லை ; அவள் காட்டும் நெறியும் குறியும், அவள் அன்பு வெறியும் உண்டு ; அறிவுண்டு ; அதுவே செல்வங்களைச் சேர்க்கும் ; தெய்வ வலிமை, தீமையைப் போக்கும் ; பணிக்குப் பயனுண்டு ; குறைவில்லை ; விசனம், பொய் ; குமரன் கணை, அப்பொய்க் கடலை உறிஞ்சிவிடும்.

“ அலைபட்ட கடலுக்கு மேலே—சக்தி
அருளென்னுந் தோணி யினாலே,
தொலையெட்டிக் கரையுற்றுத் துயரற்று விடுபட்டுத்
துணிவுற்ற குலசக்தி சரணத்தில் முடிதொட்டு—”

(வேதாந்தப் பாடல்—6)

ஜயமுண்டு ; ஆதலின் பயமில்லை :

“நாடியிலே அதிர்ச்சியினால் மரணம் ;
கோபத்தால் நாடியிலே அதிர்ச்சி யுண்டாம் ;
அச்சத்தால் நாடியெலாம் அவிந்து போகும்”

(பாரதி அறுபத்தாறு—பா : 7, 12, 13)

தாபம், கவலை இவற்றாலும் நாடி சூடேறிக் தளரும் என்
கிரூர் கவி.

“அரவிந்த சரணங்கள் முடிமேற் கொள்வோம் ;
பந்தமில்லை ; பந்தமில்லை ; பந்தமில்லை ;
பயமில்லை ; பயமில்லை ; பயமே யில்லை!”

(பாரதி அறுபத்தாறு—பா : 59)

என்று பாரதிக் குயில் முறையிடுகிறது.

அச்சமின்றி விடுதலையைத் தழுவ வேண்டும். விடு
தலை அனைவருக்கும் வேண்டும் ; பறையர், தீய புலையர்,
பரவர், குறவர், மறவர் என்ற வகுப்பு வேற்றுமை யின்றி
யாவருக்கும் விடுதலை வேண்டும். திறமையற்ற, தீமை
யற்ற தொழிலாளிகளாகக் கல்வி ஞான மெய்தி இந் நாட்
டில் அனைவரும் சேர்ந்து வாழ விடுதலை வேண்டும்.

“ ஏழையென்றும் அடிமையென்றும்
எவனுமில்லை, ஜாதியில்
இழிவுகொண்ட மனிதரென்ப
திந்தியாவில் இல்லையே !
வாழி கல்வி செல்வ மெய்தி
மனமகிழ்ந்து கூடியே,
மனிதர்யாரு மொருநிகர்
சமானமாக வாழ்வமே !”

(தேசிய கீதங்கள்—39-2)

12. பெண்ணுரிமை

“மாதர் தம்மை யிழிவு செய்யு மடமையைக் கொளுத்து
வேம்!” என்று பெண் விடுதலையைக் கனலெழக்
கூவுகிறார் கவி. “கரும்புத் தோட்டத்திலே” எனும்
பாட்டில் பெண்களின் அடிமை நிலையைக் கண்டு விம்மு
கிறார்.

பீஜித் தீவில் கரும்புத் தோட்டத்திலே நாளெல்லாம்
அடிமை வேலை செய்து, நாயினுங் கேடாக நடத்தப்பட்டு,
கற்பும் மானமும் இழந்து தவிக்கும் பாரதப் பெண்டி-
ரைக் கண்டு கவி உருகும்போது, கேட்போர் கண்களில்
தண்ணீர் பீறிட்டெழுகின்றது; “ஹிந்து மாதர் கை கால்
சோர்ந்து, நெஞ்சு கொதித்து, மெய் சுருங்கி, செக்கு
மாடுகள் போலுழைத்து, வருந்துகின்றனரே! பெண்
னென்றால் பேயுமிரங்கும்; ஏ வீர காளீ! சாமுண்டி
காளீ! உன் எண்ணம் இரங்காதோ? ஏழை விடுத்த கண்
ணீர், வெறும் மண்ணில் அற்று விடுமோ? (ஏழை விடுத்த
கண்ணீர் கூரிய வாளையொக்கும்) இந்து சமுத்திரத்தில்,
ஒரு கண்ணற்ற தீவில், தனிக்காட்டில், பெண்கள் புழுங்கு
குகின்றனரே! நாட்டையும், வீட்டையும் என்று
காண்போ மென்றெண்ணி விம்மி விம்மி விம்மி யழுங்
குரலை, ஏ காற்றே, நீ கேட்டிருப்பாய்! எங்கள் பெண்கள்
துன்பக் கடலில் வீழ்ந்தழுஞ் சொல், என்ன சொல்?
அந்தோ! அவர்கள் விம்மி யழவும் திறங்கெட்டுச் சோர்ந்
தனரே!

“நெஞ்சங் குமுறுகிறார்—கற்பு
நீங்கிடச் செய்யுங் கொடுமையிலே யந்தப்
பஞ்சை மகளிரெல்லாம்—துன்பப்
பட்டு மடிந்து மடிந்து மடிந்தொரு
தஞ்சமு மில்லாதே—அவர்
சாகும் வழக்கத்தை யிந்தக் கணத்தினில்

மிஞ்ச விடலாமோ—ஹே

வீர காளி—சாமுண்டி காளி!”

(தேசிய கீதங்கள்—43)

என்று கவியின் மனத்துயர் இரத்தக் கண்ணீர் வடிக்கிறது!

பாரதியின் புதுமைப் பெண் “மாதர்க்கு விடுதலை கொண்டு வருகிறாள்.” அச் சொல்லே, கவியின் காதில் இன்புறப் பாய்கிறது :

“மாதர்க் குண்டு சுதந்தர மென்றுநின்
வண்மலர்த்திரு வாயின் மொழிந்தசொல்
நாதந் தானது நாரதர் வீணையோ?
நம்பிரான் கண்ணன் வேயங்குழு லின்பமோ?
வேதம் பொன்னுருக் கன்னிகை யாகியே
மேன்மை செய்தெமைக் காத்திடச் சொல்வதோ?
சாதல் மூத்தல் கெடுக்கு மமிழ்தமோ?
தையல் வாழ்க பல் லாண்டுபல்லாண் டுகே!”

(தேசிய கீதங்கள்—48)

ஆணும் பெண்ணும் நிகரெனக் கொள்வதால் அறிவி லோங்கி வையந் தழைக்கும். சிவ சக்தியே பெண்ணுரும் பூண்டு நிற்கிறாள்.

“நாணும் அச்சமும் நாய்கட்கு வேண்டுமாம்,
ஞான நல்லறம் வீர சுதந்தரம்
பேணு நற்குடிப் பெண்ணின் குணங்களாம்
பெண்மைத் தெய்வத்தின் பேச்சுகள் கேட்டரோ?”

(தேசிய கீதம்—48)

கிமிர்ந்த நேர் நடையும், உலகில் யாருக்கும் அஞ்சா நெறிகளும், ஞானச் செருக்கும் இருப்பதால், மாதர் செம்மையினின்று திரும்புவதில்லை. பாரத தேசமோங்கப் பெண்களும் உழைத்தல் வேண்டும்.

“விலகி வீட்டிலேயர் பொந்தில் வளர்வதை
வீரப் பெண்கள் விரைவி லொழிப்பராம்.”

(தேசிய கீதம்—48)

ஆதலின்,

“பெண்மை வாழ்கென்று கூத்திடு வோமடா!
பெண்மை வெல்கென்று கூத்திடு வோமடா!”

(தேசிய கீதம்—48)

தாயின் இன்பமும் புண்ணியமும் சேர்ந்த பெண்மை,
அன்பு மயம். அன்பு வாழ்க! ஆசைக் காதலைக் கை
கொட்டி வாழ்த்துவோம்! துன்பந் தீர்வது பெண்மை
யால்; சூரப்பிள்ளைகள் தாயால் வருவன; வலிமை சேர்ப்
பது தாயின் பால். மனைவியின் மொழி, பெருமை சேர்க்
கும். பெண்ணறத்தையே கலியழிக்கின்றது. கண்ணைக்
காக்கும் இரண்டிமை போலப் பெண்ணறத்தை ஆண்
மக்கள் வீரம் பேணுக. சக்தி மதுவுண்போம்! உயிரினும்
இந்தப் பெண் இனிமை!

“நூற்றிரண்டு மலைகளைச் சாடுவோம்;
நுண்ணிடைப் பெண்ணொருத்தி பணியிலே!

* * *

காற்றி லேறியவ் விண்ணையுஞ் சாடுவோம்
காதற் பெண்கள் கடைக்கண் பணியிலே!

* * *

“அன்ன மூட்டிய தெய்வ மணிக் கையின்
ஆணை காட்டில் அனலை விழுங்குவோம்!”

(தேசிய கீதம்—49)

“பெண் குலத்தை அடிமைப் படுத்தினால், உலகில்
வாழ்வில்லை; பெண் அடிமையுற்றால் மக்களும் அடிமை
களே யாவர்; தேவாதி தேவரும் பெண் காதல் பூண்டனர்.
காதல் செய்யும் மனைவியே சக்தி; அவளாலே, கடவுள்
நிலை யெய்த வேண்டும். காதலினற் சாகாமல் இருத்தல்
கூடும்; கவலை போம்; மரணம் பொய்யரம்! ஆண்பெண்

இருவருக்கும் கற்புநிறை வேண்டும்; களவிற்பம் தீது; பேதமின்றி மிருகங்கள் போலப் பிரியம் வந்துழிகலந்து, பின்பு விலக்கி வேறிடம் களவு செய்யும் காதல் மிருகத்தன்மை” எனப் பாரதி அறுபத்தாறு கண்டிக் கிறது.

பாரதியாரின் பெண் விடுதலைப் பாட்டில் புதுக்கவி வால்ட் விட்மனின் ஆர்வம் துடிக்கிறது. இவ் வமெரிக்கக் கவி, தமது புல்சீதழ் (Leaves of Grass) என்னும் பாடல் தொகுதியில் பின்வருமாறு பாடுகிறார் :

“ Be not ashamed women,
Your privilege encloses the rest
And is the exit of the rest.
You are the gates of the body, and
You are the gates of the soul.

* * *

Female is love and beauty,
Male is action and power;
Both are sacred;

* * *

What do you suppose will satisfy the soul,
Except to walk free and own no superior?”

(Song of Myself)

“ A great city is that which has
The greatest men and women.”

(Song of the Board Axe)

“ பெண்டிர்! வெட்கமேன்? உங்கள் உரிமையே அனைவர் பெருமையுமாகும்; உங்கள் உரிமையால் தீமையான பிறவெல்லாம் விலகிவிடும். நீங்களே உடலுயிரின் வாயில்கள். பெண் என்பது அன்பு, அழகு! ஆண் என்பது செயல், சக்தி! இரண்டும் புனிதம். ஆண்டையற்ற சுதந்தர வாழ்வே நமக்கிற்பம். பெருந்தகை ஆணையும்,

பெருந்தகைப் பெண்ணையும் கொண்டதே, பெருந்தகை நகரம்! பெண் அடிமையானால், ஆண் சுயேச்சையாக முடியுமா?

“Can man be free, if woman be a slave?” என்று மற்றோர் ஆங்கில வாக்கும் உள்ளது.

கவியின் வாக்குப் பலித்து விட்டது! இன்று நம் நாட்டில் பெண் சக்தி, தியாகமும், அன்பும் ஊற்றிச் சுதந்தரப் பயிரை வளர்க்கக் காண்கிறோம். வருங்காலத்தில் ஆண்மையும், பெண்மையும் அனைத்திலும் சமமாகவே வீர அழகுடன் கூடிப் புவி வாழ்வை அணியுறுத்தும். பெண், ஆணுக்குச் சக்தியும் இன்பமுமாகும். இஃது உறுதி.

“பாஞ்சாலி சபதம்” பெண்ணுரிமைக்கு ஒரு வீரச் செங்கோல் போன்றது: துரியோதனன், பாகனை விட்டுத் திரௌபதியை மன்றுக்கழைத்தபோது, ஆண்மை பெண் சக்தி கொண்டு பேசியது :

“நாயகர் தாந் தம்மைத் தோற்றபின்—என்னை
நல்கு முரிமை யவர்க் கில்லை—புலைத்
தாயத்திலே விலைப் பட்டபின்—என்ன
சாத்திரத் தாலெனைத் தோற் றிட்டார்?—அவர்
தாயத்திலே விலைப் பட்டவர்—புவி
தாங்குந் துருபதன் கன்னி நான்—நிலை
சாயப் புலைத் தொண்டு சார்ந் திட்டால்—யின்பு
தார முடைமை யவர்க்குண்டோ?”

(பா: சபதம், பாட்டு—52)

மீண்டும் மன்றில்,

“மேலோ ரிருக்கின்றார், வெஞ்சினமேன் கொள்ளீரோ?
பேயரசுசெய்தாற் பிணந்தின்னுஞ் சாத்திரங்கள்.
பெண்பாவ மன்றோ, பெரியவசை யன்றோ?”

(பா: சபதம், பா: 67)

எனும் சொற்கள் சோகமும், இரக்கமும் கலந்து வருகின்றன.

பெண் தெய்வத்திற்குப் பிழை செய்த பாவி துரியோதனன், பாழூர் துச்சாதனன் இருவரின் இரத்தத்தைத் தடவியே குழல் முடிக்கப் பாஞ்சாலி சபதஞ் செய்வதும் பெண்ணடிமைப் பேயை நடுக்குகின்றன.

இவ்வகையாகப் பெண் விடுதலையையும் உண்மைக் காதற் சுதந்தரத்தையும் கவி போற்றுகிறார். அடிமை நிலை மாறி, ஆண்களும், பெண்களும் சரி நிகர் சமமானாக இந்நாட்டில் வாழ்வோமென்று நாமும் மார் தட்டுவோம்.

13. உரிமை

மற்றொன்று சாதி நிற வேற்றுமையினின்று விடுதலை!

“பாப்பாணையரென்ற காலம் மலையேறிப் போச்சு; வெள்ளைக்காரரைத் துரையென்று சலாம் போடும் காலமும் மாறிவிட்டது; நம்மிடம் பிச்சை வாங்குவோருக்கு ஏவல் செய்த காலம் போச்சு; நம்மை இனி ஏய்த்து வேலை வாங்க முடியாது. ஏய்ப்போருக்கு ஏவல் செய்யோம். எங்கும் சுதந்தரம்; எல்லோரும் சமம்; உறுதி! உலகெல்லாம் வெற்றிச் சங்கூதி “சுதந்தரம், சமத்துவம்” எனும் மந்திரத்தை எடுத்தோதுவாம்: எல்லாரும் ஒன்று; பொய்யும் ஏமாற்றமும் தொலைந்தன; நல்லோரே பெரியோர்! நயவஞ்சருக்கு நாசம் வந்துவிட்டது. உழவுக்குந் தொழிலுக்கும் வந்தனை; வீணை பிறர் உழைப்பால் பிழைக்கும் வீணருக்கு நின்றனை; இனி வீணை விழலுக்கு நீர் பாய்ச்சி மாயோம்; வீணருக்கு உழைத்து மெலியோம்!”

“நாமிருக்கும் நாடு நம தென்ப தறிந்தோம்—இது நமக்கே யுரிமையாம் என்ப தறிந்தோம்!—இந்தப் பூமியி லெவர்க்கு மினி யடிமை செய்யோம்—பரிபூரணனுக்கே யடிமை செய்து வாழ்வோம்!”

இவ்வகையாக ஆனந்த சுதந்தரப் பள்ளுப் பாடி, கவி நமது மனவரங்கில் இன்றும் ஆடுகிறார். அவர் வாக்கு இன்று பலித்துவிட்டது! இருளை நீக்கி ஒளியினைக் காட்டி, இறப்பை நீக்கி யமுதினை யூட்டும் தெய்வச் சுதந்தரத்தையே கவி நாடுகிறார்.

பாரதியாரின் நவரத்தினங்களில் ஒன்றான “முருகன் யாட்டி”ல் மனித ஜாதிக்கு வேண்டிய நலத்தைக் கவி கேட்கிறார்:

“முருகா, வடிவேலுடனே மயில்மீது வருவாய்! நலமும், தகவும், புகழும், தவமும், திறமும், கனதனமுந் தருவாய்!

“ அடியார் பலரிங் குளரே
அவரை விடுவித் தருள்வாய்
முடியா மறையின் முடிவே! யசுரர்
முடிவே கருதும் வடிவே லவனே ””

(தோத்திரப் பாடல்—11)

சுருதிப் பொருளே, வருக! துணியே, கனலே, வருக! கருதிக் கருதிக் கவலைப்படுவோர் கவலைக் கடலைக் கடியும் வடிவேல் முருகா! சரணம் சரணம்! ஏ குமரா! பிணியெலாம் சிதறக் குமுறும், சுடர் வேலவனே சரணம்!

“ அறிவா கியகோ யிலிலே
அருளா கியதாய் மடிமேல்,
பொறிவே லுடனே வளர்வாய், அடியார்
புதுவாழ் வறவே புவிமீ தருள்வாய் !”

(தோத்திரப் பாடல்—11)

குருவே, பரமன் மகனே, யோகிகளின் இதயக் குகையில் வளருங் கனலே, அமரர் போர்த் தலைவா, தொழிலும் பயனுந் தருவாய், சரணம் சரணம்!” என்று மனமாற உருகுகின்றார் கவி.

14. உள் விடுதலை

“நீறுபடக் கொடும்பாவம் பிணிபசி யாவையும்—இங்கு
நீக்கி யடியரை நித்தமும் காத்திடும் வேல்வா”

(தோத்திரப் பாடல்—14)

எனக் கூவுகின்றார். கேவலம் மண் விடுதலையை மட்டும் அருட்கவி விரும்பவில்லை; அத்துடன் மன விடுதலை, காமக் ரோதங்களினின்று தூய்மை பெற்ற சுதந்தர வுள்ளத்தையும் கவி அடிக்கடி சக்தியிடம் கேட்கிறார். ‘மஹா சக்தி விண்ணப்பம்’ பாரதிபாரின் ஆர்வச்சுடர்களில் ஒன்றாகும்:

“மோகத்தைக் கொன்று விடு—அல்லா லென்றன்
மூச்சை நிறுத்தி விடு;

தேகத்தைச் சாய்த்துவிடு—அல்லா லதில்
சிந்தனை மாய்த்து விடு;

யோகத் திருத்தி விடு—அல்லா லென்றன்
ஊனைச் சிதைத்து விடு;

ஏகத் திருந்து லகம்—இங்குள்ளன
யாவையுஞ் செய்பவளே!

பந்தத்தை நீக்கி விடு—அல்லா லுயிர்ப்
பாரத்தைப் போக்கி விடு;

சிந்தை தெளிவாக்கு—அல்லா லிதைச்
செத்த வுட லாக்கு;

இந்தப் பதர்களையே—நெல்லாமென
எண்ணி யிருப்பேனோ?

எந்தப் பொருளிலுமே—உள்ளே நின்
றியங்கி யிருப்பவளே!

உள்ளி ங்குளாதோ?—பொய்யாணவ
ஊன மொழி யாதோ?

கள்ள முருகாதோ?—அம்மா பக்திக்
கண்ணீர் பெருகாதோ?

வெள்ளக் கருணையிலே—இந்நாய் சிறு
வேட்கை தவிராதோ?
விள்ளற் கரியவளே—அணைத்திலும்
மேவி யிருப்பவளே!”

(தோத்திரப் பாடல்—62)

இப்பாட்டு ஒவ்வொருவர் நெஞ்சிலும் இசைக்கட்டும். இது மிகவும் நெருக்கடியான ஒரு நிலையிற் பாடப்பட்டது. மற்றோரிடம், சிட்டுக் குருவியின் வாழ்வுச் சுயேச்சையைக் கவி யுள்ளம் அவாவிக் கூவுகிறது: “இந்தச் சிட்டுக் குருவியைப் போல விடுதலையாகி நிற்பாய். எட்டுத் திசையும் பறந்து திரிந்து, காற்றில் நீந்தி, எங்கும் எல்லையின்றிக் கொட்டிக் கிடக்கும் வாடுகளி மதுவை யுண்டுவிட்டு, விடுதலையாகி நிற்பாய், மனமே” என்கிறார் கவி.

“பெட்டையி னோடின்பம் பேசிக் களிப்புற்றுப்
பிடையிலாத தொர் கூடு கட்டிக்கொண்டு,
முட்டைதருங் குஞ்சைக் காத்து மகிழ்வெய்தி,
முந்த வுணவு கொடுத்தன்பு செய்திங்கு—
விட்டு விடுதலையாகி நிற்பாய்.”

(வேதாந்தப் பாடல்—18)

என்று ஷெல்லியின் சுதந்தரத்துடன் கவி பாடுகையில், சிட்டுக் குருவியின் உடலிற் கூடுவிட்டுப் பாய்ந்து வாழ்நமக்குத் தோன்றுகிறது!

இடையறாது தாம் தியானித்துப் போற்றிய சக்தியிடம் தனக்கும் நாட்டிற்கும் அவர் கேட்ட வரங்கள்—“யோக சித்தி” (வரங்கேட்டல்) என்னும் பாட்டிற் பொதிந்துள்ளன: “தன்னையும் மனித ஜாதியையும் புதிய வுயிராக்கி, கவலையறுத்து, தெள்ளறிவடைந்து, வலிய தோளும் நோயற்ற வுடலும் திண்மையும் மலர் முகமும் பொலியக் காமக் குரோதங்களை வென்று, இன்பமுறவேண்டும். எண்ணுஞ் செயல்களிலெல்லாம் வெற்றி வேண்டும்; செல்வமும், பலர் துணையும், கோடி வகைப் பண்ணின்பமும்,

மண்ணை வெல்லுந் திறனும், நாட்டின் தொல்லை விலகி உயர்ந்த கல்வி வீரம் அறிவு ஆண்மை பெருக்கும் நிதிக் குவையும், கோடி வகைத் தொழில்களும் நாடி, இந்நாட்டார் கீர்த்தி யோங்கவுஞ் செய்யவேண்டும். கலியைச் சாடுந் திறனெனக்குத் தருவாய் ; அறிவை மூடும் இருளை யகற்றுவாய். ஐயம் அச்சம் ஒழியவேண்டும் ; வையத் தலைமை வேண்டும்.

“ கலகத் தரக்கர் பலர் கருத்தினுள்ளே புகுந்துவிட்டார் ; நிலை காணிலோம் ; நின் சரண். துணி வெளுக்க மண்ணும், தோலுக்குச் சாம்பலும், மணிக்குச் சாணையும் உண்டு ; என் மனம் வெளுக்க வழியில்லை ! பிணிகளுக்கு மாற்றுண்டு , பேதைமைக்கு மாற்றில்லை ! தேடியுன்னைச் சரணடைந்தேன், தேச முத்துமாரி ! கேடதனை நீக்கிடுவாய் ; கேட்ட வரந்தருவாய் ! கோடி நலஞ் செய்வாய் ; குறைகளெல்லாந் தீர்ப்பாய் !

“ சக்தி சக்தி யென்று தமிழ்க் கவிதை பாடிப் பக்தியுடன் போற்றி நின்றால், பயமனைத்தும் தீரும் ; எல்லாம் அவள் தொழில் ; எத்தொழிலும் அவள் வழிபாடே. துன்பச் சொல்லை மறந்து இன்பம் வேண்டுவோம் ! அவளை நம்பினார் கெடுவதில்லை ” என்று மஹா சக்தியை மீண்டும் வணங்குகிறார் கவி.

இவ்வாறு கவியின் அமுதக் கொள்கைகளை வேண்டுமட்டும் விவரித்தோம். அவருடைய ஆவியின் ஆர்வமனைத்தையுங் கொட்டிப் பாடிய பாரத சமுதாய வாழ்த்துடன் இக்கட்டுரைப் பகுதியை முடிப்பாம்.

15. பாரத சமுதாய வாழ்த்து

பாரத சமுதாயம் மூப்பது கோடி ஜனங்களுக்கும் பொது வுடமையாக ஒப்பில்லாத சீரோங்கி உலகத்திற்கே யொரு புதுமையாய் விளங்குகிறதாம் ! என்ன புதுமை ?

ரஷ்யாவில் பொதுவுடமை யாட்சியா? ரஷ்யா நாஸ்திக அரசை நாட்டியுள்ளது. பாரததேசம் அத்யாத்மநிலம்; அதன் வாழ்வு முற்றும் கடவுளுணர்வை அடிப்படையாகக் கொண்ட யோகம்! முப்பது கோடி மக்களும் கடவுளுணர்வில், “எல்லாம் அவன் மயம், அவன் மக்கள் எல்லாம்” என்னும் தெய்வ சமரசத்திற் கூடி வேதாந்தப் பொதுமையில் (Vedantic Socialism) வாழ்வதே பாரத சமுதாயப் புதுமை! அத்தகைய தெய்வ சமரச வாழ்வில் ஒருவர் உணவை ஒருவர் பறிக்கும் வழக்கமிராது. தன்னலச் சுகத்திற்காகப் பணங் குவித்து அகந்தையுடன் பிறரை அடிமைப்படுத்துவதே, சிலரைச் செல்வராக்கிப் பலரை வறிஞராக்குகிறது. ‘செல்வமெல்லாம் தெய்வ சக்திக்கே’ யென அனைத்தையும் அவள் அளித்ததென அனைவருஞ் சமமாகத் துய்த்துத் தனக்கெனத் தனிப் பொருள் சேர்க்காதுவாழும் வாழ்வில், எல்லோரும் தெய்வானந்தமடைவர். ஒருவர் மட்டுமொருவரை வருத்தார். மனிதர் மனத்தில் பேரிரக்கமும், அருளுங் குடிகொள்ளும்; போர், பொருமை, அகந்தை, கொள்ளை, சள்ளைகளால், ஒருவரை மற்றவர் வருத்தமாட்டார். அப்போது நாட்டின் இயல் வளம் பெருகி, அனைவரையும் ஊட்டும் இனிய பொழில்கள், கனியுங் கிழங்குந் தானியங்களும் கணக்கின்றித் தரும் இந்நாடு, அனைவரையும் இன்புறுத்தும்; அது பிறர் கொள்ளைக் கிரையாகாது; பாரதரையே ஊட்டி வளர்க்கும். இச்சமரசஞ் செழித்த வாழ்வில் ஒருவன் பட்டினியால் மற்றொருவன் கொழுக்க முடியாது; ஒருவனுக்கு உணவில்லாவிடில், அது உலகின் அமைதியைக் கெடுக்கும்.

கவி, “தனி யொருவனுக்கு உணவில்லை யெனில், ஜகத்தினை யழித்திடுவோம்!” என்று துணிந்து விதி செய்கிறார்.

“எல்லா உயிர்களிலும் நானே யிருக்கிறேன்”
என்றுரைத்தான் கண்ண பெருமான்.

எல்லாரும் அமரநிலை யெய்து நன்முறையை
இந்தியா வுலகற் களிக்கும்." (தே. கீதம்—40)

எவ்வளவு பெரிய உண்மை ! இதுவே பாரதத் தாயின்
உயர்ந்த இரகசியம்.

மனோமய மனிதனை விக்ஞானத்திற்கு உயர்த்தி, உல
கில் தேவ ஜாதியை உண்டாபண்ணி, மனிதனீற் கடவுளைக்
காட்டி, உலகைக் கடவுள் மயமாக்கி, அத்யாத்ம அமா
நிலையை — பிறப்பிறப்பிற்கு அஞ்சா நிலையை, சாவை
யெற்றி யெறியும் தீர நிலையை—தெய்வ சச்சிதானந்தத்தில்
வாழ்வு இணைந்திலகும் நிறைவை, பரிபூரணானந்த நிலையை
இந்தியாவே உலகிற்கு அளிக்கும். ஆம், ஆம் ! அளிக்கத்
தொடங்கி விட்டது !

“ எல்லாரும் ஓர்குலம்
எல்லாரும் ஓரினம்
எல்லாரும் ஓர் நிறை
எல்லாரும் ஓர் விலை
எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர்—நாம்
எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர்—ஆம்
எல்லாரும் இந்நாட்டு மன்னர் ! ”

(தே. கீதம்—40)

ஆம் ஆம் ஆம் ! ஓம் ஓம் ஓம் !

16. இயற்கைக் காதல்

“ Where rose the mountains, there to him were friends ;
Where rolled the ocean, thereon was his home ;
Where the blue sky and glowing clime extends,
He had the passion and the power to roam ”

“ நிமிர்ந்து விளங்கும் மலைக் காட்சியில் நண்பர்களைக்
கண்டான் ; சுருளலை வீசும் கடற்கரையை அவன் வீடு
கொண்டான். நீல வானமும், நில வனப்பும் விரிந்திலங்

கும் காட்சியில் வெறிகொண்டுவந் திறல் பெற்றான் ” என்றொரு ஆங்கிலக் கவி பாடுவது போல, உள்ளொழுச்சி யுள்ள இன்பக் கவிகளுக்கு அன்னையும், ஆசானும், காத ளீயும், இன்பமும், உணவும் எல்லாம் இயற்கையே !

“ Where pure Nature leads
And men dare to follow
All worlds can meet together and embrace. ” (Goethe)

“ புனிதமான இயற்கைத் தேவியின் வழியை மனிதர் பின்பற்றத் துணிந்தால், உலக மெல்லாம் அங்கே கூடிக் குலாவும் ” என்று கவியரசர் கெதே பாடுகிறார்.

இயற்கைத் தேவி புன்னகை புரிந்து காலை வாளைத் தங்க மயமாக்குகிறாள் ! கதிரிற் சிரிக்கிறாள் ; காற்றில் விளை யாடுகிறாள், மலர்களிற் கொஞ்சுகிறாள் ; புட்களில் மழலை பேசுகிறாள் ; அழகில் அரியணை வகிக்கிறாள் ; வனப்பில் இனித் துலாவுகிறாள் ; மலையில் தவம் புரிகிறாள் ; ஆற்றில் புதுமணப் பெண்போல அணி நடை பயிலுகிறாள் ; பசுஞ் சோலையிற் பசு முகங் காட்டுகிறாள் வான விரிவில் தனது அன்பு விரிவைக் காட்டுகிறாள் ; மாலைக் காட்சியிற் காத லைப் பாய்ச்சுகிறாள் ; மேகத்தில் விற் கருணையைக் காட்டு கிறாள் ; இடியில் தனது கடுபிடையைக் காட்டுகிறாள் ; மின்னலில் தனது குப்த ரகசியங்களை எழுதி விளக்கு கிறாள். இரவில் இவ் வுலகக் குழந்தையைத் தன் மடியில் வைத்துத் தாலாட்டுகிறாள் ; உலகைச் சட்டென்று தன் கரிய காளி வடிவால் நிரப்புகிறாள் ; உடனே சந்திரனாக நின்று புன்னகைக்கிறாள் ; தனது புன்னகையை எண்ணிறந்த விண் மீன்களாக வாரி யிறைக்கிறாள் ; தன் இன்ப விரல்களால் கடலெனும் பெட்டி வீணையில் கோடிக் கணக்கான நித்ய கீதங்களை மீட்டி உலகிற் களிக்கிறாள் ; மீண்டும் காலையில் உஷா தேவியாக உலகனைத்தையும் அமைதி யின்பத்தில் விழித்தெழுந்து ஆயிரக் கணக்கான தொழில்களில் ஈடுபடச் செய்கிறாள் ; இந்த

இயற்கைத் தேவியின் அழகையும், அமுத மொழியையும், காதற் கலப்பையும், தெய்வச் சிறப்பையும் அனுபவிப்பதே இன்பம்! அவள், உள்ளெழுச்சியுள்ள உண்மைக் கவிகளுட் பேசுகிறாள்; அவர்கள் மனதில் தனது அன்பைக் கூட்டுகிறாள்; நாவிற் பாடுகிறாள்; அவர்களுடைய ஆவேசத்தில் வற்றாத ஜீவநதியாக ஓடுகிறாள். ஒரு கம்பனையும் காளி தாஸனையும், கெத்தே, இரவீந்திரர் போன்ற கவிகளையும் படைத்தவள் இயற்கை தேவியே!

பாரதியார் இயற்கைக் காதலர்; இயற்கை வனப்பில் அவருள்ளம் லயித்துப் போகும். ஒருதரம் அவர் திருச்செந்துர் சென்றார்; நாழிக்கிணற்றில் குளிக்கப் போனார். கடலில் சூரியன் எழுந்தது; அவர் கடலைக் கனகமாக்கும் காலைக்கதிரையே பார்த்து மோகித்து அப்படியே உட்கார்ந்துவிட்டார். காலைக்கோயில், கலைக்கோயில்—அதை வணங்கிய பிறகே, நூற்கோயில் வணக்கம் நடந்தது!

பாரதியார் ஒப்பற்ற கனவுலகிலேயே எப்போதுந் திரிபவர்: “பட்டப் பகலினிலே பாவலர்க்கு தோன்றுவதாம் நெட்டைக் கனவிலே”யே அவர் ஆழ்ந்திருப்பவர்; இயற்கை இன்பத்தில் கண்ணம்மாளுடன் காதலுறவு கொண்டே யிருப்பவர். என்னை?

“சுட்டும் விழிச்சுடர் தான்—கண்ணம்மா
சூரிய சந்திரரோ?

வட்டக் கரிய விழி—கண்ணம்மா
வானக் கருமை கொல்லோ?

பட்டுக் கருநீலப்—புடவை
பதித்த நல் வயிரம்

நட்ட நடு நீசியில்—தெரியும்
நகைத் திரங்க ளை!

“சோலை மல ரொளியோ—உனது
சந்தரப் புன்னகை தான்!

நீலக் கட லலையே—உனது
 நெஞ்சி லலைக ளாட !
 கோலக் குயி லோசை—யுனது
 குர வினிமை யாட !
 வாலைக் குமரியாட—கண்ணம்மா
 மருவக் காதல் கொண்டேன் !”

(கண்ணன் பாட்டு—“கண்ணம்மா-என் காதலி
 —காட்சி வியப்பு)

“In the whir and roar, I fashion the living garment of
 God”

“காற்று, அலை, இடி, மேகம் இவை விர்ரென்று
 வீறிட்டுக் குமுறுவது, தறியின் குழலோசை போன்றிருக்
 கிறது; அதிலேயே என் ஆண்டவனின் ஆடையை அழ
 குற நெய்கிறேன்” என்றார் கெதே (Goethe). பாரதியார்
 இயற்கை யன்னையின் ஒவ்வொரு காட்சியையும், செயலையும்,
 தமது கற்பனைத் தறியிற் பூட்டி, ஒப்பற்ற வாக்கினால்
 நெய்து, சக்திக் கண்ணம்மாளுக்கே தங்கத் தமிழ்க் சேலையணிவித்தார் !

“மிக்க நலமுடைய மரங்கள்—பல
 விந்தைச் சுவையுடைய கனிகள்—எந்தப்
 பக்கத்தையும் மறைக்கும் வரைகள்—அங்கு
 பாடி நகர்ந்து வரு நதிகள்”

(கண்ணன்—என் காதலன்: காட்டில் தேடுதல்)

கவியைப் பரவச மாக்குகின்றன :

“பாயு மொளி நீ யெனக்குப்
 பார்க்கும் விழி நானுனக்கு ;
 தோயு மது நீ யெனக்குத்
 தும்பியடி நானுனக்கு ;
 வீணையடி நீ யெனக்கு,
 மேவும் விரல் நானுனக்கு ;
 வான மழை நீ எனக்கு,
 வண்ண மயில் நானுனக்கு ;

வெண்ணிலவு நீ யெனக்கு,
 மேவு கடல் நானுனக்கு;
 பண்ணு சுதி நீ யெனக்குப்
 பாட்டினிமை நானுனக்கு;
 வீசு கமழ் நீ யெனக்கு,
 விரியு மலர் நானுனக்கு;
 ஆசை மதுவே, கனியே,
 அள்ளு சுவையே கண்ணம்மா !”

(கண்ணம்மா-என் காதலி : யோகம்)

இயற்கைக் காதலில் இறைவனைக் கூடும் பரவசம் இப்பாட்டில் விளங்கும்.

நம்மாழ்வார், மழையிலும், வானிலும், மலையிலும், முகிலிலும் கண்ணனைக் கண்டது போலவே, அவருடைய பாசுரத்தை யருந்திக் கவி-விண்ணிற் களித்தாடிய நமது பாரதியாரும், நமது வாழ்வின் ஒவ்வொரு நிகழ்விலும், ஒவ்வோரனுபவத்திலும் கண்ணனையே காண்கிறார்: “கண்ணன் துதி”யில், “ஏ, கண்ண பெருமானே!

“காசிலே புளிப்ப தென்னே—நீ
 கனியிலே யினிப்ப தென்னே?
 நோசிலே படுப்ப தென்னே—நீ
 நோன்சிலே யுயிர்ப்ப தென்னே?
 காற்றிலே குளிர்ந்த தென்னே—நீ
 கனலிலே சுடுவ தென்னே?
 சேற்றிலே குழம்ப லென்னே—நீ
 திக்கிலே தெளிந்த தென்னே?”

(தோத்திரப் பாடல்—18)

என்று உருகுகின்றார், கவியன்பர்!

பாசக்தியிடம் இயற்கை வாழ்வின் வரத்தைக் கவி மன்றாடிக் கேட்கிறார்: அவர் பெற்ற வரத்தை சக்தி உன்னை ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் கொடுத்துவிடின் உல

கில் இன்றே இன்பமும், அமைதியும், அழகும், அணியும்
சிலவும்!

“பராசக்தி! எனக்குக் “காணி நிலம்” வேண்டும்;
அதில் ஓர் அழகு மாளிகை கட்டித் தரவேண்டும்; அங்
கொரு கேணி யிருக்க வேண்டும்.”

“பத்துப் பனிரண்டு—தென்னை மரம்
பக்கத்திலே வேணும்—நல்ல
முத்துச் சுடர் போலே—நிலாவொளி
முன்பு வர வேணும்—அங்கு
கத்துங் குயிலோசை—சற்றே வந்து
காதிற்பட வேணும்—என்றன்
சித்தம் மகிழ்ந்திடவே—நன்றாயிளந்
தென்றல் வரவேணும்!”

பாட்டுக் கலந்திடவே—அங்கே யொரு
பத்தினிப் பெண் வேணும்—எங்கள்
கூட்டுக் களியினிலே—கவிதைகள்
கொண்டுதர வேணும்—அந்தக்
காட்டு வெளியினிலே—அம்மா, நின்றன்
காவலுற வேணும்—என்றன்
பாட்டுத் திறத்தாலே—இவ்வையத்தைப்
பாலித்திட வேணும்!”

(தோத்திரப் பாடல்—46)

மனிதன் போட்டியும், பெருமையும், துராசையும், ஒரு
வன் நிலத்தை ஒருவன் கவர்வதும் இல்லாவிடின், உணவுப்
பஞ்சம் உலகிலில்லை; ஒருவனுக்குக் கட்டடிமையாக வாழ
வேண்டியது மில்லை.

“கடமை புரிவார் இன்புறுவார்
என்னும் பண்டைக் கதைபேணும்;
கடமை யறியோந் தொழி லறியோம்!
கட்டென் பதனை வெட்டென் போம்!”

(வேதாந்தப் பாடல்—15)

இந்தப் புவியில் வாழும் மாங்களும், பூஞ்செடி கொடிகளும், எந்தத் தொழில் செய்து வாழ்கின்றன? மானிடர் உழாவிடினும், வித்து நடாவிடினும், வரம்பு கட்டி. நீர் பாய்ச்சாவிடினும், மழை பெய்தால், வகை வகையான மாங்கள், நெல் புல் எல்லாம் மலிந்து கிடக்கும்.

“யா நெதற்கும் அஞ்சுகிலேன், மானுடரே; நீவிர்
என் மதத்தைக் கைக் கொண்மின்; பாடுபடல் வேண்டா;
ஊனுடலை வருத்தாதீர் உணவியற்கை கொடுக்கும்;
உங்களுக்குத் தொழிலிங்கே அன்பு செய்தல் கண்டீர்!”
(வேதாந்தப் பாடல்: 16)

என்று விடுதலை முழக்குகிறார் கவி.

“நேராக மானுடர்தாம் பிறரைக் கொல்ல
நினையாமல் வாழ்ந்திட்டா லுழுதல் வேண்டாம்;
காரான நிலத்தைப் போய்த் திருத்த வேண்டாம்;
கால்வாய்கள் பாய்ச்சுவதிற் கலகம் வேண்டாம்;
சீரான மழை பெய்யுந் தெய்வமுண்டு
சிவன் செத்தாலன்றி மண்மேற் செழுமையுண்டு.”

என்னும் உயர்ந்த கருத்து, பலமுறை சிந்திக்கத் தக்கது. உடம்பில் மயிர் முளைப்பது போல பூமியில் நாமுண்ணப் பயிர் முளைக்குமன்றோ?

“அண்டஞ் சிதறிலு லஞ்ச மாட்டோம்;...
வானமுண்டு, மாரி யுண்டு,
ஞாயிறுங் காற்றும் நல்ல நீரும்
தியு மண்ணுந் திங்களும் மீன்களும்
உடலு மறிவு முயிரு முளவே;
தின்னப் பொருளுஞ் சேர்ந்திடப் பெண்டும்
கேட்கப் பாட்டுக் காண நல்லுலகும்,
வஞ்சக் கவலைக் கிடங்கொடேல்!”

(வி. நான்மணி மாலை: 24)

என்று “விநாயக ரகவளி”ல் நமது கவிக் குயில் அகவு கிறது.

பாரதியாரின் கனவு விழி, எதிலும் ஒரு சிறந்த கற்பனை செய்துவிடும். ஒரு தென்னங் கிருகுப் பந்தலில் இரண்டு சிறு கயிறுகள் காற்றில் உல்லாசமாக ஆடிக் கொண்டிருந்தன; அவற்றுடன் தாமும் இன்பமாக நட்புறவாடி, இரண்டையும் வள்ளி தெய்வயானையாகவும், அவர்கள் ஊடிக் கூடுவதாகவும் ஒரு கற்பனை செய்துவிட்டார்!

‘குயிற் பாட்டிலு’ம், ‘ஞானரத்’த்திலும் கவியின் ஒப்பற்ற கற்பனைத் திறன் தெளிவாக விளங்குகிறது. இயற்கையின்ப மனைத்தையும் உருட்டித் திரட்டி ஒரு சர்க்கரை வட்டாக அளிக்கும் ஒரு கவியை ஆராய்ந்து, இப்பகுதியை முடிப்பாம்: நிலவையும் மீனையும் காற்றையும் கவி இன்புற்று அழகு வெறி பிடித்துப் பாடுதலைக் கேண்மின்:

“நிலாவையும் வானத்து மீனையும் காற்றையும்

நேர்பட வைத்தாங்கே,

குலாவு மமுதக் குழம்பைக் குடித்தொரு

கோல வெறி படைத்தோம்;

உலாவு மனச்சிறு புள்ளினை யெங்கணும்

ஓட்டி மகிழ்ந்திடுவோம்;

பலாவின் கனிச்சுனை வண்டியி லோர் வண்டு

பாடுவதும் வியப்போ?”

(சுயசரிதையும், பிற பாட்டுகளும்:

17 - நிலாவும், வான் மீனும், காற்றும்)

வ மனமே!

“தாரகை யென்ற மணித்திரள் யாவையுஞ்

சார்ந்திடப் போ மனமே!

ஈரச்சுவையதி லூறிவரும்; அதில்

இன்புறுவாய் மனமே!

சீரவிருஞ்சுடர் மீனெடு வானத்துத்

திங்களையுஞ் சமைத்தே,

ஓரழகாக விழுங்கிடு முள்ளத்தை

யொப்பதொர் செல்வ முண்டோ?”

(ஊ : 17)

“ஏ மனமே, பன்றியைப் போல இங்கு மண்ணிடைச்
சேற்றில் படுத்துப் புரளாதே; விமானத்தைப் போல்
வானத்தில் ஓடி விரையும் நல்ல மனம் படைத்தோம்.

“தென்னையின் கீற்றுச் சலசல வென்றிடச்
செய்து வருங் காற்றே!

உன்னைக் குதிரை கொண் டேறித் திரியுமொ
ருள்ளம் படைத்து விட்டோம்!”

(ஐ : 17)

என்னே சுதந்தரப் பாய்ச்சல்!

கம்பன் வெண்ணிலாவை பாற்கடலி வெழுந்த “அமுத
கலசம், வெண்டாமரை மலர், வெள்ளிக் கும்பம், அண்
டத்தைப் புதுக்கி வெண்ணமுது பரப்பி எழுந்தது, வெண்
னெருப்பு” என வர்ணிக்கிறான். பாரதியாரோ அன்பும்,
காதலும், இன்பமும், இனிமையும், தெள்ளத் தெளிவும்
அணிந்து விளங்கும் ஒரு கவிச் சிந்தாமணியையே புன்
னகை புரியும் சந்திரனுக்குச் சூட்டுகிறார்!

“சந்திரனே! வானக் கடலிடை, இன்பத் தீவென்
றிலகுகின்றாய்; சொல்லையும் கண்ணையும் நெஞ்சையும்
உனது சோதி மயக்குகிறது; நின்னொளியில் அமுதம்
கூடி யிருக்கிறது; மாதர் முகம் நினக்கிணையோ? அது
வயதாற் கெடுவது! ஓர் இனைய காதலி—காமன் வில்
லொத்த புருவத்தாள்—அன்புப் புன்னகையினள், முத்தம்
வேண்டி முகத்தைக் காட்டுகிறாள். அவள் முக வனப்பு
அழிவதில்லை; அத்தகைய அமரக் கன்னியின் எழில் நின்
னிடை விளங்குகின்றது :

“நின்னொளி யாகிய பாற்கடல் மீதிங்கு
வெண்ணிலாவே—நன்கு

நீயு மமுது மெழுந்திடல் கண்டனன்
வெண்ணிலாவே!

மன்னுபொருள்க ளானைத்திலு நிற்பவன்
வெண்ணிலாவே—அந்த

மாயனப் பாற்கடல் மீதுறல் கண்டனன்
வெண்ணிலாவே!"

(தோத்திரப் பாடல் : 26)

என்னும் அடிகளை,

“ அருந்த அமரர் கலக்கிய நாள்
அமுதம் நிறைந்த பொற்கலசம்
இருந்த திடைவந் தெழுந்த தென
வெழுந்த தாழி வெண் டிங்கள் !”

என்னும் கம்பன் வாக்குடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவும்.

“ வெண்ணிலாவே ! பின்னிய மேகச் சடைமிசை,
கங்கையும் நீயும் விளங்கும் சிவ தரிசனம் கண்டனன் !
காதலர் நெஞ்சை நீ வெதுப்புவதாகச் சொல்லுகின்றனர் ;
ஆனால், உன்னைக் காதல் புரிவோருக்கு அமுதளிக்கிறாய் ;
சீதமணி நெடு வானக் குளத்திடை ஒளிரும் வெண்டாமரை
போன்றனை ! ஏ, வெண்ணிலாவே, நீ

“ மோத வருங் கரு மேகத் திரளினை—நீ
முத்தி னொளிதந் தழகுறச் செய்குவை ;
தீது புரிந்திட வந்திடுந் தீயர்க்கும்—நலஞ்
செய்தொளி நல்குவார் மேலவ ராமன்றோ !”

(தோ. பா—26)

என்னும் நீதி, இணையற்ற கம்பச் சித்திரமாகவே விளங்குகிறது !

“ வெண்ணிலாவே ! மெல்லிய மேகத் திரைக்குள் நீ
மறையும் போது, உன் மேனியழகு மிகுகின்றது. நீ
என்ன, யவனப் பெண்போல முகம் மூடிக்கொண்டனை ?
நான் சொல்லிய வார்த்தைகளில் நாணமுற்றனையோ ?
என் பிழை பொறுத்து மீண்டும் உன்னெழில் காட்டு !”

இயற்கை யின்பம் எல்லையற்றது ! அதில் எல்லையற்று
நீந்துவர் கவிஞர். இனி பாரதியாரின் அன்பு, காதல்,
நகைச் சுவைகளைக் கதைச் சுவையுடனேயே வருணிப்பாம்.

17. கவிக் குயில்

பண்டைச் சுவடி, எழுதுகோல், பத்திரிகைக் கூட்டம், பழம்பாய் வரிசையுடன் பாரதியார் தனதறையில் வீற்றிருக்கிறார். மாலை யழகின் மயக்கத்தில் ஒரு கனவு ! அக் கனவு வாழ்க ! அது, கவி யுலகிற்குச் சிறந்த கற்பனையைத் தந்தது :

சேர வளநாட்டில் ஒரு மலைப்புறத்தில், வீர முருகன் எனும் வீறுபடைத்த வேடன் இருந்தான். சின்னக் குயிலி என்று அவனுக்கொரு செல்வப் புதல்வி ; தமிழ் நாட்டில் அவளுக்கிணையான அணியழகி யில்லை. தனது மாமன் மகன் மாடன் என்றொருவன், அவளுடைய செவ்விளமையில் மயங்கிக் காமன்கணைக்கிரையாகி, அவளே சிந்தையாகினான் ; பொன், மலர், புதுத்தேன் முதலியவற்றை நித்தங்கொடுத்து அன்பு பெருக்கினான் ; அவன் வருந்துவதைச் சகியாமல் அவனை மணப்பதாகச் சின்னக்குயிலி வாக்களித்து விட்டாள் ; ஆனால் அவன்மீது காதல் ஏற்படவில்லை. குயிலியின் அழகைக் கண்டு நெட்டைக் குரங்கள் எனும் வேடர்கோன் காதல் கொண்டான் ; அவன், செல்வமும் வீரமும் நாடெல்லாம் அஞ்சி நடுங்கும் செல்வாக்குமுள்ள மொட்டைப் புலியனின் மூத்த மகன் ; மொட்டைப் புலியனும் வீர முருகனைப் பெண் கேட்டான் ; கண்ணூலம் நிச்சயமாயிற்று ; இன்னும் பன்னிரண்டு நாட்களில் முகூர்த்தம் ; இது கேட்டு மாடன் மனம் புகைந்தான். குயிலியிடம் வந்து வருந்துகிறான். குயிலி கருணை பூண்டுரைப்பாள் :

“ நெட்டைக் குரங்கனுக்குப் பெண்டாக நேர்ந்தாலும்
கட்டுப் படி யவர்தங் காவலிற் போய் வாழ்ந்தாலும்,
மாதமொரு மூன்றில் மருமஞ் சிலசெய்து
பேதம் விளைவித்துப் பின்னிங்கே வந்திடுவேன்,
தாலிதனை மீட்டுமவர் தங்களிட மேகொடுத்து,
நாலிரண்டு மாதத்தே நாயகனா நின்றனையே

பெற்றிடுவேன் ; நின்னிடத்தே பேச்சுத் தவறுவனோ ?
மற்றிதனை நம்பிடுவாய், மாடப்பா ”

—(குயில் தனது பூர்வ ஜன்மக் கதை யுரைத்தல்)

எனவே மாடன் மகிழ்ந்தான்.

ஓர் அழகிய மாளையில் தோழிமாருடன் ஒரு காட்ட கத்தில் குயிலி, மின்னற் கொடிபோல விளையாடிக் கொண்டிருந்தாள். அங்கு ஒரு மாணைத் தொடர்ந்து வந்த சேர இளவரசன், இந்த மான் விழியைக் கண்டு, கரை கடந்த மையல் கொண்டான் ; இருவர் விழியும் காதலில் நோக்கின ; ஆவியில் இருவருங் கூடினர். தோழியர் இளவரசரைக் கண்டு அஞ்சி மறைந்து விட்டனர்.

இளவரசன்: வேடர் தவமகளே, விந்தை யழகீ ! இன்றே என் ஆண் பிறப்பின் பயனைப் பெற்றேன் ; கண்ட தும் உன்னிடம் காதல் பொங்கினேன் !

குயிலி: (காதலை மனத்தடக்கி) ஐயனே ! உங்கள் அரண்மனையில் ஐநூறு அழகு பணிப்பாவையர் உள்ளன ராம் ; கல்வி தெரிந்தவராம் ; கல்லுருகப் பாடுவராம். அன்னவரை நீ கூடிக் களிப்பாயாக ! நான் வீர மலைக் குறவர் மகள் ; சுகவாசிகளான மன்னவரை வேண்டேன் ; கொல்லும் அடற் சிங்கம் குழிமுயலை வேடபதுண்டோ ? வெற்றி வேந்தரும் வேடருட் பெண்ணெடுப்பாரோ ? நாங்கள் பத்தினி வாழ்வை விரும்புவோர் ; வேந்தரேனும் விடைப்படோம் ; போய்வருவீர் போற்றி !

இளவரசன்: விழிக் குறிப்பாற் காதலை யறிகிறான் ; பக்கத்தில் வந்து பளிச்சென்று கன்னத்திற் செக்கச்சிவந்த முத்தமிட்டான். காமியற்கு நெறியேது ? “ நின்னை யன்றி எனக்குகந்த பெண்ணுண்டோ ? பொன்னே, ஒளிர் மணியே, முத்தமே புத்தமுதே, இன்பமே, மாதரசே, நீயே மனையாட்டி, அரசாணி, நீயே துணை, குல தெய்வம் ; வேறு பெண்ணை கிளையேன் ! வேத நெறியில் உன்னை

உன் வீட்டோர் மனப்படி மணம் புரிகிறேன் ” என்று வலக்கை தட்டி வாக்களித்தான்.

குயிலி பூரித்தாள் ; இன்பவாரிதி பொங்கி நாணந்தவிர்த்தாள் ; நனவிறந்தாள் ; காதலனைத் தழுவி முத்தமிட்டாள் ; தேனில் விழுந்த வண்டு போலும், காந்தத்தின் வசப்பட்ட இரும்பு போலும், இளவரசன் காதலியை இறுகத் தழுவி இன்பக்கடலில் மூழ்கிவிட்டான் ! இருவரும் ஒருவராகி நிற்கையில், மாதருடன் குயிலி காட்டகஞ் சென்றடிக்கொண்டிருப்பதைக் கேட்டு ஆவலோடு காண, நெட்டைக் குரங்கள் அங்கு வந்துவிட்டான். கண்டான் காதலர் முயக்கை ! மனம் வெந்தது :

‘ பட்டப் பகலிலே ! பாவிமகள் செய்தியைப் பார் !
கண்ணைக் கூட, இன்னும் கட்டி முடிய வில்லை.
மண்ணாக்கி விட்டா ளென் மானந்தொலைத்து விட்டாள் !
‘ நிச்சிய தாம்பூலம் ’ நிலையா நடந்திருக்கப்
பிச்சைச் சிறுக்கி செய்த பேதகத்தைப் பார்த்தாயோ ?”

—(ஹை குயில் கதை)

என்று வெந்து, சினந்து, கலங்கினான்.

நெட்டைக் குரங்கள் இங்கு வந்ததைக் கேட்டு, மாடன் ஒரே பாய்ச்சலில் நீரோடுமேனி நெருப்போடுங் கண்ணுடனே ஓடி வந்தான். இவர்களைக் காதலர் காணவில்லை. மாடனுங் குரங்களைக் கூடக்காணாது குயிலியின் செயலைக் கண்டு பொங்கினான். காதலரின் நான்கு விழிகளும் ஆவிக்கலப்பிலே தேவ ஈகங்கொண்டு மூடி யிருந்தன ; அங்கு அதைக் கண்டு ஆவியிலே தீப்பற்றிப் பொறி பறக்கும் நான்கு விழிகள். சினந்து விழித்தன. மாடனும், குரங்களும் வாளுருவி இளவரசன் முதுகினிலே இரண்டு வெட்டுப் போட்டனர். சட்டென்று அவன் திரும்பி யெழுந்து இரண்டு வாள் வீச்சில் அவர்களைக் கொன்று வீழ்த்தினான். அவர்கள் பேச்சிழுந்து பிணமாய்க் கிடந்து விட்டனர். மன்னனும் சோர்ந்து, மண்

ணில் வீழ்ந்தான். குயிலி அவனை மடிமேலிட்டு, கண்மாரி பொழிந்து, மனமகிழ்ந்தாள் : “ பெண்ணே, இனிப் பிழையேன் : சிறிது நேரத்தில் இறந்து விடுவேன். அழுது பயனில்லை. சாவிலே துன்பமில்லை ; நாம் மீண்டும் பிறப்போம் ; அப்போது உன்னைக் காதலித்துக் கலப்பேன் ; இன்னும் பிறவியுண்டு, இன்பமுண்டு ; மாதரசே, வரும் பிறப்பில் நின்னுடனே வாழ்வேன் !” என்றுரைத்து, இன்பப் புன்னகையுடனிறந்தான்.

தொண்டை வளநாட்டில் ஒரு கடற்கரைப் பட்டணத்தில் இளவரசன் மறு பிறப்பெய்தி ஒரு சோலையில் குயிலைக் கண்டான் !

இந்தக் குயிலே, நமது கவி யிளவரசர் காதலித்த குயில். தொண்டை வளநாட்டில் கடற்கரைப் பட்டணத்திற் பிறந்த இளவரசரும் இவரே ! கவிக்குயிலும் இவர் காதலியே ; தமது மறு பிறப்புச் சரிதையை அவரே எழுதி வைத்துள்ளார் ; ஆதலின் சுய சரிதமாகவே அதைச் சொல்வோம் :

காலை யிளம்பருதி வீசங் கதிர்களிலே, நீலக்கடல் ஒரு நெருப்பெதிரே மின்னும் மணிபோல, மோகனச் சோதி காந்துகிறது ; வேகத் திரைகளால் வேதப் பொருள் பாடிச் செந்தமிழ்ப் புதுவைநகர்க் கரையைத் தழுவுகிறது ; அங்கொரு நெய்தற் சோலையில் ஒரு மரக்கிளையில் பெண் குயில் காற்றில் அமுதைக் கலப்பது போலும், மெல்லிய மின்னற்சுவை பரவுதற் போலும், பாடிக்கொண் டிருக்கிறது ; ஆண் குயில்களின் மேனி புளக முற்று, உள்ளத்தணல் பெருக்கிற்று ; சோலைப் பறவைகள் கருத்திழந்து பரவசமுடன் கேட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. வானத்து மோகினியே இவ்வுருவெய்தினளோ ? இப்பாட்டில் நான் பரவசமானேன் !

“ மனிதவுரு நீங்கக் குயிலுருவம் வாராதோ ?

இனிதிக் குயிற்பேட்டை யென்றும் பிரியாமல்,

காதலித்துக் கூடிக் களியுடனே வாழோமோ?
நாதத் கனலினிலே நம்முயிரைப் போக்கோமோ!"

(குயில்)

என்று பல நினைத்தேன்! எனக்குக் குயிற் குரலில்லெனினும் 'குக்குக்கூ' என்று அக்குயில் பாடிய பாட்டில் உள்ள பொருளைச் சொல்லுகிறேன்:

"காதல், காதல், காதல்,
காதல் போயிற் காதல் போயிற்
சாதல், சாதல், சாதல்!"

(குயிலின் பாட்டு)

கடவுளருளே நல்லொளி; அது போயில் எங்கும் இருளே! அருளின்றேல் இருள்; இன்பமழிந்தால் துன்பம்:

"நாதம், நாதம், நாதம்,
நாதத் தேயோர் நலிவுண்டாயிற்
சேதம், சேதம், சேதம்.

தாளம், தாளம், தாளம்,
தாளத் திற்கோர் தடையுண்டாயில்
கூளம், கூளம், கூளம்!"

(குயில் பாட்டு)

பண்ணிற்குப் பழுதுண்டேல், மண்ணே; புகழுக்குப் புரையுண்டேல், இகழே! உறுதி யடைந்தால், இறுதி; கூடல் பிரிந்தால், வாடல்!

இந்த மோகப் பாட்டு முடிந்ததும் பாரொங்கும் மெளனம் பரவியது; மற்றப் பறவைகளெல்லாம் சென்று விடவே, குயிலைத் தனியே கண்டேன்; குயிலோ, சோக முற்றுத் தலை குனிந்து நின்றது; 'பேடே, திரவியமே, பேரின்பப் பாட்டுடையாய், ஏழலகும் இன்பத் தீயேற்றுந் திறனுடையாய்! உனக்கென்ன குறை?" என்றேன்.

அதற்குக் குயில்,

“காதலை வேண்டிக் கரைகின்றேன்; இல்லையெனில் சாதலை வேண்டிக் தவிக்கின்றேன்” என்று சொல்லிற்று.

“குயிலே, நீ வானத்துப் புட்களெல்லாம் மையலுறப் பாடுகிறாய்; ஞானத்திலுஞ் சிறந்துள்ளாய்! நீ காதலரை எய்தாக் காரணமேன்?” என்று வினவினேன்.

குயில் தனது காதற் கதையைச் சொல்லிற்று :

“மானமும் நாணமும் பாராது உண்மை யுரைக்கிறேன்; அறிவும், வடிவும், குறுகிய புள்வடிவினளேனும், யாவர் மொழியும் எளிதில் உணர்வேன்; இந்த மானுடரின் வஞ்ச வழக்கெல்லாந் தேர்ந்தேன். எனது நெஞ்சை, நாட்டிலும் காட்டிலும் ஒலிக்கும் பாட்டிற் பறி கொடுத்தேன் :

“கானப் பறவை கலகலெனு மோசையிலும் காற்று மரங்களிடைக் காட்டும் இசைகளிலும் ஆற்றுநீ ரோசை, அருவி யொலியினிலும், நீலப் பெருங்கடலெந் நேரமுமே தானிசைக்கும் ஓலத் திடையே யுதிக்கு மிசையினிலும், மானுடப் பெண்கள் வளருமொரு காதலினால் ஊனுருகப் பாடுவதி லூறிடுந் தேன் வாரியிலும் ஏற்ற நீர்ப் பாட்டி னிசையினிலும், நெல்லிடிக்குங் கோற்றொடியார் குக்குவெனக் கொஞ்ச மொலியினிலும், வட்டமிட்டுப் பெண்கள் வளைக்கரங்கள்தா மொலிக்கக் கொட்டி யிசைத்திடு மோர் கூட்டமுதப் பாட்டினிலும், வேயின் குழலோடு வீணைமுதலா மனிதர் வாயினிலும் கையாலும் வாசிக்கும் பல்கருவிப் பாட்டினிலும் நெஞ்சைப் பறிகொடுத்தேன்! மனிதரே காதலை வேண்டிக் கரைகின்றேன்.....”

(குயிலின் காதற் கதை)

என்றது!

சின்னக் குயில் இதைச் செப்பிடவே, என் உயிரையும் உள்ளத்தையும் ஓர் இன்பச் சுரங் கவர்ந்தது; அதன்

பேச்சே எனது உள்ள வீணையில் ஒலித்தது : “காதலோ காதல்! காதல் கிடைத்திலதேல் சாதல்!” இதற்குள் மறற் பறவைகளெல்லாம் வந்து விட்டன.

குயில் மேலும் சொல்லும் :

“காதல் வழிதான் காடு முரடாமென்பர்; துன்பக் கடலினிலே, நல்லறுதி கொண்டதோர் நாவாய் போல் வந்தீர்! உம்மோடு அளவளாயும் இன்பத்திற்கும் இடைபூறு வந்து விட்டது; பட்சிகள் வந்துவிட்டன! இன்றைக்கு நான்காநாள் இங்கு மறவாது வந்தருள வேண்டும். மேற்குலத்தீர்! என் சிந்தை பறிகொண்டு செல்லுகிறீர்; திரும்பி வராவிடில், என் ஆவி தரியேன்” என்று குயில் மறைந்தது.

என் காதல் மிஞ்சிற்று; இருபது பேய் கொண்டவன் போலக் கண்ணும் முகமும் காதற் களியேறிற்று; காமனரின் அம்பு நுணிகள் அகத்தில் தைத்தன; உலகெங்கும் என் காதற் குயில் ஒன்றையே கண்டேன்; மனை சென்றேன்!

“நாளொன்று போவதற்கு நான் பட்ட பாடனைத்தும் தாளம் படுமோ? தறி படுமோ? யார் படுவார்?”

—(குயில்—காதலோ காதல்)

நீளச் சிலை கொண்டு மன்மதன் நிற்கிறான்; மாயக் குயில், அதன் மாயத் தீம்பாட்டு, சாயை போன்ற இந்திரசால வுலகு—இவ்வளவு தான் அறிவேன்; புத்தி மனம் சித்தம் புலனென்றுங் காணேன்.

மறுநாட் காலை கரைகடந்த வேட்கையுடன் குயிலைக் காணச் சோலைக்கு வந்தேன் :

“வஞ்சனையே! பெண்மையே! மன்மதனும் பொய்தேவே!
நெஞ்சகமே! தொல்விதியி னீதியே! பாயுலகே!
கண்ணிலே நான்கண்ட காட்சிதனை யென்னுரைப்பேன்!

பெண்ணு லறிவிழக்கும் பித்தரெலாங் கேண்மினே !
மாதரெலாங் கேண்மினே ! வல்விதியே கேளாய்நீ !”

—(குயிலும் குரங்கும்)

அந்த மாயக்குயில் ஒரு குரங்குடனே காதலித்துக் கொண் டிருந்தது. அக்கணமே இரண்டையும் வெட்ட வாண யுருவி ஒளிந்து நின்று அதன் பேச்சைக் கேட்டேன். அம் மாயக்குயில் குரங்குடன் என்ன வார்த்தை பேசிற்று :

(இந்த வானரமே முன்னே சொன்ன நெட்டைக் குரங்கள்; கவியின் நகைச்சுவை இங்கு பொருந்தக் காண்மின்.)

61 வானரரே !

ஈடறியா மேன்மையழ கேய்ந்தவரே, பெண்மைதான் எப்பிறப்புக் கொண்டாலும், ஏந்தலே, நின்னழகைத் தப்புமோ ? மையல் தடுக்குந் தரமாமோ ? மண்ணிலுயிர்க் கெல்லாந் தலைவரென மானிடரே எண்ணினின்றூர் தம்மை ; எனிலொருகால், ஊர்வகுத்தல் கோயில், அரசு, குடிவகுப்புப் போன்ற சில வாயிலிலே, அந்த மனித ருயர்வெனலாம். மேனி யழகினிலும், விண்டுரைக்கும் வார்த்தையிலும், கூனி யிருக்கும் கொலுநேர்த்தி தன்னிலுமே, வானரர்தஞ் சாதிக்கு மாந்தர்நிக ராவாரோ ? ஆன வரையும் அவர் முயன்று பார்த்தாலும் பட்டுமயிர் மூடப் படாத தமதுடலை ஈட்டுடையால் மூடி யெதிருமக்கு வந்தாலும், மீசையையும் தாடியையும் வீந்தைசெய்து வானரர்தம் ஆசை முகத்தினைப்போல் ஆக்க முயன்றிடினும், ஆடிக் குதிக்கும் அழகிலுமை நேர்வதற்கே கூடிக் குதித்துக் குதித்தாலும், கோபுரத்திலு ளறத் தெரியாமல் ஏணியைவத்துச் சென்றாலும், வேறெத்தைச் செய்தாலும், வேகமுறப் பாய்வதிலே வானரர்போ லாவாரோ ? வாலுக்குப் போவதெங்கே ? ஈனமுறுங் கச்சை யிதற்கு நிகராமோ ? பாகையிலே வாலிருக்கப் பார்த்ததுண்டு கந்தைபோல் ;

வேகமுறத் தாவுகையில் வீசி யெழுவதற்கே
தெய்வம் கொடுத்த திருவாலைப் போலாமோ ?
சைவ சுத்தபோசனமும், சாதாரியப் பார்வைகளும்,
வானரற்போற் சாதியொன்று மண்ணுலகின் மீதுளதோ ?”

[குயிலும் குரங்கும்]

தேவரீர், காதலை மணிபோலடைந்தேன்! “காதல் காதல்
காதல்” என்று அந்த நீசக் குயில் நெருப்புச்சுவைக்
குரலில் பாடிற்று.

குரங்கோ, அதில் மதி மயங்கி, “ஆவியுருகுதலை,
ஆஹாஹா!” என்று தாவிக்க் குதித்துத் தாளம் போட்டுக்
கண்ணைச் சிமிட்டி, கையாலும் காலாலும் மண்ணைப்
பிரூண்டி, வாரியிறைத்து, “ஆசைக் குயிலே, அருமைத்
தெய்வமே, பேச முடியாப் பெருங் காதல் கொண்டேன்;
இனிப் பிரிவாற்றிலேன். இதோ முத்தம்” என்று கூத்
தாடியது! என் கோபம் பொங்கியது; கைவாளை வீசினேன்;
ஆனால், குரங்கு தப்பியோடிற்று; குயில் பறந்தோடிவிட்டது.

சூரியன் உச்சி வானத்திற் கொலுவிருந்தான்.
நானும், துயருஞ் சோர்வுமுற்று உளம் பதைத்து வீடுந்
றேன்; மூர்ச்சித்தேன்! தாயார் உணவு தர உண்டேன்,
உறங்கினேன். பொழுது புலர்ந்தது தங்கத்தை வார்த்து
எங்கும் பரப்பியது போலக் கதிராழகு உவமைகடந்
தொளிர்த்தது!

“புல்லை நகையுறுத்திப் பூவை வியப்பாக்கி,
மண்ணைத் தெளிவாக்கி, நீரில் மலர்ச்சி தந்து,
விண்ணை வெளியாக்கி விந்தைசெயுஞ் சோதியினை.”

(குயில்: இருளும் ஒளியும்)

காலையிற் கண்டு தொழுதேன்! கால் சோலைக்கிழுத்தது;
சோலையிற் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தேன். ஆ! ஒரு கிளையிற்
அந்த நீலக் குயிலிருந்து, ஒரு மாட்டிற்குக் (மாடன்)காதற்
கதை புகன்று கொண்டிருக்கிறது! கண்டேன், வெகுண்

டேன், கலங்கினேன், குமைந்தேன், குமுறினேன், அனல் சிந்தினேன், மெய் வியர்த்தேன்! இதைக் கொல்ல நினைந்து அதன் மொழிகளை மறைந்திருந்து கேட்ட தென்னே :

“ பெண்டிர் மனத்தைக் காந்தமெனப் பிடித்திழுக் குங் காந்தமே, நந்தியே, காமனே, மாடாய்க் காட்சி தரும் மூர்த்தியே, மாந்தரும் தமது வலிவுள்ள மைந்தரைக் காணையென்று சிறப்பிக்கின்றனர். காணையரிற் சிறந்தீர், ஆரியரே, நீள் முகமும் கிமிர் கொம்பும், பஞ்சுப் பொதி போல் பருவுடலும், வீசு திருவாலும், வானத்திடிபோல் “ மா ” என்று உறுமுவதும், முதுகின் மீதேறும் புட்களை வாலைக் குழைத்தடிப்பதும் கண்டு கனமோகமானேன்! நான் சின்னக் குயிலின் சிறு குலத்தில் தோன்றினேன் !

“ காடெல்லாஞ் சுற்றிக் காற்றினிலே எற்றுண்டு, மூடமனிதர் முடை வயிற்றிற்கு ஓர் உணவான சிறு குலத்தில் தோன்றி விட்டேன் ! சேற்றில் தாமரையும் சீமுடைய மீன் வயிற்றில் முத்தும் உதிப்பதுபோல், என் மனத்தில் தங்களிடம் காதல் பிறந்துவிட்டது!”

“காமனுக்கு, சாதிபிறப்புத் தராதரங்கள் உண்டோ? அடியாள் உம்மைக் காதலித்து விட்டேன் ! மனிதரைச் சூமந்து களைத்திருக்கும்போது, இன்னிசை பாடி உம்மை மகிழ்விப்பேன் ; முதுகில் ஒதுங்கிப் படுத்திருப்பேன். வாலிலடிபட்டு மகிழ்வேன் ; ‘ மா ’ வென்று நீர் கத்தும் போது நானும் கூவுவேன். மேனியில் உண்ணிகளை மேவாது கொல்வேன் ; நீர் அசை போடும்போது பக்கமிருந்து கதைகள் சொல்வேன்.”

“ காதலுற்று வாடுகின்றேன் ; காதலுற்ற செய்தியினை மாதர் உரைத்தல் வழக்கமில்லை யென்றறிவேன் ! ஒத்த குலத்தவர்பால் உண்டாகும் வெட்கமெலாம் இத்தரையில் மேலோர்முன் ஏழையர்க்கு

[நாணமுண்டோ?]

(குயிலும் மாடும்)

ஆசைதான் வெட்கமறியுமோ? “காதல், காதல்! பாட்டைக் கேட்டுப் பரவசமானேன்! பாட்டின் வலிமை என்னே! பிரமனே!

“நீரைப் படைத்து நிலத்தைத் திரட்டிவைத்தாய்! நீரைப் பழைய நெருப்பிற் குளிர்வித்தாய்! காற்றைமுன்னே யூகிதாய், காணரிய வானவெளி தோற்றுவித்தாய்! நின்றன் தொழில் வலிமை யாரறிவார்? உள்ளந்தான் கவ்வ வொருசிறிதுங் கூடாத கொள்ளைப் பெரியவுருக் கொண்ட பலகோடி வட்ட உருளைகள்போல் வானத்தி லண்டங்கள், எட்ட நிரப்பியவை யெப்போதும் ஓட்டுகின்றாய்! காலம் படைத்தாய், கடப்பதிலாத் திக்கமைத்தாய்!”

(குயிலும் மாடும்)

உலகில் நாள்தோறும் தோன்றி மறையும் பல கோடியுயிர்களைப் படைத்தாய்!

“ஆனாலும், நின்ற னதிசயங்கள் யாவினுமே, கானுமுதம் படைத்த காட்சிமிக விந்தையடா! காட்டு நெடு வானங் கடலெல்லாம் விந்தையெனில், பாட்டினைப்போ லாச்சரியம் பாரின்மிசை யில்லையடா! பூதங்க ளொத்துப் புதுமைதரல் விந்தையெனில் நாதங்கள் சேரு நயத்தினுக்கு நேராமோ? ஆசைதருங் கோடி யதிசயங்கள் கண்டதிலே, ஓசைதரு மின்பம் உவமையிலா இன்பமன்றோ!”

(குயிலின் பாட்டு)

பாட்டின் மயக்கம் தீர்ந்தது. அந்தக் காளையைக் கொல்ல வாள் வீசினேன்; காளையும் ஓடிற்று. குயிலும் பறந்து விட்டது; நாணமிலாக் காதல் கொண்ட நானும், வீடு வந்து சேர்ந்தேன்.

சொற்றைக் குரங்கும் தொழுமாடும் எனக்கு வயிரிக ளாக வந்ததை எண்ணிப் பொங்கினேன். கொடிய காதற் பித்தம் பிடித்தது. அன்று துயின்று, காலை (நான்கா நாள்—

குயிலுரைத்த நாள்) எத்துக் குயிலின் மோசத்தை நினைந்தேன்; சோதிக் கடலில் தோன்றும் கரும்புள்ளி போலக் குயில் பறந்து சென்றது. வீதியில் வந்து அதைத் தொடர்ந்தேன்; மாஞ்சோலையில் குயில் வீற்றது; தனது பழைய காதற் பாட்டையே பாடியது; மனங் குமைந்தேன்; எதிர் சென்றேன்!

“நீசக் குயிலே! ஆசைக் குரங்கையும், அன்பு எருதையும் நினைத்துக் காதல் பாடுகின்றாய்; இழிந்த புலைப் பாட்டைக் கேட்கவோ அழைத்து வந்தாய்?” என்று சீறிக் கொல்ல முயன்றேன். திடீரென மனமிளகிற்று; வஞ்சக் குயிலி கண்ணீர் கடகடென்றார்,

“ஐயனே, என்னுயிரின் ஆசையே! அன்றிற் சிறு பரவை, ஆண்பிரிய வாழாது. ஞாயிறு சினந்தால் மலர் வாழுமோ? தாயே கொன்றால் சேய்க்குக் கதியுண்டோ? அரசே, ஆவற் பொருளே! தாங்கள் சினந்தால் தற்கொலை புரிவேன்; தீயில் வீழ்வேன்; என் மீது உமக்குள்ள குறை யறிவேன். குற்றம் எனதல்ல; உம்மையும் குறை கூறேன். என்னைப் புறக்கணித்துச் சொல்லின் தீயில் அழிவேன்; ஆனால் முடிவாக என் பூர்வ கதையைச் சொல்லி விடுகிறேன். பொதிகை மலைக்கருகே ஒரு சோலையில் இருக்கும்போது ஒரு முனிவரைக் கண்டு பணிந்தேன்; அவர் வாழ்த்தினார். “எல்லார் மொழியும் எனக்கு விளங்குவதேன்?” என்று வினவினேன். என் முற்பிறப்புக் கதையை முனிவருரைத்தார். (அதை நாமும் முதலில் உரைத்தோம்.) மாடனும் குரங்களும் முற்பிறப்பில் என்னைக் காதலித்த மனிதர்; இப்போது மோகத்தால் தங்களுக்கு ஐயமுறச் செய்தனர். ஆரியரே, காதலருள் புரிவீர்! காதல் இல்லென்ற சாதலருளுவீராக!” என்று குயில் என் கையில் வீழ்ந்தது.

“காதலிலே ஐயங் கலந்தாலும் நிற்பதுண்டோ?

மாதரன்பு கூறில் மனமிளகா ரிங்குளரோ?”

(குயில் கதைபுரைத்தல்)

அன்பு மூண்டது; இன்ப வெறி கொண்டேன்; குயிலை
முத்தமிட்டேன். ஆ, குயிலுரு மறைந்தது! விந்தை,
விந்தை;

“ஆசைக் கடலின் அமுதடா, அற்புதத்தின்
தேசமடா, பெண்மைதான் தெய்விகமாங் காட்சியடா!” (ஷே)

பெண்ணொருத்தி நின்று என்னை நோக்கினாள். சாமீ! இவ
ளழகை எப்படித் தமிழில் இசைப்பேன்! கண்கள் ஆளை
விழுங்குகின்றன; விழியில் கவி மிதக்கிறது; இதழில்
வெண் முறுவல் பாய்ந்து நிலவுகிறது!

* *

“கவிதைக் கனி பிழிந்த
சாற்றினிலே, பண் கூத்தெனு மிவற்றின் சாரமெலாம்
ஏற்றி, யதனோடே யின்னமுதைத் தான் கலந்து
காதல் வெயிலிலே காயவைத்த கட்டியினில்
மாதிவளின் மேனி வகுத்தான் பிரமனென்பேன்!”

(குயில் கதைபுரைத்தல்)

பெண்ணைத் தழுவி முத்தமிட்டு, மோகப் பெருக்கில் சித்தம்
மயங்கி யிருக்கையில், பாவை சோலை எல்லாம் மறைந்து
விட்டன! விழித்துப் பார்க்கையில், வீட்டில் உள்ளோம்
என்றறிந்தேன்!

இக்குயிற் பாட்டு முழுதும் கலை நிரம்பிய காதல்
விருந்து!

“Love is a smoke raised with fume of sighs ;
Being purged, a fire sparkling in lover's eyes ;
Being vexed, a sea nourished with lover's tears ;
What is it else ? a madness most discreet
A choking gall and a preserving sweet. ”

(Shakespeare)

“விம்மலிற் கிளந்த புகையது காதல்!
மாசறு காதல், காதலர் கண்களில்
தேசுறத் தீபோல் திகழறும் : வருத்தின்
காதற் கண்ணீர்க் கடலுண்டு தழைக்கும்;

இன்னுமென்? நியாயமான பைத்திய
நெஞ்சடை விடமும் நீளிரு இன்பமும்!"

என்ற ஷேக்ஸ்பியரின் வாக்கு, இங்கே பொருந்தி யிருக்கிறது.

18. அன்பமுது!

பக்தி

பக்தியிலும் ஆதம் சமர்ப்பணத்திலும் பாரதியாருக்கு ஆவேசமான உறுதியும் நம்பிக்கையுமுண்டு. பக்தியினாலே எல்லா மேன்மைகளும் எய்தும்; தெளிவு, செம்மை, கல்வி, சொல்வன்மை, ஆண்மை, வீரம், செல்வம், தத்துவஞானம், மனவுறுதி எல்லாம் எய்தும். பத்தியால், காமப் பிசாசைக் கால் கொண்டடிக்கலாம். ஆசையைக் கொல்வோம்; அச்சத்தைப் பொசுக்குவோம்; பாச மறுப்போம்; ஈசனைப் போற்றுவோம்; சோர்வுகள், பொய்ச்சுகம், தீமை அபாயங்கள் எல்லாந் தீரும்; தெய்வ வாழ்க்கைசேரும். சித்தத் தெளிவால் மாயையை வெல்லவேண்டும்.

“ நீதரு மின்பத்தை நேரென்று கொள்வனோ
மாயையே?—சிங்கம்,

நாய்தரக் கொள்ளுமோ நல்லர
சாட்சியை மாயையே! (வேதாந்தப் பாடல்: 1)

என்று அதைத் துரத்தியடிக்கவேண்டும்.

இவ்வுவமையைக் கம்பன், ‘அங்கதன் தூதுப் படல’த்தில் வழங்குவதைக் காண்க:

“ வாய்தரத் தக்க சொல்லி
என்னையுன் வசஞ்செய் வாயேல்,

ஆய்தரத் தக்க தன்றோ?
தூதுவந் தரச தாள்கை

நீதரக் கொள்வேன் யேனே !

யிதற்கினி நிகர்வே நெண்ணில்

நாய்தரக் கொள்ளுஞ் சீய

நல்லர சென்று நக்கான்! ”

(செ: கூச அ)

என்று இராவணனின் மாய வலைக்கு அங்கதனுரைக் கிரூன்.

அவலை நினைத்து உமி மெல்லுவது போலக் கண்ட கண்ட எண்ணங்களை விடுத்து, அனைத்துள்ளும் ஒளிரும் ஆன்ம வடிவான சுத்த அறிவான பிரம்மத்தையே, உள்ளும் புறமும், உருவிலும் அருவிலும் அன்பு செய்ய வேண்டும். எவ்வுயிருங் கடவுள், எச் செயலும் அவன் செயலென்று, அகந்தை கவலை சினம் தேம்பல் ஏக்கம் நாடியதிர்ச்சி அச்சம் அடிமைத்தனம் தாபம் அனைத்தையும் சீயென்று தள்ள வேண்டும். பேசுவதற் பயனில்லை; அனுபவத்தாலேயே கடவுளறிவைப் பெறவேண்டும். கடவுளில்லையெனப் புகல்வது, தடித்த நாத்திக மனமாயை, மடமை, செருக்காகும். ஆனால் பலர் பலவகையாக ஒரு கடவுளையே தொழுகின்றனர்; ஓம் நமசிவாய வெணினும், ஹரி ஹரி, ராம ராம, ஓம் சக்தி, அல்லா, யஹூவா எனிலும், எல்லாம் ஒரு பொருளையே குறிக்குமென்று சமத்துவதும் பேணவேண்டும்; புத்தம், சமணம், பார்ஸி மதம், ஏசு மதம், ஸநாதன ஹிந்து தருமம், இஸ்லாம், யூதம், தாவு (Teo) மதம், கொன்புத்ஸன் கண்ட கண்பூசி மதம்— அனைத்துளும் புதைந்துள்ள கருத்து ஒன்று தான். “தத்வ மஸி” (சாமி நீ என்பதே அதன் பொருள்) பொருள் ஒன்று; அதையே பெரியோர் ஒமென்பர். அதுவே ‘ஆம்’ என்பதும்; அதுவே உள்ளது; அஃது உண்மை, அறிவு, இன்பவிபல் புடைத்து; அந்தப்பர சிவ வெள்ளம், உள்ளும் புறமும் நிறைந்துள்ளது; காட்சி கருத்து எல்லாம் அதனிடைப் பிறந்தன. அஃது எல்லையற்ற பிரிவுள்ளது; ஆனால் யாதிலும் பற்றற்றது. அதுவே சக்திகளைப்

பொழிந்து, அணுக்களைக் கூட்டிப் பிரிப்பது. அப்பொருள் பலவாக, எங்கும் யாவுமாய், எல்லா மதங்களுடைய தழுவி, வேண்டுவோர், வேட்கை, வேட்கைதரும் பொருள், காண்போன், கண், காட்சி எல்லாமாகிறது. நிராசையுடன் அதிற் கலப்பார் மிகப் பெரியோர்.

“ ஒன்றுமே வேண்டா துலகனைத்தும் ஆளுவர்காண்;
என்றுமே இப்பொருளோ டேகாந்தத் துள்ளவரே !”

(வேதாந்தப் பாடல் : 28)

அப்பொருளையடைய உபாயமென்ன ? தியானமே.

“ எண்ணமிட்டா லேபோதும், எண்ணுவதே யிவ்விற்பத்
தண்ணமுதை யுள்ளே ததும்பப் புரியுமடா !”

(வேதாந்தப் பாடல் : 28)

காவித் துணி வேண்டாம், கற்றைச் சடை வேண்டாம், சாத்திரம், சதுமறை, தோத்திரம், தவம், சாதனை எதுவும் வேண்டாம்! ‘யாதும் சிவானந்தப் பெருக்கு, அது என்னகத்தே யுள்ளது’ என்று பாவித்து, உள்ளே தொட்டு நின்றாற் போதும்; நித்திய வெள்ளம் என்னுள் நிரம்புதெனச் சிரத்தையுடன் சிந்தித்தாற் போதும். காண்பதெலாம் சத்தியம், அவன் மயம்!

இவ்விதமாகப் பரபக்தி, அபரபக்தி இரண்டையும் பேணலாம். எனினும், கீதை சொல்வது போல் உயர்ந்த அருவழிபாடு மிகவும் கடினம்! மிக மிகச் சிலருக்கே அது சித்திக்கும். ஆதலின் பெரும்பாலோர்க்கு உருவழி பாடே எளிதாகும்.

ஆண்டவனைப் பல பாவனைகளில் வழிபடலாம்: இப் பாவனைகள் திருவாய்மொழியில் மிக வுருக்கமாகப் பாடப் பெற்றுள்ளன. கோதை நாச்சியாரைப் போலக் காதலனாக வழி படலாம்; தாய், நண்பன், குழந்தை, தோழி, சேவகன், சுற்றம்—என்ற பலவகை யுறவில் ஆண்டவனன்பிற் கலக்கலாம்.

19. கண்ணன் பாட்டு

தெய்வ வுறவுகளைப் பாரதியார் வெகு இனிமையாகக் கண்ணன் பாட்டில் விளக்குகிறார் :

தாஸபாவனை, வாத்ஸல்யம், ஸ்நேகபாவங்களுடன் பாரதியார் கண்ணனிடம் கொண்ட மதுர பாவனையே இணையற்ற கற்பனையாக விளங்குகிறது : கண்ணன் காளி, சக்தி எனில் ஒன்றே. கண்ணனையே குல தெய்வமாகப் பாரதியார் சரணடைகிறார்; பொன் புகழ் என்னுங் கவிகள் வாழ்வைத் தின்னது, “ என் வறுமை, அச்சத்தைப் போக்கு; என் செயலில்லை; எல்லாம் நின் செயல்! கல்லதும் பொல்லதும் நானறியேன்; நீ வழிகாட்டித் துன்பம், சோர்வு, தோல்வி மாற்றி, அன்பு நெறியில் அறம் வளர்ந்திட நடத்துவாயாக ” என்று கண்ணனைச் சரண்புகுகின்றார்! இச் சரணாகதியே பக்திக்கு முதற் படி :

“ எந்நாள் எம்பெருமான் உன்னடியோம்
என் நெழுதப் பட்ட

அந்நாளே அடியோங்கள் அடிக்குடில்
வீடுபெற்றுய்ந்தது காண் ”

(நாலாயிரத் திவ்யப் பிரபந்தம்)

என்னும் பெரியாழ்வார் திருவாக்கைக் காண்க.

ஆண்டாள்

இரண்டாவது படி, ஆண்டா னடிமைத் திறம். ஆண்டானடிமைத் திறத்தை நந்தன், கண்ணப்பன், திருமங்கையாழ்வார் ஆகிய அன்பரிடம் காண்கிறோம். பாரதியாரின் அடியான் அற்புத ரஸமும் கருணைச் சுவையும் ததும்ப எப்படி யன்பு செய்கிறான் பாருங்கள் :

“ தஞ்ச முலகினில் எங்கணு மின்றித்
தவித்துத் தடுமாறிப்

பஞ்சைப் பறைய னடிமைப் புகுந்தேன்,
பார முனக் காண்டே!"

(கண்ணன்...என் ஆண்டான்)

“என் ஆண்டவனே! வறுமை பிணி துயர் தீர்த்துச் சுக மருள வேண்டுமையே; என் பெண்டு குழந்தைகள் கஞ்சி குடித்துப் பிழைத்திடல் வேண்டுமையே; அண்டையயலுக்கென்னால் உபகாரமாக வேண்டுமையே; மானத்தைக் காக்க நாலு முழுத் துணி வேண்டும். உனக்கே யானடிமை: காடு கழனிகள் காத்திடுவேன்; காடிகள் மேய்ப்பேன். முதலில் பாடுபடச் சொல்லி என் பக்குவம் பார் ஆண்டே; தோட்டங்கள் கொத்திச் செடி வளர்க்கச் சொல்லிச் சோதனை பாராண்டே; காட்டு மழைக்குறி தப்பாமல் சொல்லாவிடில் கட்டியடி யாண்டே. இந்தக் கண்ணனடிமை, அன்புடன் உன் புகழ் பாடிக் குதித்துன் ஆணை புரிவேன்; பேரிகை கொட்டி எட்டுத் திசைகளும் அதிர உன் பெயர் முழங்கிடுவேன்! ஐயே, ஒரு வேண்டுகோள்!”

“ஒன்பது வாயிற் குடிவினைச் சுற்றி

ஒரு சில பேய்கள் வந்தே

துன்பப் படுத்துது மந்திரஞ் செய்து

தொலைத்திட வேண்டுமையே!

பகையாவுந்—தொலைத்திட வேண்டுமையே!

பேயும் பிசாசுந் திருடரு மென்றன்

பெயரினைக் கேட்டளவில்

வாயுங் கையுங் கட்டி யஞ்சி நடக்க

வழி செய்ய வேண்டுமையே!

தொல்லை தீரும் வழிசெய்ய வேண்டுமையே!”

(கண்ணன்—என் ஆண்டான்)

ஆ! என்ன உருக்கம், தெளிவு, பணிவு, சொற் பெருத்தம்!

சேவகன்

அன்பனுக்குக் கண்ணன் சேவகனாகப் பணிவதைக் காண்போம்: இதில் இணையற்ற நகைச் சுவையை

யும், கற்பனையையும், உலகானுபவத்தையும் கவிராயர் காட்டுகிறார் :

கவி ஒரு சேவகனைத் தேடுகிறார் : சேவகரில்லா விடினும் காரியம் நடக்கவில்லை. ஆனால், சேவகரால் நான் வெகு சிரமமும் பட்டேன். அவர்களியல் பென்ன ?

“ கூலிமிகக் கேட்பார் ; கொடுத்த தெலாந் தாமறப்பார் ;
வேலை மிக வைத்திருந்தால் வீட்டிலே தங்கிடுவார் ;
ஏனடா, நீ நேற்றைக் கிங்கு வரவில்லை யென்றால்,
பாணையிலே தேளிருந்து பல்லாற் கடித்ததென்பார் !
வீட்டிலே பெண்டாட்டி மேற்பூதம் வந்ததென்பார் ;
பாட்டியார் செத்துவிட்ட பன்னிரண்டா நாளென்பார் ;
ஓயாமற் பொய்யுரைப்பார் ; ஒன்றுரைக்க வேறு செய்வார் !
உள் வீட்டுச் செய்தி யெலாம் ஊரம் பலத்துரைப்பார் ;
என் வீட்டில் இல்லை யென்றால் எங்கும் முரசறைவார் !”

(கண்ணன்—என் சேவகன்)

என் செய்வது? நல்ல சேவகன் வேண்டும் என்று வாடினேன்; அப்போது வந்தான் ஒருவன்,

“ நான் இடையன் ; மாடு கன்று மேய்ப்பேன், மக்களைக் காப்பேன் ; வீடு பெருக்குவேன் ; விளக்கேற்றி வைப்பேன் ; துணிமணிகளைக் காத்திடுவேன் ; சொன்ன படி கேட்பேன் ; சின்னக் குழந்தைக்கு ஆட்டம் பாட்டங் காட்டி யழாது வைத்துக்கொள்வேன் ; காட்டிலும், இருளிலும், அச்சமின்றி, சிரமமின்றி தேவரீருடன் சுற்றுவேன் ; துன்பம் வராது காப்பேன் ; ஆனால், நான் கற்ற வித்தை யேதுமில்லை ; காட்டு மனிதன். செலம்பம், குஸ்தி இவையறியேன் ; நய வஞ்சகம் புரியேன் ” என்றான்.

“பெய ரென்ன ?”

“ ஒன்றுமில்லை, (கிர் நாமன்) ; ஊரிலுள்ளோர் கண்ணென்பார் ” என்றான். இச் சேவகன் கட்டுறுதியும், கண்ணிலே நல்ல குணமும், திருத்தச் சொல்லும் உடை

யன், தகுந்தவன் என்று ஏற்று, “கூலி என்ன?” என்றேன்.

“ஐயனே,...

தாலிகட்டும் பெண்டாட்டி சந்ததிக ளேதுமில்லை
நானோர் தனியாள் ; நரை திரைதோன் ருவிடினும்
ஆன வயதிற களவில்லை தேவரீர்
ஆதரித்தாற் போதும் அடியேனை ; நெஞ்சிலுள்ள
காதல் பெரிதெனக்குக் காசு பெரிதில்லை” —

(கண்ணன்—என் சேவகன்)

என்றான்! (ஆண்டவன் அடியாரிடங் கொண்டுள்ள அன்பை, எவ்வளவு இனிமையான கற்பனையுடன் எடுத்துக் காட்டுகிறார்! இத்தகைச் சேவகனை மாந்தர் அறிந்திலரே!) “பண்டைக் காலத்துப் பயித்தியமென்றே, இவ்வுரையை அறியார் எண்ணுவர். சரி, அவனை ஆளாகக் கொண்டு விட்டேன் ; கண்ணனுக்கு நம்மிடத்தில் பற்று ; அவனால் அளவற்ற நலம் விளைந்தது. இமைபோல் என் குடும்பத்தை வண்ணமுறக் காக்கின்றான். வீடு சுத்தமாக்குகின்றான் ; வீதி பெருக்குகின்றான் ; மக்களுக்கு வாத்தி, வளர்ப்புத் தாய், வைத்தியன் ; பெண்டுகளைத் தாய்போற் பிரியமுடன் ஆதரிக்கின்றான் ; நண்பன், மந்திரி, நல்லாசிரியன். பண்பிலே தெய்வம், பார்வையிலே சேவகன யிருக்கும் இவனை, என்ன தவஞ் செய்து பெற்றேன்! என்னகத்தில் அவன் கால் வைத்த நாள் முதல், எண்ணம்” விசாரம் எல்லாம் அவன் பொறுப்பே; செல்வம், இளமை, கீர்த்தி, கல்வி யறிவு, கவிதை, யோகம், ஞானம் எல்லாம் ஒளி பெருகி வருகின்றன. கண்ணனை நான் ஆட்கொண்டேன்.

சுந்தர மூர்த்திக்குக் காதல் தூது சென்ற ஆண்டவன், அன்பர் அன்பிற்கு அன்படியா னன்றோ?

அரசன்

அடுத்தபடி கண்ணனை அரசனாகப் பாவித்து வணங்கல் : பெருமாள் திருமொழியில் இப் பாவனையை மனமுருகக் காணலாம். உலக மன்னன் கண்ணன் ; உலகம் அசுர மாயத்தால் இன்னலுற் றழிகிறது ; ஆருயிர்க ளனைவரும் காப்பிற்குக் கண்ணனையே எதிர் பார்க்கின்றனர் ; கம்சன் கொடுங்கோல் பொறுக்க முடிந்திலது ; எனில், மாயக் கண்ணன் இப்போது என்ன செய்கிறான் ?

“ பகை முற்றி முதிரு மட்டும், நகைமையுடன் பார்த்துப் பொறுத்து, படை பரிசனம் பணம் எதுவும் சேர்க்காது, மாதருடன் ஆடிப் பாடிக் கொண்டு தாளமும் கூத்துப் குழலுமா யிருக்கிறான் ; தன்னைக் கொல்லப் பூதங்களை மாமனே ஏவி விடுக்கிறான் ; அவன் ஆள, இவன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான் ; “ ஏது, இக் கண்ணன் பகையழித்து நம்மைப் பாலித்தல் இந்த யுகத்திலில்லையென்று நமது பொறுமை சிதைகிறது. இடையன், வீரமற்றவன், பயங்காளி, பதுங்கி யிருக்கிறான் என்று சிலர் ஏசுவர் ; அதற்கும் நாணிலான்.”

“ வான நீர்க்கு வருந்தும் பயிரென
மாந்தர் மற்றவண் போர்க்குத் தவிக்கவும்,
தானங் கீர்த்தனை தாளங்கள் கூத்துக்கள்
தனிமை வேயங்குழ லென்றிவை போற்றுவான்.”

(கண்ணன்—என் அரசன்)

அவனை நாம் நம்பிக் கால் பிடித்துச் சரண் புகுந்தால், சாமதான பேத தண்டம் நான்கில் ஒன்று பலித்திடும் என்று சொல்லிப் பதுங்கி, வளருவான். ஆனால் சும்மா இருப்பானா? தந்திரங்கள் பல பயிலுவான் ; சவுரியங்கள் பல பழகுவான் ; மந்திரத் திறல் காட்டுவான் ; தக்க காலம் கைகூடி விட்டாலோ, அப்போதே எனது மன்னன் மகிமை விளங்கும் : ஒரு கணத்தில் முற்றும் புதிதாக விளங்குவான் ; உலகெலாம் கிடுகிடுக்கச் சீறி யெழுந்து,

“ வேரும் வேரடி மண்ணு மிலாமலே,
வெந்து போகப் பகைமை பொசுக்குவான் !
பாரும் வானமும் ஆயிர மாண்டுகள்
பட்டதுன்பங் கணத்திடை மாற்று வான்.

சக்கரத்தை யெடுப்ப தொரு கணம் ;
தருமம் பாரில் தழைத்தல் மறுகணம் ;
இக்கணத்தில் இடைக்கண மொன்றுண்டோ ?
இதனுள்ளே பகை மாய்த்திட வல்லன்காண் !”

(கண்ணன்—என் அரசன்)

“ எங்கள் அரசன் கண்ணன் புகழ் இத்தகையது : நான்
கேவலம் ஊழியன், சோற்றுக்கேவல் செய்வோன் ; கல்வி
முற்றாதவன் ; என்னையும் தன் மந்திரி யாக்கி, செல்வ
முதவி, வேதனுட்பங்கள் விளக்கினான். எம்பெருமான்
வாழ்க ! கலி யழிக, தவம் வாழ்க, தனது அருட்களமான
இந்நாடு வாழ்க, அதன் புகழோங்குக !” இந்த உண்மைப்
பாட்டை அன்பர் கோடி முறைப் பாடிப் பெருமை
யுடன் கண்ணன் அடியராய், அவன் திருலீலைக் கருவி
களாய், அவன் திருவடிகளிற் காத்திருப்பார்களாக !

“ எம்பெருமான் பொன் மலைமேல் ஏதேனு
மாவேனே ! எம்பெருமான், ஈசன், எழில் வேங்கட மலை
மேல், தம்பகமாய் நிற்குந் தவமுடைய னாவேனே” என்
றும் குலசேகரருடன் கூவுக ! “ அடங்கி யிருந்து அவ
னோடு, ஆகி வருங்காலத்தில், கடவுள் வினையாட்டுக் கருவி
யாய் வாழேனோ ?” என்று கூவுக.

சீடன்

இனி, குரு சிஷ்ய பாவனையைக் காண்போம் : இந்தக்
கண்ணனைச் சீடனாகக் கொண்டு நமது அன்புக் கவி
பட்ட பாட்டின் நகைச் சுவை, நமது விலாவைப் புடைக்க
வைக்கிறது !

“ தானே யாதுமான மாயக் கண்ணன், கள்வன் என்
னினும் அறிவு குறைந்தவன் போன்று, என் கவிமதி யள

விற்பெருமை கண்டவன் போலும், புலமை வியந்து
 புகழ்ச்சிகள் கூறி, எனக்குச் சீடகை வலிய வந்து சேர்ந்த
 னன்! தெய்வமே, நான் பட்ட தொல்லைக்கு எல்லையில்லை;
 என்னுளம் வெல்லாது உலகை வெல்லவும், என்னகஞ்
 சூடாது, பிறரை அகந்தை நீத்து சிவத்திலுயக்கவும், என்
 னுள் உள்ள இன்பமறியாது இவ்வுலகை இன்புறுத்தவும்,
 எண்ணிய என் பிழைகளுக்குத் தண்டனையாகவோ மாயக்
 கண்ணன் வந்தான்? கதையில் கணவன் சொல்லினுக்
 கெல்லாம் எதிர் செய்யும் மனைவி போல, நான் 'இன்னது
 செய், இன்னது செய்யாதே, இதைப் படி, இதைப் படி
 யாதே' என்று பலவாறு அவனுடன் உயிர் விட்டதற்
 கெல்லாம் நேர் எதிரிடையாகவே நடந்தான். இம்
 மட்டோ? உலகோர் வெறுக்கும் ஒழுக்கமத்தனையும் தலை
 யாக் கொண்டு, பிறர் பழியும் இழுக்கும் கவனியாது,
 தனது கழிபடு வழியில் மிஞ்சினான். முத்தகைக்கிட இவனை
 முயன்றேன்; உலகோர் பித்தனென் றிகழ நடந்தான்!
 என் சீடன் பழிநடை என் நெஞ்சை யறுத்தது; தந்திரம்,
 சாத்திரத்தால் கண்ணனைத் தொனைத்திடலானேன்; சின
 மொழி யுரைத்தேன். தேவனாக்கா விடினும் மானிடந்
 தவறி மடியாதவாறு சிரித்துரை கூறினேன்; செள்ளென
 விழுந்தேன்; கேலி கிண்டல் ஒன்றும் பலிக்கவில்லை. பித்
 தனாய், குரங்காய், கொம்புடைப் பிசாசாய், யாதோ
 பொருளாய் எங்ஙனோ நின்றான்; பிறகு அவனை ஒரு நிலை
 யில் நிறுத்தலாமென்று, "என் துணையாய் உடனிரு"
 என்றேன்; "காரியங் காட்டின் இருப்பேன்" என்றான்.
 "என் செய்யுளை நல்ல பிரதியில் எழுதிக் கொண்டிரு"
 என்றேன்; ஒரு பழம்பிரதி கொடுத்துச் "செவ்வனே
 எழுதுக" என்றேன். இணங்குவது போல ஒரு கண
 மிருந்து ஒன்றும் செய்யாது "நான் செல்வேன்" என்
 றான்; சினத்தீ யானேன். "பித்தனென்று உன்னை உல
 கோர் கூறுவது பிழையிலை போலும்" என்றேன்.
 "நானே இவ்வேனை நடத்துவேன்" என்றான். "இங்கே

இப்போதே செய்கிறாயா, என்ன?" என்று உறுமினேன்; உடனே "இல்லை" என்றான். "சீச்சி, என் முன் நிற்காதே போ போ" என்று கடுந்தேன்; கண்ணனும் சென்றான். "மகனே, போகுதி; வாழி நீ; உன்னைத் திருத்த முயன்றது வீணானது; இனி வாராய்!" என்றனுப்பினேன். சென்றவன் ஒரு கணத்தில் வந்து முன் சொன்னதை வரைந்து விட்டு, "ஐயனே, நின் வழியாவும் கொள்வேன்; தொழில் பல புரிவேன்; இனி என்னால் துன்பமில்லை" என்று மறைந்தான்! உடனே என் நெஞ்சில் தோன்றி, "ஆக்கலும் நீக்கலும் உன் செயலல்ல; ஆசையுந் தாபமும் அகற்றித் தொழில் புரிந்து வாழ்க!" என்றான். கண்ணனைச் சீடனாகக் கொண்டதன் பயன், தனது அகந்தை யொழிந்ததே.

சற் சூடு

"சக மாயை யுணர்ந்து உண்மை தெளியப் பல சாத் திரங்களைக் கிண்டினேன்; பொய்க் கூடையில் உண்மை கிடைக்கவில்லை. நாடெல்லாஞ் சுற்றினேன்; யமுனைக் கரையில் தடி யூன்றிய ஒரு நரைக் கிழவரைக் கண்டேன்; என்னொசைய அவர் அறிந்தார்: "வடமது ரையின் மன்னன், நித்திய மோனன், கண்ணனைச் சரணடை; அவன் உண்மை யுரைப்பான்" என்று சென்றார். அப்படியே சென்று கண்ணனைக் கண்டேன்; நன்மை தருக என்றேன்; அவனோ மதவேளழகன்! காளையர் நட்பும் பழக்கமும், பூமி காக்குந் தொழிலிலேயே என்றுஞ் சிந்தையும், ஆடலும் பாடலுமா யிருந்தான்! "இவனா உண்மை தெரிவிப்போன் என்று ஆத்திரங்கொண்டு, இவனை எனக்குக் குறிப்பிட்ட கிழவரைக் கொல்ல வேண்டும்" என்று சினந்தேன். "நாடு புரிவோன்; தவத்தில் உழன்றோர்க்கும் தான் விளங்கான். இவன் எனக்கு வேண்டிய உண்மை யெப்படி உரைப்பான்?" என்றேன்.

ஒரு நாள் கண்ணன் என்னைத் தனியிட மழைத்துச் சென்றான் : “ மனக் கவலை யின்றிச் சிந்தையை இன்பத்தில் ஊன்றித் தன்னை வென்றால், சத்திய நித்தியச் சோதிப் பொருள் தோன்றும். அதன் மந்திரத்தால் வந்த இவ் வுலகம் மாயக் களிப்பெருங் கூத்து; இதைப் பொம்மென்றுரைக்கும் மடச் சாத்திரத்தைத் தள்ளு. ஆதித் தனிப் பொருளாழியில், ஆருயிர்கள் குமிழிகளாம்; அறிவுச் சுடரைச் சூழ்ந்தே இவை வாழும்; மற்றெல்லாம் அவன் மேனி வர்ணமே; இங்கு நிகழ்வதனைத்தும் அவன் அருளாலெனக் கவலை நீக்கு; இச்சோதியறிவுடனே உலகிற் பல தொழில் புரிந்து வாழு. ‘ அனைத்தும் ஆண்டவன்; அவன் செயல் எல்லாம்’ என்றறியும் ஞானிகள், பூமியாளலாம்; கற்றுப் பொருளியல் கண்டு, பிறர் நலம் புரிந்து, காதல், செல்வம், புகழ், ஆட்டம், பாட்டு, சித்திரம், முதலிய எதில் ஈடுபடினும் குறைவிலர்; கருதிய பொருளைப் பெறுவர். அவர்கள், காடு புதரில் வளரினும் அதுவே தெய்வவனம். இத்தகைய ஞானமெய்து ” என்று தேன் குழலையை குரலுடன் கண்ணன் மொழிந்தான். பண்டை ஈனக் கனவொழிந்தேன்; அறிவுச் சுடர் கண்டேன்; நான் அது மயமென விண்டேன்!

நண்பன்

அடுத்த உறவு, நட்புறவு. கண்ணன் தனது நண்பன் விஜயனுக்குப் புரிந்த துணையை உள்ளன்ப ரணைவருக்கும் புரிசுவான். தன் சொந்தத் தங்கை சுபத்திரையை அண்ணன் பலராமன் காணுது தூக்கிச் செல்வதற்குஞ் சூட்சி சொன்னான்; வில்லில் வல்ல கர்ணனை, பாஞ்சாலியின் மானபங்கத்திற் பங்கு கொண்ட கர்ணனை யொழிக்க ஒரு கணத்தில் (கவச குண்டலத்தை வாங்கிவிட) உபாயஞ் சொன்னான்; பஞ்சவர்க்கு வனவாசத்தில் வந்த பகையிடர் தவிர்த்தான்; பாரதப் பெரும் போரில் தேர் நடத்திக் கொடுத்தான்; பிணி யொழிய மருந்து

சொல்வான் ; ஈனக் கவலைகளை இதஞ் சொல்லி யாற்று வான் ; பிழைக்கும் வழி சொல்வான் ; தோழர் அழைத்த வுடன் தோன்றுவான் ; மழைக்குக் குடை, பசிக்கு உணவு, தேவைக்குப் பொருள், அனைத்தும் அவனே !

தோழர் கேலி செய்தாலும் பொறுப்பான் ; ஆட்டம் பாட்டத்துடன் ஆறுதல் செய்வான் ; அருள் வெள்ளம் போன்ற மொழிகளால் மனப்பாச மழிப்பான் : நாட்டத்தைச் சொல்லுமுன் குறித்துணர்வான் ; சின்னக் குழந்தைகள் போல விளையாடிச் சிரித்துக் களிப்பான் ; அழகிய மாதரை வசப்படுத்துவான் , அவன் சொன்ன படி நடவாவிடில், தொல்லை யிழைப்பான். கோப வேளையில் ஒரு சொல்லால் குலங்கிச் சிரிக்கவைப்பான் ; மனத் தாபத்தை மகிழ்விப்பான் ; ஆபத்தில் அருந்துணையிருப்பான் ; சுடர்ப் பூச்சிகள் போன்று, விடாது துரத்தி வருந் தீமைகளைக் கொல்வான் ; இவ்வளவு இனியவையினும்,

“ உள்ளத்திலே கருவங்கொண்ட போதினில்
ஒங்கி யடித்திடுவான் ;—கெஞ்சில்

கள்ளத்தைக் கொண்டொரு வார்த்தை சொன்னாலங்கு
காறி யுமிழ்ந்திடுவான் ;...

உண்மை தவறி நடப்பவர் தம்மை

உதைத்து நசுக்கிடுவான் :—அருள்

வண்மையி னாலவன் மாத்திரம் பொய்கள்

மலைமலையா யுரைப்பான் !”

(கண்ணன்—என் தோழன்)

பெண்மைக் குணமும், பித்தர் குணமும், தண்மைக் குணமும், தழுவின் குணமும் உடைய எங்கள் கண்ணன் சூதற்று, குழந்தைகள் போல வார்த்தை சொல்வான். நல்லவர்க்கு நல்லவன் ; தீயோர்க்கு தீயினுந் தீயோன் ; கொல்லுங் கொலைக் கஞ்சமாட்டான் ; பாட்டு, சித்திரம், படைத் தொழில் முற்றிய பண்டிதன் ; தேவ முனிவ

ருணர்விலிருப்பவன் அவனே! கீதை யுரைத்தென்னை
இன்புறச் செய்பவன் அவனே! அவனே என் நண்பன்
கண்ணன்!

தாய்

இனி, தாய் தந்தையராக அன்பு செய்தல் காண்பாம் :
கண்ணம்மாளைத் தாயாகப் பேணியன்பு செய்தால், இன்
பச் சலுகையுடன் குழந்தைக்கு எல்லாந் தருவாள் ;
உண்ணவுண்ணத் தெவிட்டாத வண்ண முலைப்பால் தந்து,
கையிலணைத்து, மடியில் வைத்து எனக்கேற்ற பல கதை
கள் சொல்வாள் ; பல காட்சிகளைக் காட்டுவிப்பாள் ;
பல பொம்மைகளைத் தருவாள் : அமுதவொளிச் சந்திரன்,
மந்தை மந்தையாய்ப் பரந்து மழை பொழியும் பொம்மை
யான மேகங்கள், ஒப்பற்ற சூரியன், மீன் மணிகள்,
மோனத்திருந்து விளையாடும் கானமலைகள், நாடெங்கும்
ஓடி விளையாடும் நன்னதிகள், அவை விழும் நுரை கக்கி
ஓல்லெனப் பாடி ஒங்காரம் புரியும் பெருங் கடற்
பொம்மை, சோலைகள், பன்னிற மணமலர்கள், இன்கனி
கள் முதலிய பொம்மைகளை அம்மா எனக்குக் கோடி
கோடியாகக் குவித்து வைத்தாள் ; தின்பண்டங்களும்,
செவிக்கினிய பாட்டுகளும், அறிவுள்ள தோழர்களையும்,
அனற்சுவையமுதான நற் காதல்புரிய நாரியரைச் சூழ
வைத்தாள் ; கடல் மீன்கள் முதலிய எண்ணில்லாத்
தோழர்களை யளித்தாள்.

“ சாத்திரங் கோடி வைத்தாள்—அவை
தம்மினு முயர்ந்தொரு ஞானம் வைத்தாள் ;
மீத்திடும் பொழுதினிலே—நான்
வேடிக்கை யுறக் கண்டு நகைப்பதற்கே
கோத்த பொய் வேதங்களும்—மதக்
கொலைகளும் அரசர்தம் கூத்துக்களும்.

மூத்தவர் பொய் நடையும்—இள

மூடர்தம் கவலையும் அவள் புனைந்தாள்..”

(கண்ணன்—என் தாய்)

வேண்டியது தந்து என்னையாண்டு, அண்ணன் அருச்
சுனன் போலாக்குவாள் ; அவள் புகழை எக்காலும் பாடு
வேன். தாய் இத்தகைய அகண்ட பொருள்களைச்
செல்வ மைந்தனுக் கீந்திருக்க, தந்தைக் கண்ணன்
என்ன தருகிறான் காண்போம் :

தந்தை

தந்தையாகக் கண்ணனைப் போற்றும் அற்புத ரஸம்
உயர்ந்த கவி நடையுடன் உபநிடதமாகவே யிருக்
கிறது. இதையே ஒரு தனி நூலாக விரிவுரை செய்ய
லாம் ; எனினும், இடங் கருதிச் சில நயங்களை மட்டும்
எடுத்துரைப்பாம் :

“ இந்தப்புவித் தம்பியரிடையே யனுப்பினான் தந்தை ;
அவன் நேமித்த வழியேதான், வான் வெளியில் உலகங்
கள் சுற்றுகின்றன. அனைத்திற்கும் சாமி என் தந்தை ;
அவன் நாமத்தை யுரைக்க நாவில்லை. கண்ணன் ஈசன்
என்று உலகோர் சொல்வர் : எல்லையற்ற செல்வம்,
கல்வி, கவியின்பம் கொண்டுள்ளான் ; அவன் பாட்டி
லுங் கதையிலும் நேரங் கழிப்பான். நாழிகைக்கோர்
புத்தியுடையான் ; நாள்தோறும் வெவ்வேறுகக் காண்
பான் :

“ பல்வகை மாண்பி னிடையே—கொஞ்சம்

பயித்தியம் அடிக்கடி தோன்றுவ துண்டு ;

நல்வழி செல்லுபவரை—மனம்

றையும்வரை சோதனைசெய் நடத்தை யுண்டு. ”

(கண்ணன்—என் தாய்)

“ அவனை, ப்ரமா, விஷ்ணு, சிவன் என்று சண்டை செய்
வர் சிலர். சிலர் விண்ணிலுள்ள தேவனென்பர் ; ஆனால்

அவன் உலகிலேயே வீரர் குலத்தில் பிறந்து, இடையருள் வளர்ந்து, அந்தணருட் சிறந்து, வணிகருடனும் பழகி, நான்கு வருணத்தையுந் தழுவி நிற்கிறான் ; அந்நால் வருணத்தை இக்கால மூடர் நாசம் புரிந்தனர். சீலம், அறிவு, செயலிற் சிறந்தவரே மேற்குலத்தார். வேடத்தும் பிறப் பிலும் குலங் காணும் போலிச் சுவடிகளைப் பொசுக்கினால் நன்மை யென்றே எந்தை சொல்வான் ; சூனியப் பொய்ச் சாத்திரத்தைக் கண்டு நகைப்பான். அவனே வேதங்களைக் கோத்து வைத்தான் ; மனிதர் வேதமெனச் சொல்லும் வெறுங் கதைத் திரளில் அவ்வேதமில்லை ; எல்லாம் கடவுள் வேதத்தில் அடங்கியுள்ளது.”

“ எந்தை, கருமேனியன் ; பொன்னியரொடு நயமுற்றுக் களிப்பான் ; ஆனால் பற்றற்ற துறந்த நடையுள்ளான். ஏழையர் தோழன் ; அகந்தைச் செல்வரைச் சீறுவான். இன்ப துன்பம் எதுவும் அவனுக்கொன்றே ! அன்பு மிக வுடையான் ; உயிர்க்குலம் அறிவில் ஏற்ற முறப் பல செயல்கள் புரிவான் ; விதியே அவன் மந்திரி. எந்தை வயது மிக மூத்தவன். எனினும், மாறா வாலிபக் களையுள்ளவன். துயர், மூப்பு, பிணி, சோர்வு, பயம், விரோதம் அற்றவன். அனைத்திற்கும் நடு நின்று விதியின் செயலைக் கண்டு மகிழ்வான். துன்பத்தை அன்பால் அழிக்கச் சொல்வான் ; என்புடை பட்டாலும் ஏக்கமற்ற பொறுமையாளரையே விரும்புவான். இன்பம் விரும்புவோரின் இன்பத்தை மிகுவிப்பான்.”

குழந்தை

இனிப் பசுஞ் சுவை வளரும் வாத்ஸல்ய பாவனையைக் காண்பாம் ; இப்பாட்டின் இனிய ஓசையும், பண்ணும், அதற்கேற்ற பைரவி ராகமும், நமது மனக் களிப்பில் குழந்தை போலத் தவழ்கின்றன. “ கண்ணம்மா ! சின்னஞ் சிறு கிளியே, என்னைக் கவி தீர்த்துச் சிறப்பிக்க வந்தாய் ! ”

“ பிள்ளைக் கனியமுதே—கண்ணம்மா
பேசும் பொற் சித்திரமே!
அள்ளி யணைத்திடவே—என் முன்னே
ஆடி வருந் தேனே !”

(கண்ணம்மா—என் குழந்தை)

“ நீ ஓடி வருகையில் உள்ளம் உருகுகிறது! ஆடித் திரி
கையில் என் ஆவியின்பம் உன்னைத் தழுவுகிறது; உச்சி
முகர்ந்தால், என் செல்வம் நீ என்ற பெருமை யுண்டா
கிறது. ஊரார் உனை மெச்சி யவழத்தால், மேனி சிவிர்க்
குதட! உன் கன்னத்தில் முத்தமிட்டால், தேன் வெறி;
உன்னைத் தழுவினால் உன் மதக் களிப்பு! ஆனால், என்
கண்ணம்மா, சற்றுன் முகஞ் சிவந்தால், என் மனம் சஞ்
சலப்படுகிறது! உன் நெற்றி சுருங்கினால் நெஞ்சம்
பதைக்குது!”

“ உன் கண்ணீர் வடிந்தால், என் மனம் இரத்தங்
கக்குகிறது. என் கண்ணின் பாவையே, என்னுயிரே,
உன் மழலை என் துயர் நீக்குகிறது; முல்லைச் சிரிப்பு என்
மூர்க்கத்தைத் தவிர்க்கிறது.”

“ இன்பக் கதைக ளெல்லாம்—உன்னைப் போல்
ஏடுகள் சொல்வ துண்டோ ?

அன்பு தருவதிலே—உனை நேர்
ஆகுமோர் தெய்வ முண்டோ ?

மார்பி லணிவதற்கே—உன்னைப் போல்
வைர மணிக ளுண்டோ ?

சீர் பெற்று வாழ்வதற்கே—உன்னைப் போல்
செல்வம் பிறிது முண்டோ ?”

(கண்ணம்மா—என் குழந்தை)

நமது செல்வத் தமிழன்னையர் எண்ணிறந்த தங்க மணிக்
குழந்தைகளை இப் பாட்டால் கொஞ்சிக் கு ல் ா வி
யின்புறுக !”

வினையாட்டுத் தோழன்

இனிக் கண்ணன் வினையாட்டுத் தோழனாகிறான்; இன்பமான சுட்டித்தனத்தில் யாரும் அவனை எட்டமுடியாது; ஓயாத வினையாட்டுப் பிள்ளை; தெருவிலே பெண்களுக்குத் தீராத தொல்லை! தின்னு என்று பழந் தருவான்: பாதியிலே தட்டிப் பறிப்பான்; என்னப்பன், ஐயன் என்றால் கடித்த எச்சிலைக் கொடுப்பான்; பண்டங்களை எட்டா வுயரத்தில் வைப்பான்; அவனோடு சற்று மன மகிழும்போது வெடுக்கென்று கிள்ளி விடுவான்; “பூக் கொண்டுவருவான்; அழுது கேட்பேன்: “கண்ணை மூடிக்கொள், சூட்டுவேன்” என்பான். சட்டென்று வேறொரு தோழிக்குச் சூட்டிவிடுவான்; மெல்ல வந்து பின்னலை யிழுப்பான்; திரும்புமுன் மின்போல் மறைவான்! என் வன்னப் புதுச் சேலையை மண்ணாக்குவான்; அமுதக் குழலுதுவான். அதைக் கேட்டு அங்கார் திருக்கும்போது ஆறேழு கட்டெறும்பை வாயில் போட்டுவிடுவான்; எம்மைத் துயர் செய்து வினையாடுவான்; வீட்டில் சாதுபோல நடப்பான். வஞ்சம் கோள் பொய்யிற் சமர்த்தன்; ஆளுக்கிசைந்தபடி பேசுவான். இவனே என் வினையாட்டுத் தோழன் கண்ணன். இந்த வாத்தல்ய பாவங்கள், பெரியாழ்வார் திருமொழிகளுடன் கொஞ்சுகின்றன!

க

காதலுறவு

அபர பக்தியில் மிக வுயர்ந்தது, கடவுளுடன் காதல் கொள்வதே:

“பொங்கிய பாற்கடல் பள்ளிகொள் வாணப்

புணர்வதோ ராசையினால்—என்

கொங்கை கிளர்ந்து குதூகலித்து

ஆவியை ஆருலஞ் செய்யும்

அங்குயிலே! உனக்கென்ன மறைந்துறையு?

ஆழியும் சங்கும் ஒண்தண்டும்

தங்கிய கையவனை வரக்கூவில் நீ
சாலத் தருமம் பெறுதி!"

(ஸ்ரீ ஆண்டாள்)

என்று கோதை நாச்சியார் தன் மனக் குயிலுக் குரைக்கும்
பொங்கிய காதலையே உள்ளன்பன், தனது நாயகன், கண்
ணன், பிரேமானந்தனை கடவுளிடம் வைக்கிறான். காதற்
கண்ணபிரானை,

“ ஒருமனத்துள் வைத்து
உள்ளங்குழைந் தெழுந்தாடிப்
பெருமையும் நாணுந்தவிர்ந்து
பிதற்றுமின் பேதமைதீர்த்தே ”

எனக் கூவுகிறான்.

காதலன்

இந்த சிருங்கார ரஸப் பாக்கள், பல நயம் படைத்துப்
பல்கியுள்ளன. அவையனைத்தையும் வடித்தெடுத்த சில
நயமெடுத்தோதுவாம். முதலில் காதலனைக் காணக் காதலி
யின் தனிமை தவிக்கிறது; அவள் தோழியிடம் தனது
நெஞ்சத் துடிப்பைக் கூறுகிறாள்! இதையொரு சிறு
காட்சியாகவே ஈண்டு எழுதுவாம் :

காதலி (தோழியிடம்) :

சகியே! என் மனம் தூண்டிற் புழுப்போலத் துடிக்
கிறது : கூண்டுக் கிளியைப்போலத் தனிமையை நோகி
றேன் ; மனம் பொருள்களில் வெறுப்படைந்தது ; தாயி
டம் சலிப்பு, உங்களுறவும் நோயாகிவிட்டது ! உணவு,
உறக்கம், மணமலர், ஒன்றும் பிடிக்கவில்லை.

“ பாலுங் கசந்ததெ—சகியே,
படுக்கை நொந்த தை !

கோலக் கிளி மொழியும்—செவியில்
குத்த லெடுத்ததெ !

கனவு கண்டதிலே—ஒருநாள்
கண்ணுக்குத் தோன்றாமல்

இனம் எ ளங்க றில்லை—எவனோ
என்னகந் தொட்டு விட்டான் !”

(கண்ணன்—என் காதலன்)

எண்ணும் பொழுதெல்லாம், அவன் கையிட்டவிடத்தில்
தண்ணென்றிருக்கிறது. அவன் யார் என எண்ணி யெண்
ணிப் பார்த்தேன்—கண்ணன் !

உ

[பாங்கியருடன் காதலி, இரவு நெடுநேரம் பேசியாடு
கிறாள் ; தாயார் அதட்டுகிறாள்.]

நாய் (மகளிடம்) :

கள்ளனுறங்கி விழும் நள்ளிரவில், என்ன துளிபடுகிறது
இங்கே ! ஊரை யெழுப்பவா இப்படி நினைப்புத் தெரி
யாமல் கூத்தாடுகிறீர்கள் ? நாளுக்கு நாள் பேச்சும் ஆட்
டமும் அதிகரிக்கிறது ; என்ன மதமான பேச்சுகளட !
நாணி பின்னலை மலர் சிதறக் கூனன் இழுத்ததும், பத்தினி
யானைப் பத்துச் சிறுவர் முத்தமிட்டதும், நத்தி மகளுக்கு
நாற்பதரசரின் காதலைச் சோதிடன் வாக்களித்ததும், எத்
தனை பொய்கள், என்ன கதைகள் ! வீணை, குழல், பாட்டுக்
கள், ஆட்டங்களெல்லாங் கட்டிவைத்துச் செல்லுங்கள்.
நான் உறங்கவேண்டும். [எல்லோரும் செல்கின்றனர்.]

காதலி

கண்ணனைக் காணாது என் கண்களுறங்கக் காரண
முண்டோ ? எல்லாரும் சென்றுவிட்டனர் ; கண்ணன்
வீதி முனையில் வேலிப்புறத்தில் காத்திருப்பான் ; என்
கையால் அவனை இப்போதே அணைகிறேன் !

ங

[கண்ணனைத் தேடுகிறாள்.]

ஓ கண்ணா ! திக்குத் தெரியாத காட்டில் உன்னைத் தேடி
யினைத்தேனடா ! மரங்கள், விலங்குகள், பாம்புகள்

அடர்ந்த இக்காட்டில், இன்னும் எங்கே தேடுவேன்? என்
கை கால் சோர்ந்தது, கண்ணில் துயில் படர்ந்தது!

[ஒரு வேடன் வருகிறான்.]

வேடன்

பெண்ணே, உன்னழகில் என் மனம் பித்தங்கொண்டது!

ஆ, ஆ! என் கண்ணே, மணியே! உன்னைக் கட்டித்
தழுவ மனங்கொண்டேன்! நாம் சேர்ந்திருப்போம்; நல்ல
கறி, கணிகள் உண்டு கழிப்போம்!

காதலி

“ அண்ணா, உனதடியில் வீழ்வேன்—எனை
அஞ்சக் கொடுமை சொல்ல வேண்டாம்—பிறன்
கண்ணலன் செய்துவிட்ட பெண்ணை—உன்றன்
கண்ணற் பார்த்திடவுந் தகுமோ?”

வேடன்

ஏடி, சாத்திரங்கள் வேண்டேன்—நினை
திற்பம் வேண்டுமடி, கணியே!—நின்றன்
மோடி கிருக்குதடி தலையை,—நல்ல
மொந்தைப் பழைய கள்ளைப் போலே!”
(கண்ணன்—என் காதலன்)

காதலி

அந்தோ, கண்ணா! [மயங்கி விழுகிறான், வேடன்
மறைதல்.] கண்ணா! என்னை வாழ்விக்க வந்த நின்னருள்
வாழ்க!

ச

பாங்கியைத் துது விடல் :

காதலி

தோழி! கண்ணன் மன நிலையறிந்து வா! “என்மேல்
என்ன பிழை? ஏன் சொன்ன சொல் தவறினான்?
மையலுக்கு மானமுண்டோ? ஆற்றங்கரையில் ஒருநாள்

என்னைத் தனியே யழைத்துப் பேசியதெல்லாம் ஊர் முழு
தும் முரசடிப்பேன் எனச் சொல். இடப் பெண்களுடன்
அவன் சேரத்தனம் புரிவது, வீர மறப் பெண்களிடம்
வேண்டாம்; அவன் குழலோசை என் பஞ்சையுளத்தைப்
பற்றி மறக்குதில்லையே !

“நேரம் முழுதிலும் பாவிதன்னையே—உள்ளம்
நினைந்து மறுகுதடி தங்கமே தங்கம்!
தீர வொரு சொல்லின்று கேட்டு வந்திட்டால்—பின்பு
தெவ்வி யிருக்குதடி தங்கமே தங்கம் !

(கண்ணன்—என் காதலன்)

ஆசை முகம் மறந்துபோச்சே, தோழி! ஓய்வொழிச்சு
லின்றி அவனுறவையே உள்ளம் நினைத்திருக்கிறது; வாச
ரைப்பதும் அந்த மாயன் புகழையே !

“தேனை மறந்திருக்கும் வண்டும்—ஒளிச்
சிறப்பை மறந்துவிட்ட பூவும்,
வாளை மறந்திருக்கும் பயிரும்—இந்த
வைய முழுதுமில்லை தோழி !”

(கண்ணன்—என் காதலன்)

கண்ணன் முகம் மறந்தால் இக்கண்களிற் பயனுண்டோ?

என் காந்தன் கண்ணன், இனிய கணிகள் தருவான் ;
சந்தனம், அத்தர்கள் கொண்டதருவான் ; சவ்வாதுப்
பொட்டிடுவான் ; கூந்தற் தைலங்கள் தருவான் ; விழிக்கு
மையிடுவான் ; காலிற் செம்பஞ்சிடுவான் ; குங்குமம்
குழைத்து மார்பெழுதுவான் ! அவன் முகம் பார்த்திருந்
தாற் போதும், மங்களமாகும் !

காதலி

இனிக் காதலியாகக் கண்ணனை அன்பு செய்யும் அழகை
யுரைப்பாம் : கண்ணம்மாளைக் காதலனை அன்பன்
கண்டு மையலேறிய கங்க் காதலன்,

“சாத்திரம் பேசுகிறாய்—கண்ணம்மா !

சாத்திர மேதுக் கடி !

ஆத்திரங் கொண்டவர்க்கே—கண்ணம்மா

சாத்திர முண்டோடீ?

மூத்தவர் சம்மதியில்—வதுவை

முறைகள் பின்பு செய்வோம்;

காத்திருப் பேனோடீ?— இது பார்,

கண்ணத்து முத்த மொன்று!”

(கண்ணம்மா—என் காதலி)

என்று காதல் முத்திரையைக் கண்ணத்தில் வைத்துத் தனது உறவைத் தொடங்குகிறான். மாலைப் பொழுதில் காதலன்பன், வான் வளைவு கடல் மூலையை முத்தங் கொஞ்சும் வனப்பைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான்; கண்ணம்மா மெல்ல வந்து அவன் கண்ணைப் பொத்துகிறாள்! பரிசத்தாலும் வாசத்தாலும் கண்ணம்மானை யறிந்தான் காதலன்பன். காதலி சிரிக்கிறாள்! அவன் திரும்பிக் கண்ணம்மானைத் தழுவி என்ன சொல்கின்றாய் என்கிறான்.

“நெரித்த திரைக் கடலில், நீலவிசும்பினிடை, திரித்த நுரையினிடை, சின்னக் குமிழிகளில், பிரித்துப் பிரித்த ளந்த மேகத்தினில் என்ன கண்டீட்டாய்?” என்று காதலி கண்ணம்மா கேட்கிறாள்!

“நெரித்த திரைக்கடலில் நின்முகங் கண்டேன்!

நீல விசும்பினிடை நின்முகங் கண்டேன்!

திரித்த நுரையினிடை நின்முகங் கண்டேன்!

சின்னக் குமிழிகளில் நின்முகங் கண்டேன்!

பிரித்துப் பிரித்துநித மேக மளந்தே

பெற்றதுன் முகமன்றிப் பிற்தொன்றில்லை;

சிரித்த ஒலியினிலுன் கை விலக்கியே

திரும்பித் தழுவியதில் நின்முகங் கண்டேன்.”

(கண்ணம்மா—என் காதலி)

காதலின் தீவிரத்தால் ஆவி யொன்றில்,

“தங்கு முளத்துள்ளே தானுன காதலனை
எங்கிலும் காண்பதென் கண்”

என்னும் உண்மைப்படி, தெய்வக் காதலியே எங்குந்
தோன்றுகிறாள்.

அடுத்தபடியாக ஒரு நயம் வருகிறது : கண்ணம்மாள்
முகத்தை மூடிக்கொண்டு வருகிறாள் ; கவிக் காதலன்
வெகு சாதுரியமாக அவள் நாணை நீக்குகிறான்.

“காதலீ ! இந்த முகமூடி வேத வழியன்று ! தில்லித்
துருக்கர் செய்த வழக்கம்—முகமலரைத் திரையிட்டு
மறைத்தல் ;

“சொல்லித் தெரிவதில்லை மன்மதக்கலை—முகச்
சோதி மறைத்து மொரு காதலிங்குண்டோ ?
ஒரிரு முறைகண்டு பழகியதின்—வெறும்
ஒப்புக்குக் காட்டுவதிந் நாண மென்னிட?”

(கண்ணம்மா—என் காதலி)

“கனி கண்டவன் தோலுரிக்கக் காத்திருப்பானோ?”
என்று முகத் திரையை யகற்றுகிறான் காதலன் !

“தினைத்துணையு மூடாமை வேண்டும், பனைத்துணையுங்
காம நிறைய வரின் !”

என்னும் திருவள்ளுவர் வாக்கை ஈண்டு பொருத்திக்
காண்க.

அடுத்த முறை காதலி நாணிக் கண் புதைத்தல்: காதலி!
ஏன் கண் புதைத்தாய்? கன்னி வயதிலுள்ளைக் கண்டு
முத்தமிட்டுக் கலந்ததில்லையா? நம்முள் அன்னிய
முண்டோ? நம்முயிர் இரண்டும் ஒன்றன்றோ? துகில்
பறித்தவன் கைபறிக்கப் பயங் கொள்வானோ? ஒருகண்ணை
மற்றொரு கண் கண்டு வெட்குமோ? பாட்டுஞ் சதியும்
போலக் கலந்த நமக்குள், பண்டைக் காலத்தைப் போல

ஊடல் தீர்க்கும் உபசரணை அனாவசியம். நிலவுங் கதிரும்
வாளைத் தழுவ உபசாரம் எதிர்பார்ப்பதுண்டோ? நமக்கு
நெடுங்கால நீண்ட வுறவுள்ளது; இராமனும் சீதையும்,
பிரகலாதனும் நரசிங்கனும், புத்தனும் யசோதையுமாக
நாம் முன்னே பிறந்திருந்தோம்; இனி நாம் பிரியோம்;
வன் நாணம்?

இத் தெய்வீகக் காதல் தொடர்பு, உட்பொருள் மிகப்
பொருந்தியது. பாரதியாரின் “நாணிக் கண் புதைத்தல்”
எனும் பாட்டு, புதிய நித்திய வுறவை யுரைத்து ஜீவ
பரமாத்ம ஐக்கியத்தை உணர்த்துகிறது.

அடுத்தது, காதலி குறிப்பிட்ட இடத்தில் அவனைக்
காணுது காதலன் வருந்துகிறான்:

(‘கண்ணம்மா! வார்த்தை தவறிவிட்டாய்; பார்த்த
விடமெல்லாம் உன்னைப் போல் பாவை தெரியுதடி!
நெஞ்சு துடிக்குதடி; மேனி கொதிக்குதடி; வெண்
ணிலா வாளைத் தழுவது; இரவு முழுவதும் மோனத்
துயிலிலிருக்குது; நான் ஒருவன் மட்டும் பிரிவெனும் நர
கத்துழல்வதோ?’ என்று வாடுகிறான்.

“இன்பக் கடன்மற்றுக் காம மல்தடுங்கால்
துன்ப மதனிற் பெரிது”

என்றார் தெய்வப் புலவர், திருவள்ளுவர்.

முடிவில் காதலனும் காதலியும் ஒன்று கலக்கின்ற
னர். விழியும் ஒளியும், மதுவும் வண்டும், வீணையும் விர
லும், பூணும் வயிரமும், வானும் மயிலும், நிலவுங் கடலும்,
சுதியும் பாட்டும், நீரும் பாத்திரமும் என்ன ஒன்று கலந்து,
“சூறை யமுதே கண்ணம்மா, சுடர்வா னொளியே!
காணுமிடந்தோறும் நின் கண்ணொளி வீசுதடி! நீயே
வாழ்வு நிலை. நிறையழகே, ஊறு சுவையே! உன்னிடை
ஞான வொளி வீசுதடி! என் கண்மணி, கட்டியமுதே,
நாதவடிவே, வேதமே!

“ நல்லவுயிர் நீ யெனக்கு, நாடியடி நானுனக்கு :
 செல்வமடி நீ யெனக்கு, சேமநிதி நானுனக்கு;
 எல்லையற்ற பேரழகே ! எங்குநிறை பொற்சுடரே !
 முல்லை நிகர் புன்னகையாய் மோதுமின்பமே கண்ணம்மா !
 தாரையடி நீயெனக்குத் தண்மதியம் நானுனக்கு ;
 வீரமடி நீயெனக்கு வெற்றியடி நானுனக்கு ;
 தாரணியில் வானுலகில் சார்ந்திருக்கு மின்பமெல்லாம்
 ஒருருவமாய்ச் சமைந்தாய் ! உள்ளமுதமே கண்ணம்மா !”

(கண்ணன்—என் காதலி: யோகம்)

ஆ! இத் தெய்வக் காதலை, ஜீவ ப்ரம்மைக்கியத்தை ஒவ்வொருவரும் அள்ளியணைத்து விழுங்கி ஒன்று கலக்கவேண்டும்!

“ வீழு மிருவர்க் கினிதே வளியிடை
 போழப் படாஅ முயக்கு.”

(திருக்குறள்)

காற்றுக்கூட இடைப்புக முடியாதபடி காதலர் சேர்ந்திருத்தல் இன்பமன்றோ! ஜீவனும் சிவனும் அவ்வாறே இரண்டறக் கலத்தல், கோடி மடங்கு இன்பமன்றோ? ஆண் பெண் காதலினும், தெய்வக் காதல் ஆயிரங் கோடியின்பமுடைத் தென்பது, வேத வாக்கு. இவ்வாறு, கண்ணன் பாட்டின் இன்பக் கடலில் உலவினோம்; இனிப் பாரதியாரின் கவிக்கடலில் முடிவான துறைமுகத்தைக் கண்டு மங்களம் பாடி விடுவோம்!

20. பாஞ்சாலி சபதம்

இது மிகச் செம்பாகமான வடித்தெடுத்த எளிய நடையில், பல பழமொழி மணிகளும், அறம், மறம், வஞ்சம், பொறமை, வீரம், பக்தி முதலிய மனித வியல்புகளும் பொதித்திழைத்த தங்க மாளிகை. “ தெளிவுறவே யறிந்திடுதல், தெளிவு தர மொழிந்திடுதல், சிந்திப்பார்க்கே களிவளர உள்ளத்தில் ஆனந்தக் கனவு பல காட்டல், கண்ணீர்த் துளி வர உள்ளருக்குதல் ”—இவற்றையே

ஆளிவளரும் நயிழ்வாணி யிடம் பெற்று இக்காவியத்தைப் பாடுகிறார் பாரதியார். இதை ஒரு சிறு நாடகமாகவே எழுதி விடலாம்; எனினும், இந் நூலில் இடமில்லை. இதன் நாடகப் பான்மையை விளக்க, முதல் சருக்கத்தை மட்டும் ஒரு காட்சியாகக் காட்டுவோம் :

இராஜஸூய யாகத்தில் பாண்டவருக்குப் புவி மன்னர், பல பல பரிசுகள் கொண்டு குவித்துச் சிறப்புச் செய்ததையும், புதிய மாளிகையில் தான் தடுமாறி விழுந்து பாஞ்சாலி சிரித்ததையும் எண்ணி மனங் குமுறுகிறான் துரியோதனன்! யாகத்திற்கு வந்த பொருள்களை இம்மி விடாமல் கவிராயர் நீண்ட நொண்டிச் சிந்தில் அடுக்குகிறார்: பொன் மணிப் பூண்கள் முதல் புலித் தோல் ஸ்நானப் பொடி, கம்பளம், போர்வை எல்லாம் கணக்கிடப் படுகின்றன :

க

துரியோதனன் :

“இவனுக்கோ அரசும், புகழும், சிறப்புஞ் செல்வமும்?”

“கிழவியர் தபசியர் போல்—பழங்

கிளிக் கதை படிப்பவன், பொறுமை யென்றும்

பழ வினை முடிவென்றும்—சொலிப்

பதுங்கி நிற்போன், மறத் தன்மை யிலான்,

வழ வழத் தருமனுக்கோ—இந்த

மாநில மன்னவர் தலைமை தந்தார்?

*

*

*

தம்பியர் தோள் வலி யால்—இவன்

சக்கர வர்த்தி யென் றுயர்ந்ததுவும்,

ஆம் புவி மன்னரெலாம்—இவன்

ஆணை தஞ் சிரத்தினில் அணிந்தவராய்,

நம்பரும் பெருஞ் செல்வம்—இவன்

நலங் கிளர் சபையினிற் பொழிந்ததுவும்”

(துரியோதனன் பொருமை)

எப்படிப் பொறுத்திருப்பேன்?

சகுனி வருகிறான் !

எப்படிப் பொறுப்பேன் மாமா? என் தந்தையிடம் போய்ச் சொல்: அத் தருமன் வேள்வியில், பாண்டவர் சிறந்ததும், நமக்குச் சிறுமை யுற்றதும், என் மனம் புண்படுவதையும் விளம்பு; இந்த அரசும், செல்வமும் நான் பெருவிடிற் சாவேன்.

“ அண்ணன் மைந்தன் அவனிக் குரியவன் யானன்றோ?—அவர் அடிய வராகி யெமைப் பற்றி நின்றல் விதி யன்றோ? பண்ணும் வேள்வியில் யார்க்கு முதன்மை யவர் தந்தார்—அந்தப் பாண்டவர் நமைப் புல் லென வெண்ணுதல் பார்த்தையோ? கண்ணனுக்கு முத லுப சாரங்கள் காட்டினார்—சென்று கண்ணிலாத் தந்தைக் கிச் செயலின் பொருள் காட்டுவாய்!”

(சகுனியிடம் சொல்வது)

கண்ணனோ மண் வேந்தரில் முதல்வன்? சதி செய் தார்க்குச் சதி செய்ய வேண்டும். நிதியுள்ளவரையே உலகம் பணியும்:—

“ நிதி செய்தாரைப் பணிகுவர் மானிடர் மாமனே!—எந் நெறியிலுலது செய்யினும் நாயென நீள் புவி துதி செய்தே யடி நக்குதல் கண்டனே, மாமனே!” (ஊ)

நான் பட்ட ஏச்சையும், நான் விழுந்ததையும், அந்தப் பாஞ்சாலி நகைப்பையும், எண்ணி மனம் வெடிக்குது. பேச்சை வளர்த்துப் பயனில்லை; அவர் பேற்றை யழிக்க உபாயஞ் சொல்!

சகுனி:

[இப்பெயரில் “கு” வை அழித்தால் “சனி” என்றும்; அதுவே சகுனி!]

சுயோதன, இதோ உபாயம்! ஒரு நல்ல மண்டபஞ் செய்; பாண்டவரை மறு விருந்துக்கு மன்னருடன் வரவழை; சூது பொருவோம். அந்த வண்டரை ஒரு நாழிகையில் அனைத்துந் தோற்று உனக்கடிமை யாக்குகிறேன். போரில் அவரை வெல்ல முடியாது- ஒரு பார்த்தன் கைவல்லுக் கெதிருண்டோ?

சுயோதனன்:

யிக இங்கிதஞ் சொல்லீனை மாமனே! புவிமிசை உன்னினும் எனக்கினியர் இல்லை; இதோ, இப்பொன் மணி மாலை, உன் திறத்திற்குப் பரிசு; திருதராட்டிரனிடம் உடனே செல்வோம்.

உ

திரிதராட்டிரன் மண்டபம்

(திரிதராட்டிரன் மனத்தைக் கரைத்தல்)

சகுனி: ஐய, நின் மகன் மிகவும் வருந்துகிறான்; வாழ்வை வெறுக்கிறான்.

திரிதராட்டிரன்: மைந்த, உனக்கு விசனமேன்? இன்னமுதுணவுகள், சுக போகங்கள், இந்திரன் வெஃகுறு மாளிகைகள், பணி செய்யும் மன்னர், துன்பந் தவிர்க்கும் அமைச்சர், நன்னலக் குடிபடை, எங்கும் புகழ் பெற்ற பாண்டவச் சோதரர்—எல்லாம் இருக்க, உனக்கு மனத்துயரேன்?

(துரியோதனன் சிறிப் பல பிதற்றுகிறான்)

சகுனி: ஐய, இவன் சிந்தை வெறுப்பினால் சொல்வதைப் பொறுத்தருள். மனத் தழலுக்கு மொழித் தெளிவிராது. நின் மைந்தன் நீதியியல்பினன்; ஒரு தீபத்திற்கொளுத்திய பந்தம் தேசு குறையுமோ? செல்வ வேட்கை மன்னவர்க்கு வளர வேண்டுவது முறையன்றோ? அந்தப் பாண்டவர் நம்மை வேள்வியில் குறை செய்து, நின் மக

னைக் கேலி செய்தனர். சூரியனிருக்க மின்மினியைத் தொழுவது போல, மதிக்குல முதல்வனிருக்கக் கண்ணனை உயர்த்தினர். அப் பாண்டவர் செல்வத்தை ஞாயமாக உன் மகன் விழைகிறான்; புவிப் பாரத்தை வேண்டிக் குழைகிறான்; இது ஆண்மைக் கழகன்றோ? மேன் மேலும் வளர்க்காத செல்வம், பாசி படர்ந்து அழியும்.

திரிதராட்டிரன் :

அட, என் பிள்ளையை நாசம்பண்ணப் பேய்போல் வந்தனை! பெரும் வெள்ளத்தைப் புல்லொன் றெதிர்க்குமோ? பாண்டவரை வெல்வோமோ? சோதாரிற் பகையுண்டோ? சுற்றத்திலேயே செற்றமோ? இந்தப் பிச்சன், பிள்ளைப் பருவத்தினின்றே அவர்களுக்குப் பழி செய்தான். அதனால் நலம் ஏதுமுண்டோ? நொள்ளைக்கதைகள் கதைக்கிறாய்! மலையைச் சிறு குடத்தில் அடக்க முடியுமா? அவர் புகழை இவனடைவானா? என்னையும் தந்தையென அவர் பணிகின்றனர். தின்னவரு தவளையைச் சிங்கம் சிரித்தருள் செய்தது போல், இவன் தீமைகளை அவர்கள் மன்னித்துப் பொறுத்தனர். மையல் மீறித் தப்பித் தடுமாறி அங்கு மிங்கும் இவன் விழுந்தாடல் கண்டு மைத்துனி சிரித்தால் பிழையோ? தவறி விழுந்தவரைக் கண்டு தாயுஞ் சிரிப்பாள்! கண்ணனுக்கே உபசாரம் பொருந்தும்.

“கண்ணனை யே தெனக் கொண்டனை?—“ அவன் காலிற் சிறு துக ளொப்பவர்—நிலத் தெண்ணரு மன்னவர் தம்மு ளே—பிறர் யாரு மிலை” யெனல் காணுவாய்!”

(திருதரா. பதில் கூறுதல்)

ஆதிப் பரம்பொருள் நாரணனை திருவவதரித்தோன்; அவனுக்கே முதற் சிறப்புரியது. நம்முள் நாமே உபசாரஞ் செய்து கொள்வதோ?

“நானெனு மாணவந் தள்ள லும்—இந்த
 ஞாலத்தைத் தா னெனக் கொள்ள லும்—பர
 மோன நிலையி னடத்த லும்—ஒரு
 மூவகைக் காலங் கடத்த லும்—நடு
 வான கருமங்கள் செய்த லும்—உயிர்
 யாவிற்கும் நல்லருள் பெய்த லும்.” (ஊ)

ஆகிய ஞானியர் உலகில் வணங்கப் பெறுவர். கண்ணன்
 வணங்கற் குரியோன்!

சுயோதனன் :

[பாம்புக் கொடியோன் சீறுகிறான்]

அட! பெற்ற மகனுக்குத் தீது செய்யும் பிதாவுண்டோ?
 நான் வேம்பு, பாண்டவர் கரும்பா? அவரைச் சின்ன
 முறச் செய்ய வலிவில்லாச் செத்தையா நான்?

“மாதர் தம் இன்ப மெனக்கென்றான்—புவி
 மண்டலத் தாட்சி யவர்க் கென்றான்—நல்ல
 சாதமும் செய்யு மெனக் கென்றான்—எங்கும்
 சாற் றிடுங் கிர்த்தி யவர்க் கென்றான்;—அட!
 ஆதர விங்கனம் பிள்ளை மேல்—வைக்கும்
 அப்ப னுலகினில் வேறுண்டோ?”

(துரியோ: தீ மொழி)

அட! சொல்லினில் இவனை வெல்ல விரும்பேன். கருங்
 கல்லினில் நாரூரிப்பாருண்டோ? என்னைக் கொன்றாலுங்
 கொண்ட கருத்தை விடேன். சூதில் அவரைத் தோற்
 கடிக்கலாம்; தடை சொல்லாமல் உத்திரவளி.

திரிதராட்டிரன் (திகைத்து):

பேயைப் பிள்ளையாய்ப் பெற்றேன். பாரினில் பிற
 ருடைமை வெஃகும் பதர் போலப் பதருண்டோ? தம்
 வினையில் தளர்வறு முயற்சி, பிறர் பொருளைக் கருதாமை,
 சார்ந்திருப்பவரைக் காத்தல், இவையே இம்மைச் செல்
 வம். அம்மா தோழரை, சோதரரை, இள கிரு

பரைச் சிதைக்க நினைப்பாயோ? மைந்த! பல போக-
சுகங்களில் உன் மனத்தை மாற்று.

சுயோதனன்:

தந்தையே! நின்னோடு வாதிட நான் வரவில்லை; பாண்ட-
வருக்கு நீ அழைப்பனுப்ப வேண்டும்; இன்றேல் ஆவீ-
யிறுப்பேன். நாம் செல்வம் பெருக்க வேண்டும்; பழைய
நிதியே போதுமென் றிருக்கும் மன்னரைப் பிற மன்னர்
ஒரு கணத்தில் வெல்வர். நல்வழி தீயவழி பாராது வெல்-
வதே, நமது குலத் தொழில்.

“ பகைவர் வாழ்வீனி வின் புறு வாயோ?
பாரதர்க்கு முடி மணி யன்னாய்!
புகையு மென்ற னுளத்தினை வீறில்
புன் சொற் கூறி யவீத் திட லாமோ?”

*

*

*

“ ஐய சூதிற் கவரை யழைத்தால்
ஆடி யய்குதும்; அஃதியற் றுயேல்;
நைய நின் முன ரென் சிரம் கொய் தே
நா னிங் காவி யிறுத் திடு வே னால்!”

(தூரியோதனன் பதில்)

தீருதாட்டிகள்:

விதியின் விளைவிற்கு வேறு செய்வாரோ? விதி, விதி
விதி மகனே! இனி வேறென்ன சொல்வது, மட-
மகனே? நின் கொள்கைப்படி அவரை அழைப்பேன்!
உன் மனை செல். அந்தோ! (கண்ணீர் வடிக்கிறான்)

[தூரியோதனனும் சகுனியும் செல்லல்]

*

*

*

அவனிச்சைப்படியே மாளிகை யமைப்போம். வல்லவ-
னாக்கிய சித்திரம் போலும், வண்மைக் கவிஞர் கன
வினைப் போலும், பிரமனும் வியக்கும் மாளிகையில் பாண்ட-
வரை யழைக்க விதூனை யனுப்புக

விதுரன் வருதல்

தம்பி விதுர, பாண்டவரைப் பத்தினியுடன் நான்
விருந்திற் கழைத்தேனென்று பேணி யழைத்து வா!
சகுனி சூதிற் கழைக்கப் போவதையும் குறிப்பிடு.

விதுரன் :

“ போச்சுது, போச்சுது, பாரத நாடு ;

போச்சுது நல்லறம், போச்சுது வேதம்,

ஆச்சரி யக் கொடுங் கோலங்கள் காண்போம்!

ஐய விதனைத் தடுத்த லரிதோ ?”

(விதுரனைத் தூதுவிடல்)

தீருதராட்டிரன் :

தம்பி ! இதில் இனிச் சிந்தை செய்யேன் ; அன்று விதித்
ததை இன்று தடுப்பது யார் ? விதி, விதி, தம்பி செல்!
(சோதிக்கிறான்.)

விதுரன் : அண்ணா, யான் செல்கிறேன் ! விதி விதி !

போதல்

[வழியில் நாட்டு வளப்பம் நோக்குகிறான்]

ந.

விதுரன் : எவ்வளவு அழகியது நமது நாடு ! மலை, நதி,
கான், சோலைகளின் வனப்பென் சொல்வேன் ? உலகனைத்
திற்கும் பசியை நீக்கும் இதன் நஞ்சை புஞ்சை வளங்
கள், பசு வளம், தேன் வளம் என் சொல்லுவேன் !

“ அன்னங்கள் பொற் கமலத் தடத்தி னூர

அளி முரலக் கிளி மழலை யரற்றக் கேட்போர்

கன்னங்க ளமு தூறக் குயில்கள் பாடும்

கா வினத்து நறு மலரின் கமழைத் தென்றல்

பொன் னங்க மணி மடவார் மாட மீது

புலவி செய்யும் போழ்தினிலே போந்து வீச

வன்னங் கொள் வரைத் தோளார் மகிழ, மாதர்

மையச் சிழி தோற்றுவிக்கும் வண்மைநாடு !”

(விதுரனைத் தூது விடல்)

பேரறமும், தொழிலும், வீரமும், ஞானமும், கல்வியும்
விளங்கிக் களவு முதலிய பன்மை யெதுவுமில்லாத இப்
பாரத நாட்டிற்கு நாசமுறவன்றோ நான் துணை புரிகி
றேன்! என்னே கொடுமை!

இதோ, என்னை எதிர்கொண்டழைக்கப் பாண்டவர்
பரிவாரங்கள் வருகின்றன! செல்கின்றேன்.

சு

[விதூரன் பாண்டவருடன் தனியே பேசுதல்]

விதூரன் : எனதருமைத் தரும, வேந்தர்பிரான் திருத
ராட்டிரன் உங்கட்கு ஆசி யனுப்புகிறான்; மங்களமான
அத்தினுபுரத்தில் தம்பியர் ஒரு பெரிய மண்டபம் அமைத்
துளார்; அதன் அழகைக் கண்டு மறு விருந்தாட அழைக்
கிறான்: சகுனி சொற் கேட்டு, அச் சுயோதனன் உம்
மைச் சூது களிக்கும் மந்திரமொன்று மனத்திடையுள்
ளான்; அதையும் இங்குக் குறிக்கிறேன்.

தருமன் : விதூர, என் மனத்தை ஏதோ கலக்குகின்
றது; மன்று புனைந்ததும், மாயச் சூதும் மனத்தில் ஐயம்
விளைவிக்கின்றன. சுயோதனன் நமக்கு நன்மை விளைவிப்
பவனல்லன்; அவனை நம்பலரிது. சூதினால் வரும் தொல்
லைகள் சொல்லப்படுமா?

விதூரன் : ஐய, இச் சூதைச் சான்றோர் விடமென
வெருளுவர். கல்லுங் கரைய இதன் தீமையைப் பலவாறு
எடுத்துரைத்தும், அப்புல்லன் அதையே பற்றிப் பிதற்று
கிறான்! அண்ணன் மனத்தையும் கலக்கி விட்டான்;
நலந்தோன்றிய வழியினைத் தொடர்க.

தருமன் : விருந்தறத்தை மதிமருண்ட அச் சுயோ
தனன் சிதைக்கினும், நமது கருமத்தை நெறிப்படி புரி
வோம்; தந்தை அழைப்பிற்கு இணங்குகிறேன்; எது
நேரினும் நலமே. வீமா? சது... சினைபுடனும்

இரண்டு நாட்களில் அத்தி நகர் சேர வேண்டும் ; பயணத்திற்குரியன புரி.

வீமன் : என்ன ! சுயோதனன், நம்மை யழித்திடக்கருதி, இவ்வழி தொடர்ந்தான் ; படை கொண்டே செல்வோம் ; நெடுநாட் பகையைத் தீர்ப்போம் :

“ கெடுநாள் வரு மளவும்...ஒரு

கருமியை யழிப்பவ ருலகிலுண்டோ ?

படு நாட் குறி யன்றோ ?—இந்தப்

பாதக நினைப் பவர் நினைத்தது தான்;

விடு நாண் கோத் திட்டா—தம்பி,

வில்லினுக் கிரைமிக விளையுதடா !

*

*

போரிடச் செல்வ மடா—மகன்

புலமையுந் தந்தையின் புலமைகளும்

யாரிட மவிழ்க்கின்றார் ?—இதை

எத்தனை நாள்வரைப் பொறுத் திருப்போம் !”

(வீமன் வீரப் பேச்சு)

[விஜயனும், மற்றோரும் அவ்வாறே உதிட்டிரன்சொல்லீலத் தட்டிப் பேசினர்]

தருமன் : அட தம்பி ! சுயோதனன் முன்பு செய்ததும், இன்று அவன் செய் கொடுங் கோலமும், பின்பு விளைவதும் தேர்ந்துளேன்.

“ கைப் பிடி கொண்டு சுழற்றுவோன்—தன்

கணக்கிற் சுழன்றிடுஞ் சக்கரம்—அது

தப்பி மிகையுந் குறையு மாச்—சுற்றும்

தன்மை யதற் குள தாகு மோ ?—இதை

ஒப்பிட லாகும் புவியின் மேல்—என்றும்

உள்ள உயிர்களின் வாழ்விற்கே—ஒரு

செப்பிடு வித்தையைப் போல வே—புவிச்

செய்திகள் தோன்றிடும்.”

(தருமபுத்திரன் முடிவுரை)

இடைக்குச் சங்கிலி போன்றது விதி; தோன்றி யழிவது வாழ்க்கை; இன்ப துன்பம் வெறுமை; விதி போன்றலகம் நடக்கும்; சேற்றுப் புழுவினின்று செல்வ அரசர்மட்டும் ஆற்றும் பணி, விதிவசத்தால் முன்வந்து நிற்கும். ஆதலின், துணிந்து செல்வோம்.

வீமன், விஜயன் :—குன்றின் மீது விளக்குப் போல உலகிற்கு அறங் காட்டத் தோன்றிய அண்ணலே! நின் சொல்லை மீறிச் செயலுண்டோ? நின்பாலுள்ள அன்பால் எதிருரைத்தோம்; புறப்படுவோம்!

பாரதியாரின் உபமானங்களும் துணிந்த பேச்சுகளும் இதில் மின்வெட்டுகள் போலக் கலந்துள்ளன :

“நரி வகுத்த வலையினிலே தெரிந்து சிங்கம்
நழுவி விழும்; சிற் றெறும்பால் யானை சாகும்;
வரி வகுத்த உடற் புலியைப் புழுவுக் கொல்லும்;
வருங்காலம் உணர்வோரும் மயங்கி நிற்பார்.”

(பாண்டவர் பயணம்)

விதியின் செயலை எவ்வளவு அழகாக இதில் உபமானிக்கிறார் கவி!

அத்தி நகர் போம் வழியில் துரோபதைக்கு அருச்சுனன் வான வனப்பையும் சூரியோதயத்தையும் காட்டி வருணிக்கும் ஐம்பது வரிகளும் இணையற்ற கவிச்சித்திரமாகும்; மில்டனின் (Milton) சூரிய வர்ணனை போன்றுள்ளன. அதனிடையே,

“செங்கதிரக் தேவன் சிறந்த
வொளியினைத் தேர்கின்றோம்—அவன்
எங்க ளறி வினைத் தூண்டி நடத்துக”

(மாலை வருணனை)

என்று, காயத்ரி மத்திரத்தை மொழிபெயர்த்த துரைக்கிறார்.

“இமை குவிய மின் வட்டின் வயிரக் கால்கள்
எண்ணில்லா திடையிடை தேய் பழதல் காண்பாய்;
உமை கவிதை சென்னாரு... (ஷை)

என்று மின்னலை வர்ணிப்பது, இரவீந்திரநாதர் (Rabindra-nath Tagore) வாக்கை யணிந்து நிற்கிறது !

புல்லரின் வஞ்சம், படிப்போர் நெஞ்சத்தை நடு நடுக் கும் ; இரண்டாம் பாகத்தைச் சிறிது நோக்குவாம். வீரரின் மாலைக் கடனைக் கவி குறிக்கிறார் :

“ அந்தியும் புகுந்தது வால்—பின்னர்
ஐவரும் உடல்வலித் தொழில் முடித்தே,
சந்தியுஞ் சபங்களுஞ் செய்—தங்கு
சாநு மின் னுணவமு துண்டதன் பின்
சந்தன மலர் புனைந்தே—இளந்
தையலர் வீணை கொண் டுயி ருருக்கி,
விந்தை கொள் பாட்டிசைப்ப,—அதை
விழை வோடு கேட்டனர் துயில் புரிந்தார்.”

(பாண்டவர் வரவேற்பு)

“வில்லுறு போரால் புவி வென்று குலத்தை மேம்படுத்தீர் ; வல்லுறு சூதெனும் போரில் உங்கள் வலிமையைப் பார்ப்போம்” என்று சகுனி மாமா அழைக்கிறான். தருமபுத்திரர், “சதியுறு சூது; பெருமையிங் கிதிலுண்டோ? அறப் பெற்றியுண்டோ? வீரப் பெருமையுண்டோ? இருமையுங் கெடுப்பது, இழிதொழில்” எனச் சூதின் தீதைத் தெளிவுறுத்துகிறார் :

“ பழகிய செல்வமும் பண்புங் கெடுக்கும்
கழகத்துக் காலே புகின்.”

“ ஒன்றெய்தி நூறழிக்கும் ; சூதார்க்கு முண்டாங்கொல்
நன்றெய்தி வாழ்வதோ ராறு ”

என்னும் வள்ளுவர் வாக்கும் இங்கு பொருந்தி யுள்ளது. சகுனியை, “தோல் விலைக்குப் பசுவனைக் கொல்லுந் துட்டன்” என்றும், தருமனை, “நூல் விலக்கிய செய்கை களஞ்சும் நோன்பினேன்” என்றும் கூறி யிருத்தல் மிகப் பொருத்தமானது.

சனிகுயின் நய வஞ்ச மொழிகளும், தருமனின் நீதி மொழிகளும் இச் சம்பாஷணையில் ஆழ்ந்து ஆராயத் தக்கன. “மன்னர், வல்லினுக் கழைத்திடில் மறுப்பு துண்டோ?” என்று நீதி காட்டுகிறான் சகுனி. தருமன் மனம் மயங்கிவிட்டது.

“முன் பிருந்த தோர் காரணத் தாலே
மூடரே, பொய்யை மெய்யென லாமோ?.....
பொய் யொழுக்கை யற மென்று கொண்டும்,
பொய்யர் கேலியைச் சாத்திர மென்றும்,
ஐயகோ, நங்கள் பாரத நாட்டில்
அறிவிலார் அறப் பற்று மிக்குள்ளோர்
நொய்ய ராகி யழிந்தவர் கோடி.
நூல் வகை பல தேர்ந்து தெளிந்தோன்
மெய் யறிந்தவர் தம்மு ஞாயந்தோன்
விதி யிலாத் தருமனும் வீழ்ந்தான் ”

(தருமன் சூதுக் கிணங்கல்)

என்று பழைய விதியைக் கண்டித்து, விதிப்பயனைக் கவி குறிக்கிறார்.

சூதாட்ட வருணனை, பகடையுருட்டிக் குஞ்சரநடை நடக்கிறது. தருமர் பந்தயம் கேட்கையில்,

“வீந்தையான செல்வம்—கொண்ட
வேந்தரோடு நீ தான்
வந் தெதிர்த்து விட்டாய்—எதிரே
வைக்க நிதிய முண்டோ?”

(சூதாடல்)

என்றதும், இதிலும் கொச்சைச் சூது பிடித்துத் துரியோ தனன் தனது செருக்கையும், பெருமையையும் காட்டிப் பாய்கிறான் :

“ஒரு மடங்கு வைத்தால்—எதிரே
ஒன் பதாக வைப்பேன் ;
பெருமை சொல்ல வேண்டா—ஐயா.
பின் னடக்க...”

(சூது)

துரியோதனன் இயல்பை இங்கு கவி வெகு நுட்பமாகக் காட்டுகிறார் :

தருமன் தன் நாட்டைப் பணயம் வைக்கிறான் ;
விதுரன் வாக்கால் உடனே கவிராயர் கொதிக்கிறார்.

“ ஐயகோ இதை யாதெனச் சொல்வோம் ?

அரச ரானவர் செய்குவ தொன் றோ ?

மெய்ய தாக வோர் மண்டலத் தாட்சி

வென்று சூதினி லாளுங் கருத் தோ ?

வைய மிஃது பொறுத்திடுமோ ? மேல்

வான் பொறுத்திடு மோ ? பழி மக்காள் !

துய்ய சீர்த்தி மதிக்குல மோ நாம் ?

“து” வென் றெண்ணி விதுரனுஞ் சொல்வான் : ”

(நாட்டை வைத்தாடுதல்)

நாடானது பொது மக்களுக்குரியது. குடிகளின் சேவகரே மன்னர். கோடானு கோடிக்குரிய ஒரு நாட்டை, நாட்டின் காவலன், குடிகளின் சேவகன், பொழுது போக்கிற்குத் தொடர்ந்த சூதாட்டத்தில் பணயம் வைப்பதெனில், அதனினும் அராஜகமும் கொடுங்கோலும் வேறில்லை. நாட்டை, பகடைக் காயோ ஆளுகிறது? நாடென்றால் எத்தனை பெரியோர்களையும், ஆண்டவன் வடிவான ஆருயிர் மக்களையும், எத்தனை இயல் வளங்களையும் குறிக்கும்? நாட்டுத் தேவியை, பாரத தேவியை, ஒரு தனி மனிதன் ஒரு நாழிகைத் தீய மகிழ்விற்கு இரையாக்க நீதி நெறி இடங்கொடுக்கு மெனில், அதையும் அவ்வரசையும் பொசுக்குதலே அறம் !

“ மீது சென்று மலையிடைத் தேனில்,

மிக்க மோகத்தி னாலொரு வேடன்,

பாத மாங்கு நழுவிட மாயும் ”

படு மலை காணன் !

பற்று மிக்க விப் பாண்டவர் தம்மைப்
பாதகத்தி லழித் திடு கின்றாய் ;
கற்ற கல்வியுங் கேள்வியு மண்ணே,
கடலிற் காயங் கரைத்த தொப் பாமே ?

வீட்டுளே றரியை, விடப் பாம்பை,
வேண்டிப் பிள்ளை யென வளர்த்த திட்டோம் ;
கேட்டிலே களி யோடு செல் வாயோ ?
கேட்குங் காது மிழந்து விட்டா யோ ?

சிறியர், பாதக ரென் றுல கெல்லாம்
சீ யென் றேச வுகந் தரசானும்
வறிய வாழ்வை விரும் பிடலாமோ ?
வாழி சூதை நிறுத்துதி யென்றான்.”

(நாட்டை வைத்தாடல்)

இவ் விடித்துரையும் அதிற் பொதிந்துள்ள உபமானங்
களும் உட்பொருளும் ஆழ்ந்து நோக்கத்தக்கன. இந்தச்
செஞ்சின மொழிகளுக்கும்,

“நன்றி கெட்ட விதுரா,—சிறிதும்
நாணமற்ற விதுரா,
தின்ற வுப்பினுக் கே—நாசந்
தேடுகின்ற விதுரா!

ஐவருக்கு நெஞ்சம்—எங்கள்
அரமனைக்கு வயிறும்,
தெய்வ மன் றுனக்கே—விதுரா,
செய்து விட்டதே யோ ?

என்ன குற்றங் கண்டாய்?—தருமம்
யார்க் குரைக்க வந்தாய்?
கன்னம் வைக்கிறோ மோ?—பல்லைக்
காட்டி யேய்த்தோ—

அன் பிலாத பெண்ணுக்—கிதமே
ஆயிரங்கள் செய்தும்,
முன்பி நெண்ணு வா ளோ?—தருணம்
மூண்ட போது கழிவாள்”

(அடிமைச் சருக்கம்)

என்று சுயோதனன் கூறும் இறுமாப்பும், இருவரியல்பையும் தெளிவுறுத்துகின்றன. முடிவிற் சொன்ன பெண்ணின் உதாரணம் துரியோதனன் தூர்மதிக்கே யொக்கும்.

“கடுஞ் சொற்கள் பொறுக்காத மென்மைக் காதும்,
கருங் கல்லில் விடந் தோய்த்த நெஞ்சங் கொண்டோர்,
படுஞ் செய்தி தோன்று முனே படுவர் கண்டாய்.

“பால் போலுந் தேன் போலு மினிய சொல்லோர்
இடும்பைக்கு வழி சொல்வார் : நன்மை காண்பார்;
இளகு மொழி கூறு” ரென் றினைத்தே தானும்,—
நெடும் பச்சை மரம் போலே வளர்ந்து விட்டாய்—
நினக் கெவருங் கூறியவ ரில்லை கொல்லோ?”

(விதுரன் சொல்வது)

என்று விதுரன் இடித்துரைத்தல், அறத்துணியை வலிவுறுத்துகிறது. மீண்டுஞ் சூது தொடங்குகிறது. தருமன் அரிய செல்வங்களைப் பயணம் வைத்திழத்தலை,

“கோயிற் பூசை செய்வோர்—சிலையைக்
கொண்டு விற்றல் போலும்,
வாயில் காத்து நிற்போன்—ஃட்டை
வைத் திழத்தல் போலும்”—

(சூது மீட்டும் தொடங்கல்)

என்று குறிப்பது அரசரின் தன்னல அகந்தைச் சுயேச்சைக்கு மற்றொரு இடி. ஆனால் இன்று கோயில் விக்ரகங்களும் கள்ளத்தனமாய் விற்கப்படுவதைக் கேள்விபுறுகிறோம். நாடு [redacted], பாரததேவி, விக்ரகம்;

அரசன், பூசாரி. நாடாகிய தெய்வ மாளிகையில் தீயரும் தீமையும் நுழையாது காக்கும் சேவகனே, அரசன். அவன் அதிலுள்ள செல்வத்தை வைத்து வட்டாடல் எவ்வளவு மிதமிஞ்சிய அக்ரமம்? கோயில் விக்கிரகத்தைக் குருக்கள் விற்றல், எவ்வளவு கொடிய அநீதி?

“ தேயம் வைத் திழந்தான்—சீச்சி
சிறியர் செய்கை செய்தான் ;

* * *

‘ நாட்டு மாந்த ரெல்லாம்—தம் போல்
நரர்க ளென்று கருதார் ;
ஆட்டு மந்தை யா மென் ’—றுல்கை
அரச ரெண்ணி விட்டார்.

* * *

ஓரஞ் செய்திடாமே,—தருமத்
துறுதி கொன் றிடாமே,
சோரஞ் செய் திடாமே,—பிறரைத்
துயரில் வீழ்த் திடாமே,
ஊரை யாளு முறைமை—உலகில்
ஓர் புறத்து மில்லை ”

(ஊ)

என்று தன் கருத்தைக் கவி தெளிவுறுத்துகிறார்.

சிங்க மந்தையை நாய்கள் கொல்லுஞ் செய்தியாகச் சகுனி, பாண்டவரையும் சூதில் வெல்லச் சூழ்ச்சி செய்து விட்டான். பிரம்ம சிந்தையிலே நின்று, உலகை ஓர் ஆடல் போலெண்ணித் தப்பின்றி இன்பதுன்பந் துய்க்குஞ் சகாதேவனையும், நேமமிக்க நகுலனையும் “வண்ண முந் திண்ணமுஞ் சோதியும்—பெற்று வானத் தமரரைப் போன்ற ” விஜயனையும், “தெய்வ முன்னே நின்றெதிர்க்கினும்—நின்று சீறியடிக்குந் திறலனை” பீமனையும் பணயம் வைத்துத் தருமன் இழக்க பிறகு தன்னையும் இழந்துவிட்டான்.

இனித்தான், “பாஞ்சாலி சபதம்” கதை தொடங்கு கிறது. முன்னே அயோத்தியில் பாஞ்சாலியின்,

“ அந்தி மயங்க விசும்பிடைத் தோன்றும்
ஆசைக் கதிர்மதி யன்ன முகத்தை ”

மட்டும் கவி மின்போலக் காட்டி மறைத்து, இப்போதே அம் மதிமுகத்தாளின் உள்ளக் கனலைத் தூண்டி விளக்கு கிறார்:

“ பாவியர் சபை தனி லே—புகழ்ப்
பாஞ்சால நாட்டினர் தவப் பயனை,
ஆவியி லினியவனை—உயிர்த்
தணி சுமந் துல விடு செய் யமுதை
ஓவிய நிகர்த் தவனை—அரு
ளொளி யினைக் கற்பனைக் குயி ரதனைத்
தேவியை நிலத் திருவை—எங்குந்
தேடினுங் கிடைப் பருந் திர வியத்தை,
படி மிசை யிசை யுற வே—நடை
பயின் றிடுந் தெய்விக மலர்க் கொடியைக்
கடி கமழ் மின் னுருவை,—ஒரு
கமனியக் கனவினைக் காதலினை,
வடி வுறு பே ரழகை—இன்ப
வளத்தினைச் சூதினிற் பணய மென் றே
கொடியவ ரவைக் களத்தில்—அறக்
கோமகன் வைத் திடல் குறித்து விட்டான் !”

என்று தொடங்கும் துகிலுரிதற் சருக்கம், காளிதாசச் சித்திரமாக மெல்லியள் திரௌபதியை அமைத்துக் காட்டுவதுடன், பின்னால் அத்தகைய அழகணிக்கு எய்தும் அவமானத்தைத் திடீரென நம்முன் தோற்றி மனத்தை யுருக்கிப் பிழிகிறது. வேள்விப் பொருளைப் புலைநாய் முன் வைப்பது போல், காளியை பொன்மணியை ஆந்தைக்குச் சூட்டுதல் போல் [புதுதோல் வேண்டி செல்வக்

குழந்தையைக் கொல்வது போல் பாஞ்சாலியைப் பணயம் வைத்துத் தருமன் இழந்துவிட்டான்; தீய கௌரவர் திக்குக் குலிங்கிடத் தக்குத் தக்கென்று குதித்தாடி, கக்கக்கென்று நகைக்கின்றனர். “சேமத் திரவியங்களும் நாடுகளும் சேர்ந்ததில் ஒன்றுமில்லை; காமத் திரவியமான இப் பெண்ணையும் வசஞ் செய்தான், மாமன் தெய்வம்; சகுனித் தெய்வம் வாழ்க” என்று கூத்தாடுகிறான் துரியோதனன்!

“அன்று நகைத்தா ளடா;—உயிர் மாமனே,
அவளை யென் ஆளாக்கினாய்!
என்று மறவே னடா;—உயிர் மாமனே.
என்ன கைம்மாறு செய்வேன்!”

என்று தலை தெரியாது களிக் கூத்தாடிப் புரளுகிறான்!

வரவரக் கொடிய காட்சிப் படலம், துயர் மேகம், கதையைக் கௌவுகிறது. மீண்டும் விதூரனுக்கும் துரியோதனனுக்கும் - (நற்குணத்திற்கும், கொடுமைக்கும்) சம்வாதம் நடைபெறுகிறது:

“முன்னே பாஞ்சாலர் முடிவேந்தன் ஆவி மகள்;
இன்னே நாம் சூதில் எடுத்த விலை மகள்”

என்று அப்பாவி பாஞ்சாலியைப் பேசி மன்றின் முன் அழைக்க விதூரனை ஏவுகிறான்.

“மூட மகனே!

கேடுவர லறியாய்! கிழ்மையினுற் சொல்லி விட்டாய்
புள்ளிச் சிறு மான் புலியைப் போய்ப் பாய்வது போல்
பிள்ளைத் தவளை பெரும்பாம்பை மோதுதல் போல்
ஐவர் சினத்தின் அழலை வளர்க்கின்றாய்;
தெய்வத் தவத்தியைச் சீர் குலையப் பேசுகிராய்;

* * *

கெட்டார் தம் வாயி லெளி தே சினத்து விடும்;
பட்டார் தம் நெஞ்சிற்...

புல்லியர்கட் கின்பம் புவித் தலத்தில் வாராது.
மா பாரதப் போர் வரும்; நீர் அழிந் திடுவீர் !”

என்று விதுரன் எச்சரிக்கை செய்து, சூதால் வென்றதை நீதியாய்க் கொடுத்து, தருமபுத்திரரிடம் மன்னிப்புக் கேட்கச் சொல்லுகிறான். அகந்தை மதுவுண்ட அக்ரமத் துரியோதனனோ, ஒரே பாய்ச்சலாகக் கடிந்து,

“ சீச்சி மடையா கெடுக நீ;
எப்போது மெம்மைச் சமித்தல் இயல் புனக்கே;
இப்போ துன் சொல்லீல எவருஞ் செவிக் கொள்ளார் ”

என்று தேர்ப்பாகனைப் பாஞ்சாலியிடம் அனுப்புகிறான். பாகன், விவரஞ் சொல்லுகிறான்; பாஞ்சாலியின் பெண்ணரிமை கனவெரிகிறது:

“ யார் சொன்ன வார்த்தையடா?...
சூதர் ஸபைதனிலே தொல் சீர். மறக் குலத்து
மாதர் வருதல் மர போடா ?”

என்று அரட்டுகிறான் !

“ முன்னே என்னைத் தோற்றுத் தன்னை யிழந்தாரா?” என்று வினயமாய் வினவ அனுப்புகிறான், பத்தினி. இதைக் கேட்ட துரியோதனன், சின வெறி யோங்குகிறான்:

“ கள்ளக் கரிய விழியினாள்—அவள்
கல்லிகள் கொண் டிங்கு வந்தனை!—அவள்
கூண்டிற் பறவையு மல்லளே—ஐவர்
கூட்டு மனைவிக்கு நாண மேன்?—சின
மூண்டு கடுஞ் செயல் செய்யு முன்...அந்த
மொய் குழலானை யிங்கிட்டு வா !”

என்று மீண்டும் பாகனை யனுப்புகிறான்.

பத்தினித் தெய்வம் பேசுகிறது: “ என்னே! தம்மை
ராயகர் தோற்று அடிபட்டான் பின், என்னைப் பணயம்

வைக்கும் உரிமை அவருக்கேது? அவர் தாயத்திலே
விளைப்பட்டவர்; நான் புனியாலும் துருபதன் கன்னி”
என்று உரிமை பேசுகிறார். பாகன், இதைச் சொன்
னான்; அவள் மாதவிடாயி லிருக்கிறு ளென்றுஞ் சொன்
னான்! சுயோதனனே,

“ ஏகி நம துளங் கூறடா—அவள்
ஏழு கணத்தில் வரச் செய்வாய்;—உன்னைச்
சாக மிதித் திடுவே னடா !”

என்று அனல் பறக்கிறான்.

பாகன் பணிவுடன் செல்ல மறுக்கவே, துச்சாதனை
யனுப்புக்கிறான். அவனுடைய குணத்தை,

“ தீமையில் அண்ணனை வென்றவன்!—கல்வி
எள் ளள வேனு மிலாதவன்—கள்ளும்
ஈரக் கறியும் விரும்பு வோன்.

* * *

புத்தி விவேக மில்லாதவன்—புலி
போல வுடல் வலி கொண்டவன்”

எனும்போதே, துச்சாதனைக் கொடுமை, எதிரே உரு
வெடுத்து நிற்கிறது. பாஞ்சாலியின் முன்னே இப் புத்தி
கெட்ட புலி பாய்ந்து, விஷயத்தை உறுமுகிறது!

“ தேவர் புவி மிசைப் பாண்டவர்; அவர்
தேவி துருபதன் கன்னி நான்;—இதை
யாவரு மிற்றை வரையி னும்—தம்பி
என் முன் மறந்தவ ரில்லை காண்—தம்பி,
காவ லிழந்த மதி கொண்டாய்—இங்கு
கட்டுத் தவறி மொழிகுறய்.”

(சபதச் சருக்கம்)

என்று உரிமை யருமையுடன் பெருமையாகப் பெண்
தெய்வம் பேசுகிறது!

“பாண்டவர் தேவியு மல்லீ ரீ—புகழ்ப்
பாஞ்சாலத்தான் மக எல்லீ ரீ—புவி
யாண் டுருள் வேந்தர் தலைவனும்—எங்கள்
அண்ணனுக்கே யடிமைச்சி ரீ.
ஆடி விலைப்பட்ட தாதி ரீ”

* * *

என்று நாக்கில் நரம்பின்றிப் பேசுகிறான் துச்சன். கூறியென்ன? பாஞ்சாலியின் நீண்ட கருங்குழலை, நீசன் கைப்பற்றிச் சபைக்கிழுத்து வந்துவிட்டான்! அறமறிந்தோர் மரமெனத் திகைத்து நின்றனர்.

பாஞ்சாலி :

“விதியோ கணவரே! அம்மி மிதித்து, அருந்ததியைக் காட்டி யெனை, வேதச் சுடர்த் தீமுன் வேண்டி மணஞ்செய்து, பாதகர்முன் இந்நாட் பரிசுழிதல் காண்பீரோ? மேலோரே, வெஞ்சினங் கொள்ளீரோ? என் வேந்தர் சூதாற் பிணிப்புண்டார்; அவர்மேற் குற்றமியம்ப வழியில்லை; என் செய்கேன்!” என்று மன்றத்தில் பாஞ்சாலி முறையிட்டழுவதும், துச்சன் “தாதியடி தாதி” என்று புல்லுரைகள் சுடுவதும், நமது நெஞ்சைப் பிளக்கின்றன; கல்லும் நடுங்கும், விலங்குகள் கண் புதைக்கும். “அந்தநாளில் ஆணும் பெண்ணும் நிகர்; இப்போது ஆடவர் தாரத்தை விற்றிடலாம்; சூதாடி கிள்ளை யுதிட்டிரனே தோற்றுவிட்டான்; தீங்கு தடுக்குந் திறமிலேன்” என்று வீட்டுமனும் தலை குனிந்தான். திரௌபதை அம்புபட்ட மான்போல் அழுது துடிக்கின்றாள். வெறும் மாடு நிகர்ந்த துச்சாதனன், அவள் கூந்தலைப் பற்றி யிழுக்கிறான்; உடனே வீமன் எழுந்திருக்கின்றான்; தருமனை நோக்குகிறான்!

“அண்ணே; சூதாடுவோர் மனையிலுள்ள தொண்டச்சிகூடப் பணயம் போவதில்லை! ஏது கருதி இம்

மாதர் குல விளக்கை, அன்பு வடிவைப் பணயம் வைத்தாய்? அண்ணே, தருமத்தைக் கொன்றுவிட்டாய்! ஒரு கணத்தில் நமது அரசைப் பொக்கெனத் தொலைத்துவிட்டாயே! அதையும் பொறுத்தோம்; ஆனால் பாஞ்சாலியைப் பகடாடி அடிமை செய்தாய்!

“இது பொறுப்ப தில்லை—தம்பி
எரி தழல் கொண்டு வா.
கதிரை வைத் திழந்தான்—அண்ணன்
கையை யெரித் திடுவோம்!”

எனப் பொங்குகிறான். வீமனையும் விஜயனையும் பகடாடித் தோற்காதிருந்தால், பாரத யுத்தம் அன்றே அக்கணமே தொடங்கியிருக்கும்! ஆனால் இத் திருவிளையாடல்களுக்குப் பின்னே, புன்னகை புரியும் கண்ணன் எண்ணம் நடக்க வேண்டுமன்றோ? விஜயன், வீமன் சினத்தைத் தணிக்கிறான்: “தருமம் முடிவில் வெல்லும் என்னும் உண்மையை நம்மால் உலகம் கற்கும்; இன்று கட்டுண்டோம்; பொறுத்திருப் போம்; காலம் மாறும்; தருமத்தை யப் போது வெல்லக் காண்போம்; “தனுஷுண்டு, காண்டிவம் அதன் பேர்” என்று வீரத் தரும முரைக்கிறான்!

விகர்ணன் வாயால், கவி இன்னும் பெண்ணுரிமையை அழுத்திப் பேசுகிறார். விகர்ணன் பீஷ்மனை மறுத்துரைக்கிறான்: “பெண்டிரைக் கணவர் விலங்கெனவே எண்ணி எதுவுஞ் செய்திடலாமென்று பாட்டன் சொன்னான்; இது வழி; இதுகாறும் அரசியைச் சூதில் தோற்ற விந்தையுண்டோ? விலைமாதர்க்குரிய விதியைப் பிற்கால நீதிக் காரர் சாத்திரத்திற் புகுத்திவிட்டார். தன்னை யிழந்த தாதனுக்குத் தாரமேது? மனையேது? என்று பெண்ணரசி கேட்கிறாள், பெண்மை வாயால்!” என்றவுடன் சபையில் ஆத்திரம் பிறக்கிறது. சகுனியின் கொடுமையை அனைவரும் தூற்றுகின்றனர்:

“செவ்வானம் படர்ந்தாற்போல் இரத்தம் பாயச்
செருக் களத்தே தீரு மடா பழி இஃது”

என்று இரைகின்றனர்.

“கொடையில் கர்ணன்” என்ற புகழின் வாயில்
மண்ணைப் போட்டு, கர்ணன் கௌரவர் சார்பாகப் பேசு
கிறான்:

“யாரடா, பணியாள்? வாராய்;
பாண்டவர் மார்பிலேந்தும்
சிரையுங் களைவாய்; தையல்
சேலையுங் களைவாய்” என்றான்!

இந்த அழிவாக்கை வேதமெனக் கொண்டு, பேய்த் துச்சா
தனன் பாஞ்சாலியின் துகிலுரியலுற்றான்! “அச்சோ
தேவர்களே!” என்று விதூரன் சாய்ந்தான்; நல்லோர்
மயங்கினர்; பொல்லோர் மகிழ்ந்தனர். பெண்மைத்
தெய்வம் கதியற்றது. ஒரே கதிதானுண்டு-ஆண்டவன்!
பரந்தாமன்! பதீதபாவனன்! தீன ரக்ஷகன், ஆபத்
பாந்தவன்! மன்னர், வீரர் எவரும் ஒரு விரல்கூட
அசைக்கவில்லை; ஆண்டவனைப் பாவை சரணடைந்தாள்!

“ஹரி ஹரி ஹரி என்றான்—கண்ணு!
அபய மபய முனக் கபய மென்றான்!”

“கரியினைக் காத்தோனே! காளிங்க நடனா! சக்கரக்
கையனே! சாரங்க வில்லனே! தொண்டர் கண்ணீர்
துடைத்திடுவாய்! இரணியனுடல் பிளந்தவா!

“நம்பி நின் னடி தொழுதேன்,—என்னை
நாணழியா திங்கு காத் தருள்வாய்!”

“இந்த நூற்றுவர் கொடுமையைத் தவிர்த்திடுவாய்!
வையகங் காத்திடுவாய்! நின் சரண், ஹரி ஹரி ஹரி ஹரி!”
என்று கை தூக்கித் திரௌபதை முறையிட்டதும், கண்ண
னருள் பூத்தது! தீயன் கழற்றிடக் கழற்றிடத் துணி வளர்ந்

தது! எதுபோல்? நல்ல புண்ணியவாளர் புகழ்போலும்,
 தையலர் கருணையைப்போலும், கடலிற் சலசலக்கும்
 அலைகள்போலும், பெண்ணொளியை வாழ்த்தும் பெருமக்
 கள் செல்வம்போலும் வளர்ந்தது! புதுப் புதுப் புதுப்
 புதுப் புதுமையாகப் பல வண்ணப் பொற் சேலைகள்
 வளர்ந்தன, வளர்ந்தனவே! துச்சாதனன் எய்த்து, அயர்ந்து
 மூர்ச்சித்து விழுந்து விட்டான். ஹரி நாமம் வென்றது!
 பராசக்தியான பெண்மை வென்றது! கற்பு வென்றது!
 பெண்ணுரிமை வென்றது! கொடுமை சாய்ந்தது! வீட்டு
 மன் முதலானோர் ஓம் சக்தி சக்தியென்று கை
 தொழுதார்!

வீமன் சபதஞ் செய்கிறான்:

“பெண்டு திரௌபதியைத் தொடை மீதில்
 நா ணின்றி வந்திரு வென்றான்—இந்த
 நாய் மகனாந் தூரியோதனன் றன்னை,
 மாணற்ற மன்னர் கண் முன்னே,—என்றன்
 வன்மை யினால் யுத்த ரக்கத்தின் கண்ணே,
 தொடையைப் பிளந் துயிர் மாய்ப்பேன்;—தம்பி
 சூரத் துச்சாதனன் தோள்களைப் பிய்ப்பேன்;—அங்கு
 கள் ளென ஊறு மிரத்தங் குடிப்பேன்!
 நடை பெறுங் காண்டி ருலகீர்!”

அர்ஜுனன் சபதமெடுக்கிறான் :

இந்தப் பாதகக் கர்ணனைப் போரில் மடிப்பேன். கண்
 ணன் மீதானே! காண்டவத்தின் மீதானே!

“போர்த் தொழில் விந்தைகள் காண்பாய்,—ஹே!
 பூதலமே! அந்தப் போதினில்.”

முன்னேயே “கையினில் வில்லுண்டு, காண்டவம்
 அதன் பெயர்” என்றான் விஜயன். முடிவில் பெண்ணரசி
 யான வீரப் பாஞ்சாலி, கடுஞ் சபதம் பூண்டுரைக்கிறாள்!